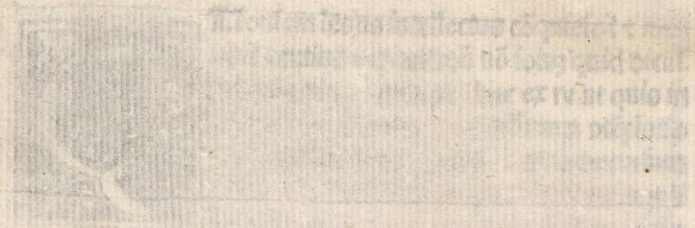

00

2281

reparto...
non...
quorum...

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

100

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

I
Incipit repertorium magistri **Guillelmi** varrillonis qd alio nomine dicit vade mecum: vel collectarium nō opinionis scoti: sed opinionū in scoto nullatenus signatarum.

Quoniam letius intellectus cōquiescit ⁊ mēs capit acutius veritatē: dū nō soluz quid dicat sed quis dicat intelligit. hac ex re ut quis in doctore subtili p̄ficere ⁊ altissimaz ⁊ tēplationum riuulos capere valeat: iuxta decursum operis sui principalis in quattuor sentētiarū libros: qd opus noīat anglicanū: solūq; ī scōto sup sententias quē nō integravit totalit̄ in anglia ex parisie sibus reportatis: a. xv. distinctōe inclusive vsq; ad. xxvi. exclusiue insertum est: dispositū fauente altissimo ⁊ matre dei vniuersitatis sum indignus seruuulus: quālibet summati p̄sequi cōclusionē vt opinio ⁊ opinans cognoscat. qm̄ vō in medietullio doctorū positus pandit clarissime veritatē. Sicq; p̄cedendū existimo ut siqua alicui⁹ doctoris pp̄ria sit opinio hic doctor ex pp̄o nominet. Si vō pluriū vnus solus duo aliqui tres pp̄riis clarent nominibus maxime cū opionis rōnes ex vno capi nequūt sed pluribus: ⁊ tunc si vnus sol⁹ ponit hic erit in opinione princeps ceteri coadiutores: princeps omnium scotus: vt vera sint illa metra. Scoti subtilis nomē subtilia donat: Quē vestis vilis: pes nud⁹ corda coronat. Locat equidē scotus natione: subtilis doctrina sed iohānes baptismo: de duntis cognomine. Cui⁹ p̄mi sententiarū qd p̄ma incipit sic: **A**tz homini p̄ statu isto tē. hanc autē qōnem que est de cā theologie effectiua diuidit in theologoz ⁊ phoz sentētiarū. posita tertia rōne p̄ parte philosophoz. sequit̄ quedā additio que incipit: Notandū autē q; nullū supernaturale vsq; ibi. Contra opinionē istā tripliciter pōt argui. Et 3° cōtra phos habita rōne ut clarius manifesta sit veritas ⁊ theologos arguit rōne sumpta ex doctore solenni: qui henricus forbonicus ex collegio seu de gondaui ex patria noīat in summa

sua: et incipit: In nostra q̄e. Contra istā q̄onez arguo et p̄bo q̄ q̄
 aliq̄z necessaria t̄c. et sumit ex parte m̄. dū et extremistatu. Quar
 ta rō ē p̄hos q̄ incipit: Quarto lic arguit ordinatū ad aliquē finē
 est t̄bo. p̄ma pte sume. q. i. ar. i. in solone p̄ncipali: et sumit ex fi
 ne et ordinatis ad finē. Quinta rō que incipit: Quinto arguo sic
 nullū agens t̄c. est henrici d̄ gand. in sūma et guilli varro. li. i. q.
 z. et sumit ex nā instrumēti et eo vtētis. et in. s. hec rō videt̄ solu
 dere ē eū t̄c. dū ē eū dicit doctor subtilis. qz talis s̄m eū nō pōt
 haberi t̄c. hec quidē hz henric⁹ in sūma ar. i. debinc in principio
 solonis p̄ncipalis est quoddā ex q̄o incipit: Anteq̄ t̄n hec di
 cēdo. vsqz ibi: Ad p̄positū ergo applicādo t̄c. Et tunc discussa
 q̄one p̄ pte theologoz motūis p̄hoz r̄ndet: Ad secundā ingt
 rōnē que r̄nsionē thome siḡt̄ ibi: thomas p̄ma pte sume. q. i. ar.
 .i. soluēdo vltimū argumentū: et qz thome solo a doctore subtili
 subtilit̄ impugnat̄. Secda addit solo i illo. s. dicta t̄n r̄nsio ad se
 cundā rōez t̄c. et ē thōe p̄ma p̄me. z. q. 54. ar. z. marie soluēdo
 argu^m scdm: et godefridus quodlibeto. i. 4. q. 4. seu cap: 9. Ad
 tertū r̄ndet sic: qz p̄ncipia p̄ma t̄c. hec est solo henrici de gāda
 no i sūma et dum alr. et scdo soluit dū dicit: Et iō alit̄ d̄r: qz ter
 mini p̄mi p̄ncipiū t̄c. ex p̄positiōe pte p̄ma sume capis: et hec se
 cūda reiecta solone. Tertio respōdet ibi: Alia dat̄ r̄nsio qz ex
 sol̄ maiorib⁹. Est aut̄ fratris guilli varrois li. i. q. z. soluēdo qu
 tū arg^m. Tandē ad argumēta p̄ncipalia q̄onis descendit ut suā
 cōpleat q̄onē dicit in p̄ncipio. Ad p̄mum distingo de obiecto
 naturali. est autē hec solo ex fratre guillō varronis li. i. q. z. sol
 uendo secundum argumentum t̄c.

Sequitur secunda questio.

Et cognitio sup̄nālis necessaria viatori t̄c. Hec est
 scda plogi q̄o que cām theologie aspicit formale nulla
 de foris assignabit̄ opio solū dū octo vie p̄mittunt̄ et
 extāt trip̄ite. Addit p̄ hec clausula de secta machometi t̄c. in
 qua d̄r: qz multū debilitata est āno xp̄i. 1300. hoc frater regis ar
 menie baynor⁹ i oriētali scribit̄ historia ad philippū frācie regez

z dū sequit̄. Et pphetia dicit apud nos esse rē. ex calixto expo
 sita i viaglo saluti iacobi repies; ibi em̄ legim⁹ apud salē cadis
 machometi fore imaginē clauē tenentē in manib⁹ que dūz ruet
 z lex machometi dī salē lingua arabica de⁹ cadis est mons.

Tertia prologi q̄stio.

M Theologia sit d̄ deo rē. Tria sūt mouet doctor
 q̄ones; de theologie obiecto qd̄ tam̄ materialē aspici
 post aut̄ locatā diffinitionē obiecti p̄mi est quoddā eē
 qd̄ incipit sic: Qm̄ etiā eētia cognita vsqz̄ ibi. Contra istud ar
 guit̄ dupl̄r z dū descendit ad secundā q̄onez̄ sub qua. s. rōne sit
 obiectū theologie de⁹: posita p̄cula qualr̄ aliqd̄ p̄t̄ cognosci
 quadruplicif: ifert̄ inde ita p̄sset poni de deo alia scia sub rōne
 e⁹ ad ex: ut aliq̄ ponit̄ sub rōne repatois. hoc egid⁹ de r̄ma
 qd̄li. 3. q. 2. z hūc nil potest sub rōne aliq̄ attributali rē. Frater
 guills varrōis li. i. in p̄logo. q. 26. post. vel p̄sset poni de deo
 sub rōne cōi rē. hec henric⁹ in sum⁹; hec in duab⁹ p̄mis q̄oib⁹
 de necessariōz̄ theologia. Tunc descendit ad theologia dūcē
 tū. z dicit in quodā correlario. Et his p̄z dictis ip̄obatio illi s
 op̄ionis q̄ ponit̄ p̄m eē subiectū p̄mū rē. Hec fuit op̄io octo
 ris deuoti q̄ iohes bonauēture noiat̄: p̄z i. p̄logo sui. i. q. i. De
 scēdit hic doctor ut soluat argumēta p̄me q̄ois: solūdo aut̄ ad
 argumēta infra dicit qd̄ addit̄ de passioib⁹ frat̄ Guills var. li.
 i. di. 2. q. 3. ar. i. et. 2. Tunc t̄minat̄ duab⁹ p̄mis q̄oib⁹ t̄uaz̄
 incipit sic: Ad t̄rtiā q̄onē videt̄ p̄babilit̄ posse dici rē. I. z velle
 sūt henric⁹ de gānd. qd̄li. 3. q. 9. interferit̄ duas b̄enes q̄ones I.
 secundas. Prima vtz̄ theologia i se sit scia. Scda vtz̄ ad aliā
 sciaz̄ h̄eat rōnē subalternatis vel subalternate. In solone p̄me
 q̄ois est quedā additio p̄ illud. Sed est aliud dubiuz̄ z incipit
 p̄git̄ est necessaria d̄ctio obiecti necessari rē. vsqz̄ Qd̄ aut̄ sit
 de necessario obiecto rē. De q̄ q̄ta q̄o

Theologia sit scia practica rē. simul duas mouet
 q̄oes ad cām finalē theologie dirigētes cālū. Pri
 ma est p̄cularis; scda cōioz̄: iō p̄mo soluit z triplic

dis. ar. quoz tertio est a quo practice cognitio accipit tale extensi
one et incipit: Circa 3^m articulum sunt opiones una est talis godefre
di. s. de fontib⁹ qdli. io. q. z. q. subtilissime improbat. sequens eua
sio appoit: Ad roes doctoris i. s. i. Ad pmu q. scie practice: et
est rursio eiusde gode. v. supra q. euasioe semota. secunda ad idem
opione adducit ibi: Alr dr qd illd a q. bit⁹ et act⁹ dicitur practica
e finis etc. Hec aut e opio doctoris solenis qdli. 8. q. i. s. ea ml
tissime improbat a doctore etia totu oputado. S. z. quo ad ipm
et ei apponit opio du dr: Ho alr dr q. finis scie moralis sicut et
prudencie e act⁹ vrit⁹ moral⁹ etc. et poit i suma s. viuacit huc mo
du dicendi doctor euacuat. Et qrtia b⁹ qonis venit opio b: deo
conigat ab aliis ista opio: et dr q. bit⁹ dr practice a fine q. e se
deratio practica: est vo hec opio fris tobis roditon l. plogo. i.
q. 6. ar. z. q. b: uenit reiecta l: dam emiat qoz pma et icipit: in e
pn⁹ opio herici de gand. ponit in suma theologia ponens specu
latiu no practica: et de duplici acta voluntatis distinguens ex su
ma ar. 9. q. z. in solone ad 3^m arg^m: et ponit fundameta ex suma
et e alibi du addit: It⁹ pot argui fm intellectu ist⁹ alibi etc. qd
li. suo. 5. q. 4. et qdli. 8. q. i. Tunc icipit doctor arguere h⁹ eu: et i. s.
argumeto qd incipit: Contra istud pmo sic rone istoz duco ad
oppositu etc. arguit ex dictis opinatis de fine in vlt⁹ et i particulari
qdli. 4. q. ii. Rursus i 3° argumeto qd icipit: Prefea tertio e
dilectio pncioalr intedit etc. et sumit minore ex opinate qdli. 13.
q. z. Tandem rindet doctor herici fundamētis. pmo ad antictm
roz q. videt cludere etc. Ad dictione adducit ex dictis alibi
opinatis qdli. i. q. 9. Secda via seu opio ad idem ponit du seqt in
textu: scda via dicit q. s. dilectio finis recte et n recte extat. hec
via fris quill⁹ var. in anglia et garronis i gallia li. i. q. 4. poit aut
theologia no ee practica q. obiectu rtinges no h: bac improbat
tertia via seqt du dr i lfa. tertia via ponit q. volitio no est ppe
piaris etc. Est aut fratris herici natalis baronis origine pdica
toris ordie defensoris theologie offio qdli. i. q. 3. ar. 4. vñ cōda
dit theologia n fore practica s. speculatiua cu duob⁹ pcedētib⁹

sta q^o bi tres in hoc cōi ueniūt: iō p^omo hunc in spēali arguit
 2° sit hō tres. Quarta via q̄ in textu incipit ibi: Quarta via dicit
 q^o theologia ē affectiua. est doctoris deuoti li^o.i. in plogo. q. 3. 2
 fratris egidii de roma li^o.i. quā distinguit doctor ut possit bene
 defendi. Quinta via seq^r ibi: Quinta via dicit theologia eē ptem
 platiua quā ponit fra^r guills var. li^o.i. 4. q. opione vltia quā elu
 cidat doctor subtilis vt bonū sensū capiat: he qnq^o opiones s^m
 eōdem vocē theologiā negāt practicā. sed due vltie nō ponūt eaz
 speculatiua s^z bene tres pcedētes. Sequūt ex aduerso due opi
 niones. Prima ē godesfredi de fontib^o q^o li. i. 3. q. i. et pōit the
 ologiā duplicē fore hūi: vnū practicū: reliquū speculatiuū: 7 in
 cipit: Alia est opio discordās a pcedētib^o 7c. Scōda ē sancti tho.
 p^oma pte sūme. q. i. ar. 4. in solone pncipali. Has duas nō ap
 probat doctor p^omā iprobat multifarie. secūdā iprobationē non
 iudicat dignā ut. s. idē habit^o simplex sit sit speculatiu^o 7 practi
 cus. doctor autē t^z theologiā eē practicā multiplici autē dis. ut di
 et qat sic 7 nō. tūc. ai descendit ad soluēdū argumēta hērici d^o gā
 dauo p^o soloez: pncipaliū argumētoz p^ome 7 sede q^o in loco il
 lo. ad illud de medicina dicit qdē 7c. iste qdē est hēric^o idē qd^o
 li. 6. q. 2. et qd^o li. i. 3. q. 22. et hec quo ad plogū dicta sufficiunt. 8

Sequitur prima distinctio p^omi libri.

Circa p^omā dis. p^omo q̄rit doctor. vtz p se obiectū fru
 itionis sit finis vltim^o. In ista qōne ponitur opio aui
 cēne. 9. methaph. ca. 4. quā doctor multifarie redar
 guit 7 p^o alioz adducit rōes. p^o dñi beneuēture li^o.i. dis. i. ar.
 20. q. 3. Arguit ex rōne imaginis q̄ capax ē dei 7 ponit tū do
 etor dicit: Alii arguūt hō istā opioez 7c. Scōdo rōez beati tho. p^o
 ma parte sūme. q. i. 3. ar. i. que sumit ex hoc q^o aia nostra im me
 diate a deo creat: 7cludit ergo in eo imediate beatificat: 7 po
 nit ibi: Alii arguunt hō rōne eius sit aia creat.

¶ Scōdo q̄rit doctor de rōne obiecti fruibilis an in ipso sit aliq̄
 distinctio 7c. articulat autē hāc qōnez ar. q̄duplicat: 7 in pncipio
 ar. 2. q̄ incipit. de 2° ar. dī q^o nō ē possibile loquēdo de potētia

absoluta dei q̄ aliq̄s p̄bensor fruaf eētia dīna nō fruēdo p̄
sona tē. hec ē opio hērici q̄bli. z. q. 7. post opioez. p̄pria b̄ scōt
ar. ē q̄dā vacat q̄d icipit. Itē si itellec̄ n̄r in aliquo p̄ducto a
se tē. vsq; ibi: Adod̄ ponēdi ē iste tē. Rurū in solūdo 3° ar.
est q̄dā puū vacat q̄d icipit: Cōtra q̄q; nō necessario cōicat
vsq; ibi: Si dicas q̄ ista rō cludit tē Et tūc discussa hincinde
vitate tādē venit ad solūndū p̄ncipalia argumenta: z secundū
solūdo sic dicit: Ad secundū dicendū q̄ illa q̄ v̄niformit̄ respi
ciunt eētia z p̄sonā tē. sic r̄idet henricus quodli. i. q. i.

¶ 4° h̄ doc. dicat z: sc̄do qdē d̄r si p̄mo obiectū fruifōis asp̄i
c̄im⁹ de quo sūt due q̄oes. vna de obiecto ī se. sc̄da de rōne ob
iecti. sc̄do aspiciam⁹ modū fruifōnē eliciēdi: de quo est hec q̄o.
Et in medio p̄mi z sc̄di situata ē q̄o fruifōis ī se: veluti si inē
v̄nitatē z monadē repiat mediū q̄o arismet̄rici nō dicerēt iō cō
putādo ex nūeris. Tertia omissa q̄ incipit: Cōsequēnē q̄ro de
frui ī se z p̄mo supposito tē. Quarta p̄legmur quā doctor: q̄
duplic̄i articulat ar. z ī p̄mo ar. opinās it̄roducit hēric⁹ d̄ ḡ
dauo: z ī trib⁹ s̄it̄ sequētib⁹ arti. ex q̄bli. 3. q. 17. et q̄bli. 4. q. 11.
z thō. p̄ma. z. q. 10. ar. i. et. z. Ista v̄o q̄o ē multū p̄fusa additō
nib⁹ ī p̄mo ar. ex loco illo arguit sic v̄siōe posita necessario tē
vsq; ad illū locū exclusiue. Cōfirmat rō ista: z p̄t eē rō sc̄ctōe.
Additō ē rursus ī eodē ar. ab illo loco: Si 3° intel⁹ ad mino: ē
q̄o nō p̄sedeo. vsq; ad illū locū: Itē h̄ p̄mū ar. arguit: oē neces
sario agēs agit de necessitate tē. Est additō t̄tio ex loco illo:
Quicq̄d nō īpeditū necō agit. vsq; ad illum locū. Itē p̄ r̄elone
negatiua p̄mi articuli arguo sic: additō ē. Itē in t̄tio ar. tuz. p̄
cedit doctor. p̄cedēdo h̄ hēricūz q̄ de⁹ potētia sua absoluta p̄t
cāre sui v̄siōnē sine fruifōe in vno. s. q. icipit: D̄r q̄ illa maior
ē v̄a de ill⁹s absolutis: quoz neutz depēdet ab alio tē. ponitur
rūsto hērici q̄bli. 12. q. 5. z cito seq̄t v̄nuz ex q̄o icipit: Absolutū
includit h̄ac instātia tē. vsq; ibi: Contra quartū in articulum.

¶ Quinto de fruēte in. 5. q̄c̄nib⁹ doctor q̄rit descēdēdo q̄c̄nez
quandā. allegat sapientē in diffinitione dei: De⁹ inqt est sp̄ra

Intelligibilis e' eentz est vbiqz: cu' ciferencia n'usqz. h'ec f; docto
re irrefragabile que' fr'm ale. andz de balis n'ciant: p'ma p'te
sume sue. est hermetus imgefti in p'petarto f'ro. frat barthelo
me' afferit hac ee' f'coi p'f'm de vna p'hoz. afferit imp'ed' d'ies
petit fieri ut viuis ab alio acciperet. r' sic q'd terminatur r'e.

Sequitur distinctio secunda.

¶ Irea sc'dam dist. ex p'te v'itatis duas s'it monet q'oes
vna reale. si aliqd sez sit in entib' actu infinitu. r' p'mo
argu' in p're fallia r'ndet frat. S. var. dis. z. b'. i. q. i. l
nedo q'ntu arg'm. r' hoc sig' doctoi du' dicit: R'ndet q' maior e'
vera r'e. Notadu' m' q' q'de libri b'nt h' etia' q'oes q' icipit: Utz
sit aliqd ens simplr p'mu r'e. s; n'o est de lex. tu. sequet' eni q'o q'
n'o e' tertia s; sc'da e'. An aliqd inf. nituz ee' sine en' de'u ee' sit p' se
notu. qua' p'mo soluit: qz logica e' r' subtilissime discussa p'ponis
p' se note r'one. Tria negatiua isert cozelaria p'ter p'mu. Sa m'
q' nulla e' distinctio p' se nota in se r' nota n'oe r' nobis sicut disti'
guebat t'ho. p'ma p'te sume. q. z. ar. i. i solone p'ncipal'. Tertiu'
nulla e' distinctio. aliud e' p' se nobis notu' sapie'nt' r' isipie'nt' s'ic
ide' faciebat t'ho. ibid' r' p'ma sc'de. q. 94. ar. z. Quattu' no' valet
distinctio q' aliq' sit p' se nota p'mi or' is aliq' sc'di. sicut distingue
bat guille' var. lib'. i. dis. z. q. 8. Et sc'da terminata q'one in p'mo
solonis p'ncipio p'me dicit ca' exemplaris no' est aliud gen' cau
se a ca' efficiete. sicut ponebat henricus q'dli. 9. q. i. et. z.

¶ In p'barione aut' p'me q'ois p' assignata v'iam v'isio e'enti
alis r' ac'ntalis e' q'da' vacat q'd icipit. Et trib' d'uis. z. ille r'e.
Rursus in. z. ar. p'ncipali vbi ipse p'bat q' intellectio r' volutio
sui sunt ide' cu' e'entia p'mi i p'mo iducit arg'm ex id'entate p'ete
tie r' obiecti. Et e' t'ho. p'mo scriptu' ex dis. 35. q. i. sollicito 3'm ar
gu'm. vñ ide' h'z egid' de r'oma q'dli. 3. Sc'da p' p'bat q' intelle
ctio omz e' in p'mo ide' cu' p'mo. r' i q'nto p'be'ne dicit: Ite' q'nto
posset sic argui iste intellect' no' est nisi e'cedda' itelligere. vbi ex
id'entate itellect' r' intelligere pelucit q' si vñ intellect' sit e'uz
r' ipm intelligere vnicu' r' ita p'p'ositu' sic arguit ale' and' de

alexandria ordine minor: officio generalis. dis. 35. q. 2. soluendo
 argumētū scdm. Alteri^o dū doctor pbat infinitatē pme via q̄
 druplici: p̄ma via q̄ ē p efficiētā satis iux^{ta} p̄m^o est quoddā ex:
 qd̄ incipit sic: Ingrat utaq; quō rō phi. vsq; ibi: Scda etiā de
 claratio sequente rē. r infra pbat p̄mū infinitas per cētiam
 hoc mō: q; creat inf nāq; creationis extrema ē distātia infinita
 bec est rō bērici qd̄li. 4. q. vltia: r richardi de media villa in. 2
 dis. p̄ma ar. 4. q. 4. Tandē p^o q̄ttuo: 4. vias pbat ppositum
 ex negatiōe materiē: q; forma sinit p māz. bec ē rō ibo. i. pte sū
 me. q. 7. ar. i. r tandē terminat suam qōnem.

Tertia qō est de vniatē dei r iux^{ta} p̄ncipiū in aliqb^o libris
 est quoddā vacat qd̄ incipit: Consequēt arguit ad hoc p p̄m
 r. metaph. rē. vsq; ibi: Preterea plura bona. r imediate p̄st
 argumētū p vna pte in pede qōnis ē vñū ex qd̄ incipit: In ista
 qōne ponēdo hūc cōceptū dei vsq; ibi: In ista qōne x̄lo ē cer
 ta. r imediate ponit opio fratris. S. var. li. i. dis. 2. q. 2. q. 1. vñū
 tas dei ē accepta a lege r demōstrari nō p̄t s̄tr soluēdo vltimū
 arg^o de plib^o bonis idē adducit hac dis. q. 2. soluēdo 3° arg^o.

In scda pte dis. q̄ttuo: s̄t mouet qōnes sicuti tres in prima
 vt inde numer^o resultat septenari^o q est v̄go: terminādo aut ter
 tiā qōnē p̄bato intēto est quoddā vacat qd̄ icipit: Scds ar. iiii
 oz rōnes ad qōnē istā soluēdā nō ē demōstrationes rē. vsq;
 ibi: Itē p̄t argui de voluntate r dū obieat 3 se r rōnes difficil
 at. infra dicit: sicut dicit quidā de noticia abdita: vt bēric^o qd̄li.
 q. q. 15. r frac. S. var. dis. 3. b^o. i. q. Utz aia sēp se itelligat actu
 elicto. Rurū post quartā suā rōnē ad p̄bandū q; in d̄m̄is r̄st
 p̄ductio adducit p̄bationes alioy. p̄ma: Hic arguit aliē qdā
 doctor rē. q ex hoc q; p̄ma p̄sona p̄stānt p̄ relationē. Ad se
 cundā arguit in deo p̄ductionē bēric^o ē qd̄li. 6. q. i. et sequens
 rō eiusdē est. r seqt: Arguit aliē p rōnē boni rē. Argumenta
 sunt bonauēture li. i. dis. 2. q. 2. Soluta hac etiā qōne p̄nter 4°
 r̄ndet qōnt: in p̄ncipio p̄mittēs opionē q̄ est bērici in sūma. r in
 quodli. 6. q. 1. p̄pter adēquationē actū ec̄ntialū r noticialū;

Et hinc argumēta ante opionē doctoris sunt tria vacat: vñz
 incipit: Itē q̄ de intellectu ut for: met verbū rē. vsqz ibi: Hinc
 posset poni vna rñsio rē. Scdm̄ ibi: Confirmat qz pte essentia
 quasi operatū actū rē. vsqz ibi: Preterea si actualis intellectu
 p̄tris rē. Et rñso q̄oni iuxta mentē p̄p̄ā est vñū vacat quod
 incipit: Demorandū qz tota mā dī. 13. 7 durat vsqz ibi: Obū
 et h̄ istā deductionē. Finita aut̄ quarta q̄one incipit solvere p̄
 mo pbando qz sunt due persone p̄ducte. Secūdo qz vna ē im
 producta. 7 p̄mo dū dicit: Nunc restat pbare qz vna sit impro
 ducta: vbi dicit vnus doctor rē. hic doctor henricus est quicalli
 beto. 6. q. 1. 7 sequit vñū vacat: Itē dī. 25. arguit: vbi arguit ad
 oppositū imasibilitas rē. vsqz ibi: Preterea arguit sic plura
 supposita absoluta rē. Incipit aut̄ vltimo solvere p̄mā q̄onez
 7 modicum anteq̄ respondeat argumentis p̄ncipalibus dicit
 Hinc inducat dicitū illius doctoris de duplici p̄dicatione rē sic
 in bonatūra li. 1. dī. 5. q. 1. sicqz terminat tota scda distinctio.

Sequitur tertia distinctio.

Circa dī. tertiā p̄mo mouet simul duas q̄ones. 7 sol
 uēdo p̄māz dicit: Qz nō est distinguēdū qz de p̄ssit
 cognosci negative nō affirmative: sicut dilūcunt tbo.
 p̄ma pte sume. q. 3. ar. 3. Nec 2° ē distinguēdū de cognitōe: qz ē
 r si ē. 7 immediate. seq̄ vñū magnū vacat qd̄ incipit: Nota qz illud
 qd̄ dī p̄ nomē est q̄cqd̄ ē rē. vsqz ibi: Nec est distinguēdū r̄s si
 est: vt ē qd̄ de v̄itate p̄p̄ōnis rē. sic fecit tbo. p̄ma pte si. me. q. 3.
 ar. 4. in solone cuiusdā arḡ. mēti. 7 remotis tribz alis desecē
 do ad q̄ōez dicit intētionis sue rē. Atqz p̄ nām possit h̄ri aliq̄s
 cōceptus simplex in quo cōcipiat de. Et immediate de hoc po
 nit opio doctoris solēnis in sūma ar. 22. q. 2. et. 3. Et p̄ doctor
 iux̄ mentē suā eatis ponit v̄nocationē. Et sūt multa et p̄m̄z
 h̄i sine p̄me rōnis: 7 incipit: Itē illi duo cōcept̄ sūt simplr̄ sim
 plices rē. vsqz ad p̄ncipiū scde rōnis p̄ncipalis ibi: Scd̄ o f̄ na
 palit̄ arguo sic. Scdm̄ i sine scde rōnis p̄ncipalis: 7 incipit: Vel
 sic sonnet rō rē. vsqz ad p̄m̄ cōtē rōis ibi: Tertio arguo sic rē.

Tertium incipit in fine etie rōnis ibi: **Ad** istud sūt alia media dīf.
 8. q. 3. **Cōtra** p̄mā opionem arguit rē. vsq; ibi: **Tertio** dico q̄
 de? nō cognoscit nātr a viatore rē. r tacta opione de q̄ditate
 rei mālīs imediate aī 4^m dīcū q̄ q̄ditas f̄z t̄bo. p̄ma pte sūme
 q. 12. ar. 4. ē obiectū adeq̄m̄ intellect^o viatoris. **De** p̄ma se ex
 pedīt veniēs ad scōam q̄ōez duplici posita dīf. **Ponit** ordines
 eoz q̄ p̄suse actu cognoscunt. **Est** aut̄ vnū vacat ibi qd̄ incipit
Et hoc supposito q̄ singulare rē. r cōmīat ibi: **Probo** q̄ōez rē
Est etiā sequēs qd̄ icipit: **Ordo** in generationib⁹ p̄ ip̄fectū me
 diū rē. vsq; ibi: **Secōdo** arguo sic fm̄ auicēniā. **Et** ē tertium mor
 diū anteq̄z agat de notīcia habituali r̄ icipit: **Et** tunc qd̄ erit d̄
 sp̄c̄ intelligibilī v̄l or̄s rē. vsq; ibi: **Ad** 3^m dico q̄ v̄trobīq; p̄cedit
Quō etiā est: v̄t̄ de? sit p̄mū obiectū nāle adeq̄m̄ resp̄cū ītel
 lect^o viatoris. **In** p̄n^o dū dicit: **In** ista q̄ōe ē vnā opio. r ē opio
 t̄bo. i p̄ma pte sūme. q. 12. ar. 4. et. q. 85. ar. 1. r illā ip̄ugnata ibi
Est alia opio q̄ ponit deū cē p̄mū obiectū ītellect^o. **Ponit**
 scōa opio q̄ ē hēricū qd̄li. 15. q. 9. et qd̄li. 13. q. 9. **In** scōo aut̄ ar.
 p̄ncipali i quo venat si ens sit obiectū adeq̄m̄ ītellect^o. est vnā
 additō q̄ icipit: **R**isio p̄batō i p̄batō cognitionē subē īmitivā
 rē. vsq; ibi: **Per** idē etiā d̄cludit p̄positū d̄ p̄b^o cēntialib⁹ rē
Postmodū aīq; cōmīet qōnē ibi: **I**stis visis de ente v̄l iōr̄ rē
 n̄at dubitatio rē. ponit v̄t̄ cē obiectū adeq̄m̄ ītellect^o. **Et** est
 opio egidū de roma qd̄li. 4. q. 10. **Sunt** v̄o duo ex modicaz aī
 s̄nē qōnis. vnū incipit: **Cōtra** aug^o. 8. de tri. ca. 5. si potueris p̄
 se p̄spicere bonū rē. vsq; ibi: **Per** idē dico ad illud. 8. cap. de
 bono rē. aliud incipit: **Cōtra** voluntas nō est v̄niuersalium rē.
 vsq; ibi: **I**ta p̄z etiā expositio illius auctōris rē.
Quarta qd̄ fm̄ nūez r̄ v̄ltia quo ad p̄mā p̄tē etie dīf. est de
 s̄ncera r̄ certa v̄itate. si est cognoscibilī nātr ab ītelcū viatoris
 absq; sp̄ali lūmis illustratōe. **Et** imediate p̄ arg^o i pede qōis
 penit opio henrici r̄ in summa. ar. 1. **De**hinc artīcū lata quēstī
 one in fine p̄imi ar. est quoddaz ex tra quod incipit: **N**ota igit̄
 q̄ quattuor sunt condīcīones rē. vsq; ibi: **Q**uantū ad secundū

ar. ut in nullis rē. Est etiā aliud ex mediū p̄m̄ ar. tertii qd̄ in-
 cepit. Contra quibus obiectū nō iquātū mutabile rē. vsq; ibi: **O**
 etiā q̄ rep̄ntationū in se mutabile rē. **E**t in eodē ar. dū tractet
 ad 3^m tāgit opioez hērici negatū oēs spēs itelligibilē qd̄li. 5. q. 14.
In q̄rto ar. est qd̄dā ex qd̄ incipit: **H**ic act⁹ itelligēdi nō magis
 vsq; ibi. **I**hoc etiā incōueniēs qd̄ illatū est rē. vbi tāgit opioez
 hērici i lūma. vñ sequēl doctor dicit. **I**git dīco ad qd̄ez q̄ p̄
 pē vba rē. incipit ar. 3° r̄ emiat ibi: **E**x dictis p̄ ad oēs autori-
 tates augi in oppo^m. **S**ext^o ar. de cōi nō repit i libris: iō du-
 p̄ apponēdū sub forma q̄ seq̄: **D**e sexto ar. vidēdū ē: q̄ rōes
 facte p̄ p̄ma opione aliqd̄ veȳ cludūt inq̄tū accipiūt ab augō
 lz̄ nō cludāt illā deloez falsā ad quā inducūt. vbi sciendū ē q̄
 a sensib⁹ sicut a cā p̄ se r̄ p̄ncipali nō est expectāda syncera vī-
 tas: q̄ noticia sensūs ē cō aliqd̄ p̄ accūs ut dicitū fuit: lz̄ act⁹ sen-
 sū aliq̄ sint certi r̄ vī lz̄ vīute itellec⁹ agētis q̄ est p̄ncipatio lū-
 eis increate illustrātis sup̄ fantasmata cognoscit qd̄ditas rez̄ r̄
 ex hoc hēc syncera vītas. r̄ p̄ hoc soluit p̄mū argū^m henrici: r̄
 s̄n intentionē augi nō pl⁹ cludūt. **A**d secūdā rōnē hērici dīco
 q̄ aīa mutabilis ē ab vno actu disposito ad aliū s̄m diuersitatē
 obiectoz̄ r̄ suā illimitatōez r̄ imācialitatē: q̄ ē resp̄cū cuiuslibet
 s̄lr̄ ab actu i nō actū: q̄ nō sēp̄ ē i actu s̄ resp̄cū p̄moz̄ p̄ncipis
 r̄ū quoz̄ vītas ē ei nota ex emis r̄ delonū euidēt̄ deductaz̄: ex
 eis nō ē mutabilis a d̄rio in d̄riū. s̄ a vero i falsū: ita enī i lūmie
 itellec⁹ agētis rectificāt itellecū ut ipsa spēs itelligibilis emio
 r̄ū lz̄ in eēndo sit mutabilior aīa i rep̄ntado: tū i lūmie itellec⁹
 agētis imutabilr̄ rep̄ntat r̄ p̄ duas spēs itelligibiles cognoscūt
 emini p̄mī p̄ncipiū r̄ ita ista vno ē euidēs r̄ certa euidēt̄. **A**d
 tertiā dicēdū q̄ cludūt s̄ eū: q̄ nō ponit nisi spēm sensibilez̄ vel
 fantasma: nō aut̄ cludūt de spē itelligibili rep̄ntate qd̄ditate m̄.
Dicēdū aut̄ q̄ si potētie sensitīue nō sūt ipedite spēs itelligibilis
 sensibilis vacit̄ rep̄ntat rē: s̄ in sōno potētie s̄nsiū ex̄ sic p̄ sūt li-
 gate: iō v̄ imaginatiua s̄nuās spēs sēbiles s̄ diuersitatē suā
 būoz̄ capit) appbēdit eas tāq; res q̄ sūt similitudines: q̄ vī rez̄

hinc fm pbn de motib⁹ aialiu ut plus cōcludit tertia rō.
C In scōa pte tertiē dis. solū mouet vna qō q̄ est de vestigiō
 ⁊ sūnt tres ar. in pmo ponit thome opio pmo scripti dis. 3. ar.
 z. qd̄ sc̄z vestigiū ē imp̄ssio derelicta ex transitu alie sup vacuū
 vel plenu ipm imp̄fecte rēp̄ntās qz p modū sp̄ci. Quantū ad
 z^m ar. de resp̄cū creature quo ad deū: ⁊ in quo cōstitit rō vestigiū
 ponit opio henrici qd̄li. 9. q. 1. et. z. de duplici resp̄cū. Et hic po
 nit vnu eē qd̄ sic incipit: Dicit qz sic sicut sol mō est rē. vsqz ibi
 Qm̄ igit ad hoc dico rē. Et quātū ad tūū ar. de fundamēto
 vestigiū est opio hērici qd̄li. 3. q. 9. ⁊ qd̄li. 5. q. z. et qd̄li. 4. q. 7. ⁊
 8. ⁊ qd̄li. z. q. 3. Sequit tertia pars dis. tertiē.

C Circa tertiā pte tertiē dis. mouet quattuor qōnes. Prima
 est de memor^a ⁊ specie itelligibili ⁊ imediate in pncipio solois
 ponit opio hērici qd̄li. 4. q. 7. 8. et. z. ⁊ maxie qd̄li. 5. q. 14. Et
 p^o pauca dū dicit: Istud ponit doc. ali⁹. iste ali⁹ doctor ē gode
 fred⁹ de fontib⁹ qd̄li. 9. q. 19. qd̄li. 13. q. 3. et sequē in fine scōe
 vie est quoddā vacat qd̄ cōm̄iat in pncipio tertiē vie: ⁊ incipit:
 Hec de actione intellectus agentis.

C Secūda qō tētie p̄tis dis. tētie. Est de genita noticia ⁊ cā ei⁹
 ⁊ in pncipio solois ponit opio hērici qd̄li. 4. q. 7. Et p^o dum
 dicit doctor p ista opione arguit p rōes ē idē hēricus qd̄li. 5. q.
 5. et in fine iprobationis p̄tis opionis ē qd̄dā eē qd̄ durat vsqz
 ad aliā opionē ⁊ icipit: Specialr etiā illud de excitatiōe nō vi
 det valere. Scōa opio ponit dū dicit doctor: Alia ē opio q̄ to
 talit̄ est i alio extremo. Est aut opio godefredi de fontib⁹ qd̄
 li. 6. q. 7. ⁊ qd̄li. 8. q. z. et qd̄li. 9. q. 19. et qd̄li. 13. q. 3. Et ppe i fi
 ne ipugnationis h⁹ opionis vsqz ad tertiā opioez est qd̄dā va
 cat qd̄ icipit: Istaz sc̄z rōnū factaz 3 opioez thōe ⁊ godfre. rē.
 Tertiā opio ponit iquit doctor. hec est hērici qd̄libeto. 5. q. 14.
 et post modum dum doctor dicit: Istam idem istam positionē
 de passione rē. Henricus est quodli. 3. q. 9. et est opinio q̄rta
 Quia opio dū pōit dicit doctor: Quia opio ponit qz spēs obie
 cti in intellectu rē. ⁊ est thome p̄ma parte summe. i. q. 85. ar. z.

Sexta opio ibi Sed opio que redit in idē rē, est egidii qdli. 3. q
 lz. iz. et. 14. et est imediate ante solutionē qōnis fm mētē docto
 ris. Est quoddā maguū e rē qd incipit: Nota q intellectōis ad
 obiectū inqzū rē. Et imediate ante soloez ad argumēta opio
 nu; p ordinē est quoddā ex qd incipit: Hic 2^m supponi nō sine
 cā rē. Longe p^o respondēdo rōmbus godefredi doctor dicit
 ad achillē eoz: q qlibet moueret se rē. Est quoddā ex qd in
 cipit: Ad rñsionē achillis videt seq q lignū rē. vsq; ibi: Illud
 etiā qd videt p achille rē. et satis cito dū post dī: Iste tū due
 opiones videt; 3. et. 4. rē. Hoc ex. 4. qdli. henrici. q. 8. et dum
 doctor p^o arguit 3 huiusmodi rēcordiam dū in quodā loco dicit
 Hoc rñsionē fm opionē illius doctoris rē. hēric^o est quodli.
 5. q. 19. Letex rñdendo p^o rōnibus thō. in illo loco. S; illa au
 ctōritas q dī q intellectus possibilis rē. quā necessariā ptractāt
 aliqui est thō. pma pte sūme. q. 87. ar. 1. et egidii de roma qdli. 1
 q. 3. et qdli. 2. q. 23. Et finalit iuxta finē qōis ē qd dā ex qd incipit
 Ad iduūduā eiusdē spēi rē. vsq; ibi: Lū arguis vltra q tūc rē
 Tandē quo ad hoc vltio qrit decompatōne cāz noticie. s.
 intellect^o et obiectū q extat pncipalior in quo nil dico. Ad pple
 mentiū toti^o dis. querit doctor: vtz in mētē sit imago trinitatis
 Et triplici discussio articulo mouet doctor duo dnbia. et primū
 soluēdo tangit quosdā dicētes: patrē nō hēre fecūditatē ad pdu
 cendū spm̄scm̄ nisi derelictā ex pductione filii. bec henric^o qd
 li. 6. q. 2. Immediate aut aū soloez argumētoz pncipaliū ē qd
 dā ex qd incipit: Nota p^o rā rō recipiendi sensationē rē. Post
 vō rñdendo scdo argumēto dicit. si poneret p^oez gingnere in
 quātū intelligens sicut ponit vna opio. bec henric^o qdli. 6. q. 1.

Sequitur distinctio quinta.

 Graea quintā distinctiōne pmo qrit: vtz eētia dīna ge
 neret vel genēt: et in. 2. ar. dicit: Pro ista ergo opio
 ne magistri sic solēnit approbata adducit talis rō: res
 generās rē. est adā li. 1. dis. 33. q. 4. vtz eētia dīna genēt. aū aut
 rñsionē argumentoz pncipaliū imediate est qdā additio q inci

pit: Inud tñ qđ dicitū ē de multiplici abstractione rē. Rñ dēdo
 rōni de cōicare est quoddā extra parvū quod incipit ibi: **E**x em
 plū h^o de principio quo rē. 7 terminat ibi: **P**er idē ad secundū
 qđ nullū extremū rē. **I**nfra dū dicit ad aliud eētia ē p̄ filiū: qđ
 dā doctor repetit opiones alioꝝ. hic doctor est hēric^o in sūma.
Sedō q̄rit: vtz filius generet de substātia p̄ris. in p̄ncipio so
 lutionis locat opio hērici qđli. 8. q. 9. 7 in sūma ar. 54. q. 3. p̄ss
 in loco illo: **H**uic opioni addit ab aliis rē. est godesfred^o. **C**ō
 sequent cū arguit s̄ opinantē q̄ta auctoritate augustini s̄ maxi
 minū 7 iponit henrico v̄bū dixisse gigni p̄ imp̄ssionē. de hoc hē
 ricus qđli. vi. q. i. **E**t in q̄ta rōne est qđdā ex qđ incipit: **A**d a
 ioꝝ p̄bat p̄ augustinum s̄ maximinū rē. vsqz ibi: **I**te p̄positum
 p̄ hoc p̄stuit rē. **E**t est scđm extra in fine prime difficultatis
 vsqz ad p̄ncipiū scđe incipit: **A**liē pōt dici qđ oēs iste sūt v̄e rē.

Sequitur distinctio sexta.

Circa sextā dī. q̄rit: vtz pater genuit filiū volūate: et
 in p̄ncipio solonis ponit opioez henrici in sūma ar. 58
 q. 2. dicitis qđ p̄ filiū volēs nō genuit: sed necessitate
 nāli. 7 in. 3. ar. dicit: **A**liē dicit qđdā doctor dicit: qđ intellect^o rē.
Hic est tbo. p̄ma pte sūme. q. 34. ar. i. **E**t henric^o de gādao
 qđli. vi. q. 2. 7 in sūma in. 2. ar. cū ostēdit: qđ p̄ filiū nō generat
 voluntate ut p̄ncipio elicitive. qđ quidā distinguunt de iy vo
 lūtate: qđ pōt sumi aut noīalr aut aduerbialr. **H**ic orū p̄nt habe
 re ex fratre iohāne rodithon li^o p̄mo dis. 6. q. vnica ar. 3. in p̄si
 mili de necessitate. 7 iux^o finē qōnis dicit. **T**amē ad intentionez
 augustini de intētionē copulante parentū cū ple. dicit quidā dō
 ctor. 7 hic est henricus quodlibeto. 2. q. 5.

Sequitur distinctio septima.

Mouet qōnē circa dis. 7. vtz potentia generandi in pa
 tre sit aliquod absolutū: 7 post primum argumentum
 est quoddam extra durans vsqz ad secundū argumē
 tū qđ incipit: **R**espōsio neutra p̄sequētia valet qđ ablativ^o ē rē.
In fine aut argumētoꝝ pedis qōnis ponit opio tbo. p̄ma pte

summe. q. 43. ar. 5. dicētis: q̄ pater eēntiā generat. postmodū dū dicit doctor: dicit alr q̄ generationis in dīnis o3 dare rē. ē opio bērici q̄dli. 3. q. 3. 7 in sūma ar. 57. q. 7. 7 hinc mota q̄ōne i medio **T**ertz generatio in dīnis sit vniuoca vel equoca. **A**ltio rīdēdo argumentis thome 7 q̄maxime primo est quoddā extra quod incipit: Nota q̄ tripliciter pōt itelligi forma per se esse: durat vsq̄ ad solutionē sc̄di que incipit: **A**d aliud de quo 7 quod dico.

Sequitur distinctio octaua.

In octaua distinctione sc̄do querit: vtz aliq̄ creatura sit simplex. 7 i p̄ncipio dicit thō. p̄ma pte sūme. q. 3. ar. 4. 7. 50. q. ar. 2. soluēdo t̄tū 7 quartū argumētū: 7 li. sc̄do 5 gentiles ca. 49. q̄ ois creatura est cōposita ex actu 7 potētia. **T**ertio querit: vtz cū dīna simplicitate stet q̄ aliquid for malit̄ dictū de deo sit in genere. in p̄ncipio ponit opio henrici i sūma ar. 22. q. 1. 2. et. 3. q̄ nullus cōcept⁹ est cōis deo 7 creature 7 infra doctorū rīdet arguētū d̄ eū. vnde textus h3: **R**esposio ali quoz est: q̄ ens ratū facit noticiā de se rē. henric⁹ ē q̄dlibeto. io q. 7. **R**ursus 2⁹ arguit d̄ doctorē solennē a doctore subtili illa sū damentalī rōne q̄ tacta est sup̄r dis. 3. q. 1. q̄n intellectus est cert⁹ de vno cōceptu 7 dubius de duob⁹ rē. 7 sequenē dicit q̄ isti ratiōni tripl̄r respondet. primo q̄ aliqs cōceptus idem est certus 7 dubius: ut cōceptus sortis 7 plonis est dubius 7 cōcept⁹ alicui⁹ hois dubius: 7 t̄n idēz sic respondet. **S**c̄do rīdet ex henrico in sūma ar. 22. ut prius: q̄ cōceptus entis in deo 7 in creatura sunt duo p̄ping t̄n iō vident̄ vnus: 7 hic est certus in quodā dubio. i. d̄fuso: dubietas t̄n in ipsis distincte cōceptis. **T**ertio soluit rōnez fratris io. rodithon li. 1. dis. 2. q. 6. q̄ ē certitudo de ambob⁹ dis iunctis hoc ē d̄siūctiue. **D**ubitatio vō de al̄cō sepati seu solitarie p̄ hoc ē q̄dā magnū vacat: q̄d incipit: **C**ōtra aut̄ ut oīno d̄spati 5⁹ nō vidēt vn⁹: vsq̄ ibi: **C**ōfirmat̄ illud p̄ argumētū p̄bi 2⁹: de aīa rē. al̄cō vacat incipit: **D**e⁹ nō d̄r sapiēs: q̄ i eo ē idea sapie rē vsq̄ ibi: **E**t si dicas q̄ de deo cludim⁹ rē. **E**st 7 3^m vacat incipit **E**t si ūlet q̄ nō ē p̄pe nūer⁹. vsq̄ ibi: **L**ū arguit d̄ dionysio rē

vñ aut dicit: Alia ē opio in alio extremo tē. Opinio alberti de
 saxonia 7 fratris roberti holquot li. i. q. v. 7 vñ longe p^o multū
 dicit: Aliqui pbāt: deū nō eē in genere. Thomas prima parte
 sūme. q. 3. ar. 5. in solone principali poti^o respōdendo p^{mo} argu
 mēto pncipali est quoddā vacat magnū: qd incipit: Cōtra cōce
 pt^o finit^o ille est act^o finit^o: vsq; ibi. S; si arguas. ergo realitas.

Quarto querit: vtz: cū simplicitate dīna possit stare ali
 quomō distinctio pfectionū eēntialū. Primo ponitur
 opio tbo. p^{mo} scripti dis. z. 7 berue. attributa diuina i
 quūit solū distinguunt p actū intellect^o nostri. 7 p^o qñ dicit: Alii
 declarant istā positionē sic. tangit godefred^o. 7. qdli. q. i. In im
 pugnatione aut h^o opionis: vltimo vsq; ad opioez aliā est quod
 dā vacat qd incipit: Aliter arguit p^{ma} ppō vñ in re tē. 7 tūc
 sequit^o: Positio est alia que dicit: Hic est henric^o qdli. 5. q. i. et
 quodli. 13. q. i. Attributa diuina distinguunt p actū intellect^o di
 uini: iuxta pncipiū arguēdi 5 eū dicit doctor: dicit ad eā q; attri
 buta nō sunt fundamēta tē. Henricus est qdlibeto. 3. q. 3. 7 in sū
 ma articulo. 37. q. 7. 7 satis cito sequit^o vñ magnū vacat qd inci
 pit: Patet etiā eadez minor: q; quodlibet tale tē. vsq; ibi: Al
 teri^o pbo q; tales pfectiones tē. Rursus postq; soluit iuxta mē
 tem suā est quoddā extra quod incipit: Necessē est ut sic quicqd
 oīno melius tē. vsq; ibi: Hoc declaro: q; icludit formaliter tē.
 7 cito post aliud vacat qd incipit: Nota p dicto damasceni: q;
 pelag^o pfectionū tē. vsq; ibi: Confirmat per augustinum. 8. de

Divinitate capitulo secundo.
 De diuina imutabilitate vltimo querit: vtz: solus deus
 est imutabilis i. z. ar. collatis decē modis de quib^o tres
 ad ppositū sufficiunt: ponit opio henrici quodlibeto. 8. q. 9. i qua
 ponunt decē modi: decē modos ponit henric^o existendi res in
 quodlib^o. to. 8. q. 9. Primus est ei^o qd ex se est necesse esse 7 a
 nullo pncipiatiue: ut pater de^o. Secū^o ei^o qd est necesse esse s;
 ab alio pncipiatiue nō cātine ut filius dei 7 spūsanctus. Tertī^o
 eius qd est necesse esse sed ab alio cātine. Quartus ei^o quod est

necesse eē: nō tñ ab alio pncipiātur aut causātur: sed depēdet
 Quint^o ei⁹ qd est ex se possibile eē: ab alio tñ necesse eē. Sext^o
 ei⁹ qd ē ex se possibile ⁊ nō eē ab alio: tñ necesse eē. Septim^o ei⁹
 qd ē in se possibile: etiā ab alio cātur tñ ab eterno. Octau^o ei⁹
 qd ē in se possibile: ⁊ ab alio cātur: sed t^o p^o aliē cū toto t^o p^o. No
 nus qd est in se possibile: ⁊ ab alio cātur: sed cū pte t^o p^o. De
 cim^o ei⁹ qd nec ex se nec ab alio est possibile eē. Inuat illa ma
 teriā eiusdē quodlibetū. 6. q. vltia: vbi cōtent^o est q̄ttuor modis
 Primus est ut orbes tñ capiāt motū a pmo: sed nō eē. Sec^o
 ut sint ex se necesse eē: sed ab alio cātur. Tertius ut orbes sint
 ex se possibile eē: sed ab alio necesse eē: ⁊ est ab auicēna. Quar
 tus ut orbes ex se sint possibile esse ⁊ ab alio. ⁊ hec est opio pla
 tonis ⁊ fidei q^o de^o pducit ptingentē ⁊ seruat ptingentē. ⁊ inde ē
 q^o in doctore nostro aliqñ scribit decē modis iux^o quodlibetū
 9. q. 9. aliqñ scribit q̄ttuor modis iux^o quodlibetū. 6. q. vltia. Et
 pcedēdo est quoddā extra qd incipit sic: Dūo ponit p̄mum
 modū tē. vsq^o ibi: Sed arguit p auicēna si ē ab alio tē. Et qñ
 doctor dic^o t: Hoc pfirmat p pfirmationē argumētū q̄ adducit
 ab henrico tē. hoc habet in sūma ar. 54. q. 3. in tertio pncipali
 ⁊ ar. dū d^o in textu: Cōtra istā p̄clonē in q̄ cōiter concordant
 pbi q^o p̄ma cā necessario ⁊ nāl^o causat p̄mū causatū: est rō hen
 rici quodlibetū. 5. q. 4. ita tñ addit. Secda rō opponit 3 phos q^o po
 tētia respiciēs tē. Rō est ibidē hērici: tūc ppe est vnū extra qd
 incipit: Lex q^o qdlibet aliud a deo h3 ordinē tē. vsq^o ibi: L3
 etiā ista rō in se sit aliquālit^o apparens tē. ibi arguit doctor cōtra
 henricū q̄si sibi diceret ex dictis vbi. 5. ⁊ nō longe sequit vnū
 extra quod incipit. Similiter pōt necessario cōplacere in essen
 so tē. vsq^o ibi: Istis rōnibus eiusdē doctoris tē. Et post scda3
 rōnē doctoris est quoddā extra qd incipit: Rūndēdo aut^o vey ē
 p̄tē tē. vsq^o ad tertiā rōnē que incipit: P̄terea ⁊ redit in idē
 tē. ⁊ post quartā rōnē est aliud extra qd incipit: Cōcedo s3 eui
 denter inquirūt aut^o potētia tē. vsq^o ibi: Et si psequēs vltimum
 s3 q^o cause scōe tē. In fine totius qōnis est quoddā magnum

vacat qđ incipit: Posset dici aliter ad illud incōueniens ꝛc. et durat vsq; ad finem distinctionis.

Sequitur distinctio nona

Circa dis. nonā rīdendo ad tertiu argumentū ḡ gregorium sup illud iob: Sciebas tunc qm nasciturus. vbi sciendū q; fm veritatē autoritas gregorii ex libro moralium. 29. sumpta quē doctor subtilis dicit gregoriū dixisse super illud iob. 38. Sciebas tunc qm nasciturus eras ꝛc. nō est sup illo verbo: sed sup illud verbū eiusdē capituli in iob: ꝛ eiusdē libri in moralibus. q; paulo ante ad iob dixerat dñs: Nunqd p^o ortum tuum pcepisti diluculo: ꝛ oñdisti aurore locū suū. vñ dicendum doctorē intellexisse sup illud iob. i. ante illud iob ꝛ est satis cōis modus loquēdi: maxie q; nō est post illud verbū: Nunqd post ortum tuū ꝛc. Sed ante quauis imediate. ꝛ añ illud: Sciebas tunc ꝛc. mediate vel forsā ex inaduertētia autoritatē p autoritate posuit: maxime q; p illud verbū nasciturus. solus enī de memoria omniū tenet. Vel tertio dicat: q; ex simili simile sūpsit sicut ibidē dicit beatus greg^o exponēs illā beati marth. ca. pmo autoritatē. Quod enī in eo natū est: de spūscō est natum. inqt. i. conceptū. sic in pposito nascitur^o est. ortus approximant vt quod dī sup vno sup alio dici videatur.

Sequitur distinctio decima.

Circa dis. decimā qrit doctor vix spūscūs pducit p actū volūtatis. respondet pmo qđm anteq; tamē tria mouēt dubia. est quoddā vacat: qđ incipit: Omne pncipiū pductiū perfectū alicui supposito ꝛc. ꝛ durat vsq; ad motiū dubioꝝ. Soluēdo autē pmo dubia ponit opio doctoris solennis in summa ar. 60. q. i. dis. de nā. Qrtum ad sectidū dubium idē rīdet doctor distinguēs de triplici actu voluntatis. tunc doctor incipit arguere ḡ eū: ꝛ in 2° argumēto dicit doe orem solēnem dicere actus notionales fundari in eñtialibus de hoc qđ libeto. 6. q. i. Et i vltio argumēto dicit cū siue volūtate ꝛ naturā tm̄ distinguū fm rōnem. de bec quodli. 5. q. i. Tunc rīdit

docto: noster p dubio. z ibi est quoddā vacat : qđ dicitur vsqz
 ad solonez scđi dubii: sm mentē doctoris sunt tria extra mediū
 est multū maguū. primū incipit: Cōtra dilectio creature est infi
 nita zc. z terminat ibi: Illud argumētū qre a posteriori videt
 cōcludere necessitatē pductionis zc. Scđm incipit ibi : Cōtra
 idē est pncipiū pducendi z necessario pducendi zc. terminat
 aut ibi. scđm est pbarum dis. pma de frui zc. Tertiu incipit ibi:
 Nō videt qz volūtātē eē rectā zc. z finit dū 3° rīdet dubio . ad
 qđ rīdet henric^o qđli. 6. q. i. est z unū vacat vsqz ad soloez arcu
 mentoz p^m vezz est tñ qz solo b^o tertii dubii z rīformit est in li
 bis s; nō ē magna vis. si tñ qs velit hfe vis scribat dubiū tertiu
 restat vbi dī: qz nā agit p impfionē sicut intellect^o nō voluntas
 Cōtra hoc falsū est z z^a dis. iprobatiū z 5. Itē nō est ad ppositū
 qz qrit de dis. pncipiū actiū in mō agendi siue eligēdi actionem
 siue in aliud agit siue nō. Alia rō vbi est formalr noticie mem
 orie volūtatis ut eliciēs dat opposito p^mū donuz: qz amorē z in
 hoc se nec ex ista rōne est donū sile opposito. Rīsiō: iō amor n̄
 gignit nec est imago spūscī sicut fili^o. hoc qđē vezz ē z bñ s; nō
 saluat quō. hec pncipia pnt ellicere different^o q̄s s; ponaē alia
 distinctio in eis opatis ad pncipia in assilantiū. tertia via qz si ē
 necessitas ut tēdit act^o in potētā nō tñ ut elicit a potētā vel vlr
 si ut in actu nō tñ ut in qī pmo actu elicit. Cōtra istā arguit : qz
 ex pte pncipiū ut qī pcedit actū est necessitas ad eliciendū : nec
 volūtas repugnat necessario: qz volūtas pfecta pōt hfe zditio
 nē pncipati pncipiū elicitū. Itē ecōuerso necessitas nō tollit li
 bere ppē nūc dictū. Itē necessario agere est zditio modi ope
 randi: ergo nō ipugnat alteri diuidētū p^m actiū sicut nec mo
 dus ill^o c^o est mod^o. sicut ergo dicit pncipiū ita dicit necessitas
 cōueniens nec est alia rō: nisi qz hoc est hoc: ergo nō ois necessi
 tas est nālis stricte accipiendo vte quō voluntas nō est nā. hec
 de dubio tertio. z tūc rīdet argumētis pncipalibus: z nō ē alia
 quo in pnti dis. vezz qz est multū p̄fusa p varia extra s; scribatur
 et posui.

Sequitur distinctio undecima.

Circa undecimam dist. sunt due qoes. Prima vtz spūscū
pcedat a pte 7 filio. 7 pbato q sic addit: Probato
alū istū ordinē pductionis. henric⁹ est qdli. 6. q. 1.

Secūdo qrit vtz si spūscū snō pcederet a filio distingueret ab
eo imediate ponit opionē dicentū: nullā esse: qz includit incōm
possibilia. est godefre. qdli. 7. q. 4. Post hoc mō ipugnato po
nit opio dicentū q nō distingueret. tho. est pma pte sūme. q.
36. ar. 2. et egidius de roma quodlibeto. i. q. 6.

Sequitur distinctio. 12.

In dist. 12. pmo qrit: vtz p̄ 7 fili⁹ spirēt spūscū inq̄
tū oīno vnū pncipiū. Et in pncipio ē qdāz extra ut
pede qōnis qd incipit: Itē amonōtia generāte rē.
vsqz ibi: Lōra. 5. de tri. ca. 17. Et q̄ imediate incipit aliud ex
ibi: Pro hac qōne q spūscū distinguit a filio rē. 7 durat vsqz
ad solōnē pncipalē. 7 declarata q̄ vitate aucte ecclesie dubiuz
mouet: vtz p̄ 7 filius magis spirēt spūscū volūtate ut est vna
vel ut est cōcor. Hic pmo ponit opio hnerici in sūma ar. 54.
post arguit docto: subtilis h̄ eū. 7 in vltio arg⁹ dicit: Preterea
h̄ opinantē: qz t3 q spūscū posset distingui a filio: 7 si nō pce
deret ab eo. hoc h3 h̄ericus qdli. 5. q. 9. Et dūter mouet vnam
qōnē ante q̄z fmiet p̄te: Vtz p̄ 7 fili⁹ possent dici vn⁹ spū
to: 7 delectendo qrit qre fmur⁹ nūeralis cōcedit addi i minis
adiectiuis: vt dicant duo spirātes. 7 ponit opio tho. pma parte
sūme. q. 36. ar. vltimo. soluedo vltimū argumentum.

Secūdo qrit: vtz p̄ 7 fili⁹ spirēt oīno vniformitē spūscū: dum
dicit soluedo argumēta pncipalia. Dicit tñ qdā docto: q p̄
spirat pncipalr 7 pncipalins: f̄ lins aut tñ pncipalē spirat. hic
est frater alexader de alexadria in p̄nti dist. q. 2. et bonauentura
q. 2. in fine: 7 in sūo dubio lfalli dū addit ali⁹ aut docto: h̄dicte
sibi. hic est frater. B. var. in p̄nti dist. Sequit dist. 13.

Circa dist. 13. qrit: vtz spūscū sit genit⁹. 7 in pede. q.
ponit vnū ex: qd incipit: Probat etiā alie mino: du

placiter tē. vsq; ibi: *Contra aug^m de tri. ca. 18.* Post descendit ad varias opiones. *Prima* ē egidii dis. pñti ar. z. et fris. *S. var.* in pñti dis. ponit has distingui pductiones p fmos q sūt psonae pducte. *Secda* opio ē tho. pma pte sūme. q. 37. ar. z. i solone vltimi argumēti ponētis has pductiones distinguit: q; vna pductio est ab vna psona et alia a duab⁹. *Tertia* opio est godefredi de fontibus qdli. 3. q. 3. q; be pductiones distinguit p rōnes pōris et posterioris: q; vna ē cū alia et cū opposito ei⁹. *Quarta* opinio itez ē tho. pma pte sūme. q. 27. ar. 4. in solone argumēti pmi q; be due pductiones distinguit p rōnes pōris et posterioris. *Quinta* opio ē hērici in sūma ar. 67. q. 7. be emanatiōes distinguit p pncipia formalia elicitiua: q; ponit eē rōnes psonaz agētū. *Sexta* opio ē eiusdē hērici q; distinguit penes pncipia distincta fm rōnez puta penes nām et voluntatē qdli. 5. q. 1. *Opio 7.* est fris ade li. 2. dis. 6. q. 1. ar. 2. q; eēntia oīno sub rōne vna in distincta ē pncipiū istaz pductionū. et iprobat doctor: p⁹ iprobationes aliaz opionū hāc. 7. opionē. *Et in fine pme rōnis* ē qd dā ex qd incipit et est valde magnū: *Hec rō* si cluderet nēcio tē. et durat vsq; ad scdam rōez. *Et in fine qōnis* est aliud extra qd incipit: *Exemplū* h⁹ ē: asinus generat asinū tē. et durat vsq; ad finē distinctionis.

Sequit distinctio. 17.

Contra dis. 17. mouet sil' duas qōnes. et habitū hūc: de argumētis rōdendo pmo scde qōi. *Primo* ostēdit opionē hērici ex qdli. 4. q. 10. distinguetis de habitu iūso et acqfito: et dicit q; virt⁹ fm illā rōez vītutis q; ponit scdo etby coz: q; virtus ē q; hūte pficit et op⁹ ei⁹ bonū reddit: s; v⁹ t'heologica nō sic sed fm illā rōnē vītutis pmo de celo et mūdo. *Virt⁹* est vltimū de potētia sic quidē d; eē s; hic mūltū libi sūt corrupti. vñ libi cōiter sic habēt q; v⁹ acqfita est virt⁹ fm illaz rōnē vītutis q; ponit z⁹ etby coz: q; virt⁹ est vltimū de potētia s; virtus t'heologica nō sic s; fm illā rōnē vītutis q; ponit q; v⁹ est vltimū de potētia. *Et p; q; hic text⁹* est falsus: q; ista distinctio nō est scdi etby coz: sed pmi celi et mūdi. *Secdo* q; inutiliter

repetit. Tertio q? sic nō est ad ppositū, alibi tñ textus est incō
pletus: iō aut falsus semp: aut supfluus: aut diminutus. Post
modū ponit opio godefredi de fontib? dicētis: actū habere sub
stātiā suā a potētia: s; itēsiōne talē vel talē ab habitu qdli. ii. q. 4.
Ex hinc mouet vnā qōnem in medio: vtz habitus moralis in
quantū virt? sit aliquo mō pncipiū respectu bonitatis moralis ī
actu. Est infra vnū extra qd incipit: Simplr cōiungit prudētie
nō dico cōiungi rē. vsq; ibi: Cōiungi aut sic prudētie. Est 7 2^m
extra: quod incipit: Iste respūs aptitudinalis sequet ex natu
ra extremoz rē. vsq; ibi: Ista ergo quinta viā rē. Et est tertiu
extra: qd incipit: Dubiū est de respū ad p se obiectū rē. 7 tmi
nat ibi: Pōt dici ad cōfirmationē rōnis rē. Postea rīdendo
ad p mā qōnem fm mentē ppriā in pmo ar. est quoddā extra:
qd incipit: Ponit q? ad actuz meritoriu nō sufficit rē. vsq; ibi:
Dici pōt hic q? in actu meritorio rē.

Tertio querit si charitas possit augeri, ponit opioez gode
fredi qdli. ii. q. 3. q? nihil charitatis p̄sistentis manet in charita
te aucta. 7 p? dū dicit: Cōfirmat ista opio: q? licet in plib? speci
eb? rē. Idez est godefred? qdli. 7. q. 7. Et post dū dicit. Scdo
cōfirmat: q? simili mō videt ponendū magis 7 min? rē. est idez
godefred? qdli. 9. q. 4. Post arguit doctor: h̄ eū sex viis. 7 in
fine p̄me vie est quoddā extra: quod incipit: Si nullū agēs pōt
intēdere formā rē. 7 durat vsq; ad secundā viā. In scda via ē
quoddā extra qd incipit: Ad aior? pbat: q? fm p̄m. 8. phyc.
rē. vsq; ibi: Nec pōt euadi p ordinē ḡdū rē. In sexta via dnz
dicit doctor: Rīdet fm istā positionē cōcedēdo rēlonē rē. go
defredus est qdli. ii. q. 3. Et p? dū dī: Ad ista incōueniētia re
spondet ad p̄mū rē. godefred? est ibidē. tunc rīdet doctor ar.
in pede qōnis. Et seqt magnū vacat imediate qd incipit: Cō
tra godefredū sunt due rōes; c. 7 durat vsq; ad finē qōis. He
solones que sequūt ad rōnes opionis godefredi cōiter nō sunt
in libris. Ad rōnē aut illius opionis dico q? t̄mini motus p se
cuiusmodi sūt forma 7 p̄uatio sūnt icōp̄sibiles. s; forma remis

la et ipsa augmentata non sunt per se termini huius motus: quia
 forma remissa non est privatio sed positio quedam, sunt igitur forma
 remissa: et intensa termini motus: non per se: sed per accidens in quibus
 tum forma remissa coniungitur quae per se termino qui est privatio, unde
 de his per se terminus a quo corumpatur in adventu termini ad
 quem ut privatio: non tamen oportet quod forma que per accidens comi-
 tatur tale terminum a quo corumpatur. Ad primam confirmationem
 dico quod est ad oppositum: quod ordo specierum est ad essentias et quidditates
 et ideo una non continet essentiam nec quidditatem alterius. Sed ordo secundum
 gradus eiusdem forme est secundum partes materiales que possunt esse similes
 et forma quanto est sub pluribus gradibus formetatio est intensior
 et perfectior, opposito igitur modo est ibi et hic. Ad aliam confirmationem
 dico quod est ad oppositum: quod probatur eo modo quo conceditur magis
 et minus in accidentibus negatur in substantiis: nec negatur magis et mi-
 nus in substantiis secundum partes mobiles: imo sic conceditur ibi, igitur
 eo modo negatur magis et minus in substantiis secundum gradus scilicet: igitur
 isto modo conceditur in accidentibus, unde quod ponit formam sub-
 stantialem in se indivisibilem: ideo nullum gradum forme ponit acquiri
 aliquo motu, in accidentibus vero quod forma accidentalis est indivisi-
 bilis secundum gradus: ideo quibus gradus comparatur alium et perficitur eo et cetera.

¶ Quarto querit doctor: utrum positivum persistens et manens sit
 tota essentia charitatis aucte: ita quod sine subiecto poneretur essen-
 tia charitatis aucte non esset alia realitas ultra charitatem remissam.

**In principio solutionis ponitur opinio thome dicentis prima secunde
 q. 52. ar. 1. et. 2. quod augmentum charitatis sit secundum in esse subiecto: sed
 magis et minus per maiorem dispositionem subiecti: vel maiorem
 amotionem impedimentum. non autem secundum charitatem in se. Ad quod ar-
 gumentum de dispositione dum doctor dicit: Dicitur quod magis
 et minus est in diversis subiectis et cetera. Est responsio egidii de ro-
 ma quodlibeto. 2. q. 14. et quodlibeto. 6. q. 9. Consequenter duobus
 dicit: Alia etiam via que de dispositione vel amotione contrarii
 et cetera. Est egidii ubi supra. et henrici quodlibeto. 14. q. 3. Et dum
 dicit: Alterius via tertia de radicatione forme et cetera. extat egidii**

quodlibeto. 3. q. 9. In sequenti etiā questione que est quinta et
ultima huius distinctionis duz dicitur: Magister vnus dici hic tria
Hic magister est henricus quodlibeto. 5. q. 19.

Sequitur distinctio. 19.

Consequenter in secūda qōne. 19. distinctione : quia in
p̄ma nihil occurrit que est de circūcessione p̄sonaz
ponit̄ in p̄mo articulo opio henrici in sūma: q̄ aliqd
est in alio dupliciter: aut s̄m totum: aut s̄m partē r̄c. Et in. 20.
distinctione ponit̄ opio egidii dicētis: q̄ potētia generandi per
tinet ad omnipotentiā in patre nō in filio. Et modicum ante so
lutionē argumentoz p̄ncipalium: duz dicit: Et ex hoc apparet
irrōnabilitas illius dicti r̄c. tangit̄ frater. B. var. in p̄nti disti.
qōne vnica opione tertia.

Sequitur distinctio. 21.

L N dis. aut. 21. in pede qōnis est vnum vacat quod sic
incipit: Item negativa exceptiua et affirmatiua r̄c. et
durat vsqz ibi: Oppositū p̄z p̄ augustini. 6. de tri. ca.
8. Et imediate post incidit vnum extra sic: Ad qōnem opino
p̄ma q̄ vnū relatiuū aliud nō exclusum r̄c. et durat vsqz ad so
lutionē qōnis: que incipit sic: Ad quod potest fieri dis. vt dicit̄
cōiter r̄c. Et habēt aliqui libri modicū p̄ vnū extra quod inci
pit: Nihil nō idem homini vel non homini r̄c. et durat vsqz ibi
Probat etiā logice r̄c. In responsione aut̄ ad p̄mum argu
mentū dum dicitur: Aliqui etiā distinguunt p̄ncipalē p̄pōnem qōis
quasi ista solus pater est deus possit habere sensū compositiōis
falsū et sensum diuisionis verum adducētes illud: p̄sciaz r̄c.
sumi pōt ex fratre. B. var. in tertio suo dis. 7. q. vnica. et bona
uētura dubio tertio literali. 4. dis. b. i.

Sequitur distinctio. 22.

C Irca distinctionē. 22. q̄rit doctor vnica qōnem vtrū
scilicet deus sit nominabilis ab homie viatore aliquo no
mine p̄prio. et post argumēta pedis qōnis collocatur
opio doctoris solēnis i sūma quā ip̄robat doctor: m̄m̄tate ali

bi tē. ex ppriis dictis henrici. inquit enī inferius dū tangit quar
 tam partē minoris. Tamē arguit q̄ repugnet dictis huius ali
 bi. **P**rimo sic cōcedit enī viatorem aliquē conceptū quiddita
 tiuum posse habere de deo. hoc habet henricus in summa ar.
 22. q. 1. z. et 3. Item satis p̄pe dū dicit doctor. Sec̄do arguo sic
 Obiectum perfectū potest facere in intellectu tē. z p̄ immediate
 si essentia diuina fm̄ isū in intellectu pp̄rio non potest causare
 nisi vnicū conceptum realem. hoc habet henricus quodli. 5. q. 1.
 quodlibeto. 13. et. q. 1. z post respondet q̄oni fm̄ mentē pp̄riam.
 vez q̄ vix p̄t rep̄iri ista q̄o completa: nisi compleat̄ aut ex re
 portatis p̄senti: aut aliunde. **U**nde vna q̄o que incipit: Circa
 22. dis. quero: vtz deus sit nominabilis a nobis viatoribus ali
 quo noīe significante eius eēntiam diuinā: vt est bec in se: nō est
 de opere anglicano: seu p̄ncipali: nec etiā quedā prefatio p̄ mo
 dum diuisionis vel veri⁹ diuisio dis. ante motā q̄onē. **E**t est tūc
 r̄ndendū argumētis. **A**d p̄mū cōcedo q̄ de⁹ est ineffabilis q̄tū
 ad illū cui fat̄ z cui sit exp̄ssio p̄ nomē vel p̄ signū aliqd: q̄ non
 p̄t p̄ illud deuenire in cognitionē dei in se distincte. 13 ip̄m sig^m
 quātū est ex se sit rep̄ntatiū z exp̄ssiuū illi⁹ eēntie i se z disticte
 ineffabilis. **E**st igit̄ cuilibet q̄tū ad actū cōprehēdentē ip̄m: nō
 q̄tū ad signū rep̄ntatiū ipsi⁹. **A**d 2^m dico q̄ illd̄ videre filiū: ē
 ip̄m nasci. fili⁹. n. q̄qd h̄z nascēdo accipit. sic sp̄m̄scm̄ audire: ē
 ip̄m p̄cedē fm̄ aug^m: z iō q̄cūq; audiet loq̄t̄. z q̄cūq; accipit lo
 q̄t̄: 13 isto v̄bo nō p̄t a nobis aliqd de deo exp̄m̄i vel mōstrari
 iō quodā signo nobis dato sētibili quo possit a nobis exp̄m̄i v̄l
 cognosci idigem⁹. **A**d illd̄ hylarii z abrosii sit: dico q̄ vt̄ ge
 neratōis excedit fm̄ōes n̄ros: z oīa signa ip̄osita vel ip̄onēda a
 nobis sunt diminuta ad exp̄m̄edū aliquē cōceptū disticte itelli
 gibilē de illo ut in se. **A**d rōnē dico q̄ nihil p̄t significari p̄ vo
 cē nisi aliqd cognoscat̄ r̄fuse z in cōi: q̄ voces sūt note eaz̄ pas
 sionū q̄ sūt in aīa. z hoc sufficit ad intentionē p̄bi z cōmētato
 ris. distincti⁹ tū p̄t p̄ nomē aliqd significari q̄z cognoscat̄ ut di
 ctum est p̄ns. **E**t cū dicit aug⁹ q̄ verius cogitatur de⁹ q̄z dicit̄

Dico q̄ vez est sumēdo cognitionē pro quodā signo naturali
 ipsius intellectus; vel obiecti: ⁊ cōpando eam ut quoddā signi-
 ficatum ad vocē rep̄ntat q̄s aliqua vox vel nomē que sunt: vel
 ad signum ad placitū tunc verius rep̄ntat q̄s aliqua vox vel no-
 men que sunt tm̄ signa ad placitum. ⁊ lz tm̄ verius representet
 nō tm̄ distinctius. Breuiter ergo ad min⁹ pōt dici: q̄ multa no-
 mina imponunt: q̄ significant deū in cōi: q̄ sic pōt nātr concipi
 a viatore: ut p̄z dis. 3. Vel si vez est q̄ distincti⁹ pōt significari:
 quā cōcipi pōt deus nominari a viatore nomine significante hāc
 essentiā: quomodocūq̄ aut sit de istis verisimile est deū nomi-
 nari tali nomine: ⁊ hoc siue illud sit impositū vel ab ipso deo vt
 ab angelo cognoscente ipm̄ vel a viatore. Verisile est q̄ mul-
 ta nomina sibi in scriptura sancta distincte illā eēntiā significātia
 Iudei dicūt de nomine dei: quo vocat eū tetragramaton vt vi-
 det de⁹ dicere exodi. 3. Hec dices filiis israel qui est misit me
 ad vos: hoc est nomē meū. ⁊ alibi: Ego sum deus abrahāz ⁊ c.
 hoc est nomen meū: ⁊ nomē adonai nō indicam eis. cū igit de⁹
 sit noiabilis a viatore nomine significāte p̄pe eēntiāz dinam ut
 est hec eēntiā: q̄ viator pōt illo signo vti: ⁊ intēdere exprimere
 significatum illius signi siue ipse iposuerit illud signū siue alius
 quicūq̄ q̄ cognoscit significatū: tali ergo significato potest via-
 tor vti tanq̄ nomine: lz nō poterit illud tanq̄ signū imponere.
 si illa p̄pō eēt vera q̄ nullū nomē potest imponi alicui distincti⁹
 q̄ intelligat. Hec tamē est falsa q̄ nullus potest vti noie disti-
 ctius significante ⁊ c. q̄ ipse possit intelligere: ⁊ ideo simplr con-
 cedendum est q̄ multis nominibus expr̄mētibus dininā essen-
 tiam sub rōne diuine essentie potest vti viator ⁊ c.

Sequitur dis. 23^a.

Circa dis. 23. q̄rit doctor: vtz persona sim q̄ dicit ali-
 quid cōe p̄i ⁊ filio ⁊ sp̄sco dicat p̄cipue aliqd sc̄de
 intēntiōis i p̄n^o solois ponit opio egidū dicētis q̄ hoc
 nomen persona tm̄ dicit secundā intēntiōnē. Consequent̄ infe-
 rius est quoddā vacat: quod incipit: Item arguo sic: si persona

dicat formaliter incommunicabilitate: ergo formaliter $\tau\epsilon$. τ durat
vsq; ibi: Et si hoc verum sit: tunc videt dubium $\tau\epsilon$.

Sequitur distinctio. 24.^a.

In vigesima quarta distinctione est quoddam extra mul-
tum longum: ideo reperi illud diuisum in quodlibeto
antiquo in duas partes. prima pars dicebat extra et
incipit ibi: Contra istud quarto metaphysice ca: 23. de vno q:
dem $\tau\epsilon$. τ terminat ibi: Tenentes eodem viam unitates $\tau\epsilon$. vbi i-
cipit secunda pars que dicit additio: τ durat vsq; ad finem τ quoniam
distinctionis. τ si prima pars dicat extra τ secunda additio: totum
potest dici vacat.

Sequitur distinctio. 25.

In vigesima quinta distinctione mouet quoniam: an perso-
na dicat substantiam vel relationem. τ in fine est quoddam
extra quod incipit. 43. τ relatio infra suum genus non di-
stinguit nisi per illa supra que fundat τ durat vsq; ad finem dis.

Sequitur distinctio. 26.

Circa dis. 26. querit doctor: vtrum persone diue-
nit in esse personaliter per relationes originis. τ in primo ponit opinio-
nem oppositam dicentis: personas diuinas se totis distingui. contra
quam arguit doctor propriis motibus. τ ultimo dicit: Alii etiam arguunt
in ipsum: quod si per se toto $\tau\epsilon$. hoc est argumentum heretici predicantis. Post
hoc ponit opinio contraria quam dicit personas diuinas relationibus distingui. hanc se-
quitur theologia per parte suam. q. 36. ar. 2. Ex opposito in loco illo est 3^a opinio
concordans rationibus τ auctoribus adductis in secundam $\tau\epsilon$. ponit opinio di-
cens diuinas personas distingui per absolutam: quam insequitur fratres iohannes de rip-
pis in primo suo τ quodlibet. 25. et. 26. τ ibi roborat ne noua videatur
auctore eiusdem auctoris doctor. scilicet frater iohannes de bona uentura: ut iohannes innet
a iohanne in primo suo dis. 25. q. 1. Et de ista questione est notandum quod est mul-
tum longa dum est completa: ut puta. 7. vel. 8. filiorum: quod patet dico
quod in diuersis libris diuersimode habet.

Sequitur dis. 27.

In. 27. dis. mouet de verbo simul tres quoniam. Prima
est: vtrum verbum sit intellectio actualis cui respondet hereticus
quodlibet. 6. q. 1. τ in summa quod verbum est intellectio declarativa.

Scda q̄o est an v̄bū in dīnis dicat pp̄iū p̄sone genite. Idē hē
 ricus r̄ndet vbi supra q̄d sic ip̄m̄it in ip̄m̄ intellectū dispositūz
 v̄tute noticie simplicis: 7 d̄r noticia declaratiua. Tertia q̄o est
 v̄tz verbū dīnūz dicat resp̄cū ad creaturā. R̄ndet idē hēricus
 in sūma q̄ sic. Hoc habito doctor n̄r arguit Henricū i dictis
 p̄ma 7 2^a q̄oe. 7 iuxta mētē pp̄ā v̄bū diffinit. ex q̄ diffōne aliq̄
 in̄ert conelaria. 7 ibi ponit seu tāgit quosdā: qui posuerūt sp̄ez
 in memoria de se gignere sp̄em in̄ intelligētia. Egidi⁹ q̄dli. 3. q.
 12. 13. et. 14. Infert igit q̄ verbū nō ē sp̄es in̄ intelligētia: q̄ sup
 flūū eēt eā ponere: sicut posuit egidi⁹ q̄dli. 5. q. 6. Infert vltia
 q̄ obiectū ip̄m̄ nō ē verbū sicut posuit fra⁹ petr⁹ aureoli i p̄nti
 dis. 7 fra⁹ nicola⁹ boneti i p̄ncipio sue metaph. et li⁹ 5. sue theo
 logie. Infert vltra q̄ v̄bū nō est t̄minus p̄duct⁹ p̄ itellectionē
 sicut posuit tho. p̄ma pte sūme. q. 34. ar. 1. 7 p⁹ mouet dubitati
 onē: V̄tz q̄libet intellectio sit v̄bū cui p̄tin⁹ negatiue hēricus
 r̄ndet s̄z oz q̄ sit declaratiua intellectio vt v̄bū dicat ex q̄dli. 2.
 q. 6. r̄c.

Sequit⁹ dis. 28^a.

In. 28. dis. simul mouet duas q̄ones. Prima v̄trum
 ingenitū sit p̄petas p̄ris. Scda v̄tz innascibilitas sit
 cōstitutiua p̄me p̄sone in̄ dīnis: r̄ndendo p̄mī q̄oni du
 os cōstituit ar. quoz scds est quō ingenitū possit eē p̄petas cum
 videat negōez; ip̄otare: cui dubio in̄ p̄ncipio scdi ar. inducit re
 sp̄ōdēs doctor deuot⁹ ex p̄mo li⁹ dis. 27. q. 2. 7 dis. 28. q. 1. et añ
 dis. 13. q. 4. in solone p̄ncipali. Et dubio tertio l̄rali dicit enī q̄
 ingenitū nō dicit solā negōez; s̄z cōnotat fontalē plenitudinē. et
 imediate p⁹ seq̄t q̄ddā ex q̄d incipit: Ali⁹ d̄r q̄ hoc positūū ē
 eē ex se r̄c. 7 durat vsqz ibi: S̄z illud p̄mo r̄c. vbi fra⁹ i fr̄m
 7 iohes in iohes; 7 subtilis in deuotū surgit. In soluēdo aut. in
 secūndā q̄onem est quōddā extra quod incipit: Resp̄ōdeo negō
 p̄ncipiati in ente ē oūio incōicabilis r̄c. 7 durat vsqz ibi: Pre
 terea nlla negō ē p̄p̄a r̄c. P⁹ i eadē dis. mouet tres. q. p⁹ v̄tz
 dīna p̄sōa cōstituat i eē p̄sōalit: alia rel̄oe positūua ad 2^{am} p̄sōnā
 P̄mo soluēdo ponit op̄io tho. p̄ma pte sūme. q. 40. ar. 4

affirmatiue rñdētis: s; dīstīnguētis de cōstitūtiō: vt est p̄fetas
 ⁊ vt relatiō. Sc̄do ponit opio deuoti doctoris dīstīnguētis ē cō
 stitūtiō: vt est origo. ⁊ ut est relo ī p̄mo dīl. 26. q. 3. Tertio po
 nit opio doctoris solēnis ī sūma ⁊ q̄dli. 9. q. 1. et. 3. dīstīnguētis
 de gn̄atiōe īnq̄stū tū pōnalis īnq̄stū aptitudinalis p̄ns vel p̄te
 rita. Quarto ponit opio fratris 10. de rippa. ex dīstīnctiōibus
 25. et. 26. b⁹ p̄mi ponētis p̄mā p̄sonā cōstitūti p̄ absolūtū nō p̄ re
 latiōē tō q̄oni negatiue rñdet. Quin⁹ doctor hic rñdet ad q̄o
 nem. ⁊ est ibi quoddā p̄mū ex q̄d īncipit: Cōfirmat p̄ illud ar
 gūstūm de q̄stūate. ⁊ durat vsq; ibi: Ad hoc etiā adducit auicē
 na tē. ⁊ ī fine q̄onis est vñū extra q̄d īncipit: Quis negat ī
 dīnis oīs p̄ontas s̄m nām tē. et durat vsq; ad finem q̄onis.

Sequitur dīstīnctiō 30^a.

Circa dīl. 30. q̄rit sūmū doctor duas q̄ones. Prima
 vt ⁊ d̄ deo dicat aliq̄ relatiō ex tpe. Sc̄da vix dei ad
 creaturā possit esse aliq̄ relatiō realis: dū 4ª arg^o ī fi
 ne q̄onis dat quedā rñsio. dicēdo q̄ nō est vez nisi ī agentib⁹
 nālī ē opio durādī ī p̄ntī dīl. Pri^a autē q̄oni rñdet hēric⁹ q̄d
 li. 9. q. 1. dīstīnguētis de relatiōe īnq̄stū ē aptitudinalis ⁊ potētī
 alīs: p̄ns vel futura. Sc̄de etiā q̄oni rñdet idē q̄dli. 3. q. 4. ⁊ vbi
 supra negatiue: q̄ de⁹ nō ē ad aliud ordinat⁹. ⁊ ipso ī vtraq; q̄o
 ne a doctore iprobato pōit opio s̄i s̄ gūllī var. li. 1. p̄ntī dīl. q.
 vnica. ⁊ ī 2° dīl. i. q. 5. et ī. 4. ī mā de eucharistia. q. vltīa ī so
 lutiōe ar. i. p̄ncipalis ⁊ tertū īcōueniētis eiusdē. ⁊ tho. i. p̄te
 sūme. q. 13. ar. 7. ī solone p̄ncipali. Dicit hī duo q̄ ex relatiōe
 q̄ est ī creatura refer^t ex tpe de⁹ ad creaturā rñdēdo negatiue
 ad p̄mā. q. Ad sc̄dam. q. rñdent idē duo. tho. vbi s̄. ⁊ frat. E.
 var. ī p̄ntī dīl. q. vnica negatiue: q̄ de⁹ s̄ h̄z ordinē reale ad cre
 aturā. Quib⁹ iprobatis rñdet vterq; q̄oni s̄m mentē p̄p̄riam
 Et post rñsionē ad secūdā q̄onē obiecit s̄ se quadruplici argū^o
 ī quoz 2° dicit. Itē si creatura hēat eē q̄ditatiū īq̄nām h̄z eē
 extractū s̄m vñā positiōē. hec est opio henrici q̄dli. 8. q. 9. ī
 fine. ⁊ ī solone q̄rti argūmētī pedis. q. repetit solonez durādī

dicētis q̄ solū cā naturalis referē relatione reali ad suū effectū
q̄ forma fm̄ quam agit inclinā naturalr ad p̄ducendū effectū
hoc improbat doctor

Sequitur distinctio. 31.

Licet 31. dis. mouet q̄nē: vtz idēitas: s̄lī: ⁊ eq̄litas s̄nt
relationes reales in deo. Et in 2° arg^o dicit p̄terea
forma eiusdem sp̄ei nō numerat nisi p̄pter materiam
p̄bō oīs forma sepata a materia h̄z totaz sp̄m fm̄ aliquos est
op̄io henrici quodli. 5. q. i. dicētis q̄ fundamentū equalitatis
in diuinis nō est reale est op̄io tho. p̄ma pte sūme. q. 7. ar. i. in
solone p̄ncipali ponit op̄io henrici quodli. 5. q. i. dicētis: q̄ fū
damentū equalitatis in diuinis nō est reale: q̄ magnitudo trāsīt
in eētiam. ⁊ p^o rīdet argumētis p̄ncipalibus. ⁊ post r̄sionem
ad p̄ncipale p̄mū est quoddā magnū extra quod incipit: Con
tra istā solonē arguit sic multipliciter. ⁊ durat vsq; ad solutiōez
secūdi argumēti p̄ncipalis.

Sequitur distinctio. 32.

Circa dis. 32. mouet doctor simul duas q̄nes. P̄ria
est vtz p̄r ⁊ filius diligāt se sp̄scō. Secda vtz p̄r sit fa
ciens sapia genita. In soluēdo p̄mā sex ponit op̄io
nes quaz sexta est sua. p̄ma est mgrī s̄niāz eaz reputantis ni
mis diffīcilē: insolutam ideo relinquit: Secunda est negantium
ipsam p̄pōnem ⁊ retractatā ab aug^o: in s̄līr dicentiū. Tertia est
simonis de tamaco dicētis q̄ p̄r ⁊ filī^o diligūt se sp̄scō sicut fi
gno q̄ ipse est signum dilectiōis ipsoz. Quarta ē fratris alexā
bri de ales dicētis p̄ma pte sūme q̄ p̄r ⁊ filius diligūt se spiritu
scō approp̄ate: q̄ amor approp̄at sp̄scō: dū dicit p̄r ⁊ filī^o dili
gūt se sp̄scō. s̄līr in rōne effect^o formalis. Et p^o has op̄iones
decīniat q̄nē iux̄ mētē p̄p̄riā ⁊ distincto d̄ d̄re iux̄ mētē p̄p̄az
q̄drupl̄r accepto dubitationē mouet vtz declaratio formalis:
oē de: larabile sit p̄p̄riū v̄bū: ⁊ ponit op̄io hērici q̄dli. 2. q. 6. dicē
tis q̄ sic. ⁊ p^o satis cito. ē quoddāz extra q̄d incipit: Tunc ad
q̄onem secūndū cōcedo negatīnā p̄tē q̄nīs rē. ⁊ durat vsq; ibi
Dico ad argumētū in oppositū quod anselmus.

Sequitur distinctio 35^a.

Intra dis. 35. Quero utrum in deo sint relationes eterne ad omnia se. b. i. a. q. d. itate cognita. In ista questione doctor ponit tres opiniones. prima est the. prima parte sume. q. 15. ar. 2. Et godefre. q. idee sunt relationes eterne in deo ad alia cognita ut ea distincte intelligat. Secunda opinio est henrici quodlibet. 5. q. 3. et quodlibet. 7. q. 1. et quodlibet. 8. q. 1. z. et. 8. et quodlibet. 9. q. 2. dicentis q. iste idee: siue relationes sunt in essentia divina ut est primum obiectum cognitum. Post dicit doctor: Tertia opinio potest nec plus hinc libri antiqui: id supplendum est sic: Tertia opinio ponit ideas siue relationes tales in actu intelligendi: et hinc tale rationem intelligetie secundum philosophum. 5. metaph. Habet respectum ad intelligibile sicut mensuratum ad mensuram. ergo si esset infinitum sicut divinum haberet respectum ad infinita intelligibilia. q. autem sicut est hinc respectum ad unum intelligibile: ergo cum intelligere divinum sit infinitum in ipso intelligere suo erunt infinite relationes ad infinita intelligibilia.

Sequitur distinctio 36^a.

In. 36^a dis. querit utrum fundamentum relationis eterne ad deum ut cognoscentem habeat ve esse eentie: ex quo est sub tali respectu. In principio solonis ponit opinio henrici de eternitate existentium in summa ar. 20. q. 23. et. 24. et quodlibet. 8. q. 9. in fine: et quodlibet. 9. q. 1. et. 2. et quodlibet. 11. q. 3. in secunda parte. 38 dis. et tota 39^a dis. movet doctor simul quatuor questiones ut patet in littera. Et tunc in compositum ponit tres opiniones ad videndum quomodo certitudinaliter deus cognoscit omnia. prima est fr. ioh. minore li. 1. dis. 35. pp. 1. idea: as que ponunt in intellectu divino. Secunda est sci. the. in prima parte su. q. 14. ar. 9. et. 11. q. totus defluxus temporis prius est eternitati. Tertia est eius the. p. 1. parte su. q. 14. ar. 13. In soloe principali augustinus et godefre. q. ponunt esse creata necessaria respectu divine scientie: et tunc contingetia respectu secundarum causarum. In speciali autem quando venit soluendum quarta quod est: In deus necessario scit a se ipso positionem et divisionem.

Sequitur distinctio 41.

Arca aut̄ dif. 41. querit doctor: vtz sit aliqd̄ meritū pre
destinatiōis ⁊ reprobōis. in p̄mo ponit op̄io augu-
stini sup̄ ep̄istolā ad roma. Q̄ si bona opera non sunt
in p̄cia dei rō p̄destinādi rō p̄destinādi videt̄ t̄n̄ fides. quā opi-
nionē postmodū in libro retractionū. Secūda op̄io est magri di-
cētis: Nullū fore meritū p̄destinatiōis vel reprobōis. ⁊ arguit
se mgr̄ ex. i. 83. q. 9. 68. vbi d̄r q̄ p̄destinatio venit de oculo
suis meritū r̄c. ⁊ r̄dit mgr̄ aug. istā auctoritatē retractasse in
siti illi⁹ ad ro. Sed ⁊ obicit doctor: q̄dez. f. henric⁹ quodli. 8. q.
5. in fine: q̄ libz sup̄ epl̄as ad roma. edidit q̄n̄ erat solū p̄sby t̄
libz aut̄. 83. q̄onūz q̄n̄ erat ep̄s. nō est aut̄ veris̄se q̄ si retractat
aliquid de illis libris quos fecit q̄n̄ erat minus sciēs: q̄ etiā r̄
tractet de illis quos fecit q̄n̄ erat magis sciēs. In tertio ponit
op̄io tho. p̄ma pte sūme. q. 23. ar. ii. q̄ ex pte dei nulla est que-
renda rō quare hūc p̄destinavit: ⁊ illū reprobat nisi voluntatis
sue beneplacitū. extrinseca aut̄ p̄t̄ poni rō manifestationis misē-
ricordie in bonis: ⁊ iusticie in reprobis. Cōtra istā op̄ionē argu-
it doctor: solennis quodlibeto. 5. q. 5. ⁊ quodlibeto. 8. q. 5. ex eo
q̄ nullus defectus aut culpe aut pene: est de p̄fectione vniuersi
qd̄ t̄n̄ exigeret si ad manifestationē diuine iusticie reprobi dā-
narent. ⁊ iō idem henricus alr̄ dicit quodlibeto. 4. q. 19. ⁊ vbi
supra. Actus diuinus p̄t̄ capi dupl̄r: vel vt est a deo: ⁊ sic acti-
onis diuine nō est rō: vel vt terminat̄ ad aliquod passum. ⁊ sic
bone.

Sequit̄ distinctio. 42.

Arca dif. 42^m querit doctor: vtz deū eē oīpotentes
e possit p̄bari naturali rōne. In hac q̄one respondēdo
ad secundū argumentū p̄ncipale cū d̄r notam eē oī-
potentiā p̄pe sumptā: q̄ oīs rō p̄bans impossibile sequi ex ea ē
sophistica. respondit egidius de roma quodli. 5. q. 7. q̄ illa rō ē
sophistica nec tamē p̄t̄ solui per naturalē rōnem: q̄ put̄ d̄r so-
phistica: ⁊ peccās in materia est h̄is aliquā p̄missam falsā ⁊ nō
p̄t̄ solui nisi per interemptionē illius p̄missē. que nō p̄t̄ t̄n̄ co-
gnosci incipiēda per naturalē rōnem.

Sequitur distinctio. 43.

In dis. 43. ponit opinio pugnans 5 opinionē eiusdem opinantis: id enī q̄ in quodlibeto. 6. q. 3. henricus dicit de rez impossibilitate: vnde surgat aut ex deo ut sit bona consequentia: deus nō pōt facere: ergo nō potest fieri vel ecōtra q̄ ex rei impossibilitate dicat deus nō posse: et ibidē dēminat q̄ ex rei impossibilitate debet argui: deū nō posse nō ecōtra vt sit consequentia ecōtrario: nō in ipso s̄m p̄hi artē in 2° thopicorū. Affirmatiue siquidem arguimus: deus hoc potest: ergo est possibile. Negatiue autē ecōtrario: hoc non potest fieri: ergo deus nō potest. oppositum manifeste dicit quodlibeto. 8. q. 3. ita qd̄ patet ibi est consequētia in ipso nō consequētia ecōtrario: ita q̄ si cut affirmatiue sequit̄ deus pōt hoc: ergo est possibile. Sic i eo dem ordine sequit̄: deus nō potest hoc: ergo nō est hoc possibile. quod est manifeste oppositum dicti in. 6. quodlibeto. q. 3. vnde ad declarationē q̄onis et argumētōrū ibi positōrū. Notandū q̄ s̄m ipm quodlibetū. 6. q. 3. sunt cōsideranda in affirmatiuis. Et q̄stum ad p̄positū dum affirmatiuū p̄ncipale dicit p̄fectio nem simplr̄ quattuor signa. Primū est in quo cōsiderat̄ ipsa p̄fectio simplr̄ s̄m se: ut in p̄posito potētia actiua s̄m substantiam et ut quoddā absolutū. Scōm signum in quo cōsiderat̄ potentia passiua sibi correspondens s̄m substantiā et ut aliud absolutum: ita q̄ in duobus signis p̄mis correspondet absolutum absoluto. In tertio signo refert̄ potētia passiua ad potētia actiua et possibile ad potētē relatione reali et s̄m eē. In quarto signo potens ad possibile: et potētia actiua ad passiua relatione rōnis: et solū s̄m dici hec in affirmatiuis. In negatiuis autē inqt̄ isto mō nō p̄cedit ut in p̄posito: q̄ impotētia nō dicit nec p̄fectionē simpliciter nec p̄fectionē aliquā. ideo p̄mo deo nō attribuit̄: ut dicat̄ aliquid possibile: q̄ deus nō pōt: sed p̄mo ipotentia impossibili donat̄. et ex hinc nō posse deus d̄f. hec ex illo. 6. quodlib.

Sup hec requirant in hac distinctione reportata doctoris no-
stri p̄sins ut p̄sins anglam inuet ⁊ veritas appareat. Hec sūt
pro primo libro rē.

Notandū tñ q̄ nō notari extra additiones seu vacat
que p̄ eodem habent. tot q̄ qlibet p̄mus fratris io.
de dūnis tot habeat: sed qui minus h̄ plus gaudeat
Sūt enī in magnū impedimētū. l̄ in p̄ncipio fuerint annexa q̄
in adiumentū. sed ut in antiquo ⁊ optime correcto libro repperi
sic signati ut magis cognita magis fugiant. ⁊ de cetero sine
eis p̄mus scribat. Et sicut feci in p̄mo: sic in ceteris sequētib⁹
intendo facere libris deo mihi p̄p̄inquo quāuis sequentes tot
nō habeāt. Letex secūdo q̄ in hoc p̄mo sunt aliquę autorita-
tes augustini vel alioꝝ incepte ⁊ nō cōplete: ⁊ libri nō semper
occurrunt dispositi huic annectere operi consequentē rē.

Secūda qōne plogi.

Gregorius in omelia de aduentu. sed cū multa tā p̄nuncia
tā cōpleta sint: dubiū nō est qd sequant etiā pauca que restant:
quia sequentiū rez certitudo est p̄ncipiū exhibitio. Augustin⁹
in p̄ma epistola ad hieronymū: ⁊ habet i decre. di. 9. solis eis
scripturaz libris qui canonici appellant. didici hūc honorem
differre: ut nullum auctorem eoz scribēdo errasse aliquid fir-
missime credā. alios aut ita lego vt q̄ talibus sanctitate doctri-
naz p̄p̄olleāt: nō iō vez putem: q̄ ipsi ita senserūt rē.

Ite de utilitate credendī vulg⁹ marium ⁊ feminaz in tam
multis diuersisq̄ generib⁹ ⁊ credit ⁊ p̄dicat q̄ continua vsq̄ ad
tenuissimū victū panis ⁊ aque: ⁊ nō quotidiana soluz: sed p̄ cō-
textos plures dies p̄petua ieiuniaq̄ castitas vsq̄ ad iungū p̄-
lisq̄ cōtempitū q̄ patiētia vsq̄ ad cruces flāmasq̄ neglectasq̄
liberalitas vsq̄ ad patrimonial distributa paup̄ib⁹q̄ deniq̄
totius h⁹ mūdi asp̄natio vsq̄ ad desiderū mortis intēditur.
panci hoc faciūt: pauciores bene p̄udentq̄ faciunt.

In. 14. de tri. ca. i. neq; vo qe qd sciri ab homine pot in res
bus humanis vbi plurimu supuacue vanitatis noxieq; curiosi
tatis est huic scie tribuo: sed illud tm quo fides saluberrimaq;
ad vera beatitudinē ducit gignit defendit ⁊ roborat.

Ite. 15. de tri. ca. 4. s. qd est qd pot ee verbū: ⁊ iō iā dignā
est verbi nomine qd est inqt hoc formabile nōdū formatu; nū
quidē mētis nostre q; hac atq; illac volubili quada; motione
iactamus. cū aut a nobis nunc hoc nūc illud sicut inuentum fne
rit vel occurrerit cogitatur: ⁊ tunc verbū fuit vez; qū illud qd
nos dicimus volubili motione iactare ad illud quod scim⁹ p
uenit atq; inde format eius omnimodā sim litudiyē capies; ut
quomodo cum neq; res scitur sic etiā cogitetur ⁊c.

Expl' ciunt dicta sup p̄mum.
Sequunt' super secundū.

Circa primā distinctionē secūdi sunt sex quō-
 nes. Prima est utz p̄maria cālitās resp̄cū
 omnīū causabilīū de necessitate sit in tribus
 personis. In p̄ncipio ponit op̄io henrici
 quodlibeto. 6. q. 2. dicētis q̄ s̄c̄ p̄pter de-
 claratiuā noticiā: que est verbū: ⁊ amorem
 insensitīuū qui est sp̄ūscū: q̄ hec op̄io in multis deest libris:
 dignum duxi hic notare. Inquit ergo: q̄ emanatio extrinseca
 creaturaz necessario p̄supponit emanationē ad intra nō solum
 q̄ a tota trinitate: ⁊ ita a personis p̄ductis p̄ducant̄ creature
 fm̄ genus cause efficientis. sed q̄ sapiētia ⁊ amor p̄ducti sunt
 rationes in intellectu essentiali: ⁊ in volūtate disponēte ⁊ ordi-
 nāte ad creaturaz p̄ductionē fm̄ genus cause formalis: ita q̄
 verbū p̄cedens ⁊ amor p̄cedens resp̄cū eētīe sunt p̄ncipiū
 fo: male actus creandi: ⁊ quasi p̄ncipiū p̄ximū ⁊ eētīa remo-
 tum. Et habet essentia siue pater illud verbū in se in suo intelle-
 ctu ad perficiendū ip̄m. Et similiter filius qui est ip̄m verbum
 ⁊ sp̄ūscū sed h̄z p̄r ip̄m a se: q̄ ip̄m dicendo. filius v̄o ⁊ sp̄ū-
 sanctus habent idem verbū in intellectu suo eētīali ip̄m perfī-
 ciens a solo patre. Ista op̄io p̄bat: q̄ ad hoc q̄ deus p̄ducit
 aliquid extra se nō sufficit simplex noticia rez ⁊ simplex amor
 cōcomitans qui solū ad noticiā speculatiuā pertinent. Sed req̄-
 rit̄ noticia declaratiua rez ⁊ dīpositiua fiēudoz ⁊ amor insē-
 sitiuus seu affectiuus affectans eaz p̄ductionē. sed noticia de-
 claratiua ⁊ amor affectans sunt verbū ⁊ sp̄ūscū: que sūt p̄pe-
 tates p̄ducte ad intra: ergo ⁊c. Ad alior p̄bat rōne ⁊ exemplo.
 rōne sic: q̄ tunc op̄ p̄ducit̄: cū sapiētia disponit̄: ⁊ volūtate af-
 fectat̄: ita q̄ sapiētia dispositiua ⁊ amor affectans ad p̄xim p̄-
 tinent. s̄z simplex noticia ⁊ amor cōcomitans nō ptinet ad p̄xim

sed ad solā speculationē inq̄stū talia: igit̄ q̄tūcūq; deus cognosceret opanda simplici noticia: si de eis ut de opandis nō dispo-neret ⁊ q̄tūcūq; volūtas opanda si p̄ductionē eaz; nō affecta-ret nūq; p̄ sapiam ⁊ volūtatē ea p̄duceret. Sc̄do ponit̄ exem-pū: sicut enī artifex creatus duplicē h̄z noticiā resp̄cu artificiali-ſ vnam simpliciſ noticie in arte vniuersali in qua intuet̄ opanda pure speculative. ⁊ aliā noticie dispositiue ad opus qua in arte particulari ꝑcepta. De arte vniuersali intuet̄ ordinē p̄ductio-nis. ⁊ est cognitio practica: sine qua est ip̄ossible ad op̄ ꝑcede-re: ⁊ suo mō ex pte voluntatis. ⁊ q; hoc nō cognouerūt p̄bī: iō coacti sunt deū dicere alia a se de necessitate p̄ducere.

¶ Secūda q̄o est: vtz deus possit aliquid creare: nec dū ut de⁹ sit p̄or fm nām creatura creata: sed in tpe de necessitate ꝑpter istā rōnem agens p̄fectius min⁹ ꝑsupponit in agendo q̄s agens imp̄fecti⁹ sicut nā min⁹ ꝑsupponit ens in potētia q̄s ars ens in actu: ergo de⁹ nibi⁹ ꝑsupponet: q; est p̄fectius q̄s nā. hec est rō egidū de roma quodli. 6. q. 4. Et post dicit doctor q; nihil po-est capi duplr. vno mō ꝑ nihilo fm eē existentie: nō tū fm esse eēntie. Et iuxta hanc distinctionē dicit doctor solēnis in summa ar. 2. q. 23. et. 24. q; capiēdo ꝑmo mō nibi⁹: nihil p̄t creari: q; deus nihil p̄t p̄ducere quod nō est possibile p̄duci. capiēdo aut̄ sc̄do mō nihil p̄t creari.

¶ Tertia q̄o est: vtz sit possibile deū p̄ducere aliqd aliud a se sine ꝑncipio. Et introducunt̄ duo doctores cōtendētes ad in-nicem: ꝑmus est thomas ꝑma pte sume. q. 46. ar. 2. dicens q; deus potuit aliquid aliud a se producere sine ꝑncipio. Secun-dus est henricus quodlibe. i. q. 7. et quodlibeto. 9. q. 17. dicens impossibile aliud a deo eē sine ꝑncipio. ⁊ ꝑbat hoc ꝑmo duplr̄. Secūdo probat hoc idem quodli. i. q. 8. ex eo q; oēs sp̄s sunt equaliter in potētia. ⁊ ita si sol potuit esse ab eterno ⁊ a sin⁹ po-tuit etiā generare. ⁊ tūc deducit q; a sin⁹ geniti vsq; ad nunc nec

nec erunt finiti nec infiniti ppter incōuenientia: tandē offendit doctor qz neutzcludūt.

Consequenter adiungit duas qōes. **P**rima est q̄e quarta in ordine: vtz creatio angeli sit idem angelo. **S**ecūda que est quinta in ordine est: vtz relatio creature ad deū sit idem fundamēto. **A**d quā p̄mo rīdet. et p̄mo ponit opio hērici q̄dli. 5. q. 6. et. 7. et q̄dli. 7. q. 1. et q̄dli. 9. q. 3. dicētis qz oīs relatio ē eadem fundamēto. tandē p̄ doctorē disputantē d̄ relatiōib⁹ in cōiō henricū descendit et petit in sp̄ali de reſone creature ad deum et ponit opio henrici q̄dli. 3. q. 9. qz sic. et hoc in q̄stū fundamētū nihil est nisi quedā relatio ad deū. **H**ac ip̄obata ponit secūda opio q̄ eiusdē henrici videt q̄dli. 9. q. 3. circa mediū qōnis in q̄ dī qz relatio angeli ad deū differt reatr ab eētia angeli.

Sexta qō est: vtz angelus et aīa differāt sp̄e. **C**ludio certa est qz differūt sp̄e: sed rō q̄rit. dñs bonauētura li: 2. dis. i. in secūda pte ar. 3. q. 1. q̄ est vnitas et nō vnibilitas. frater alexander d̄ ha les p̄ma sc̄de collatione de substātia angeli. q. 5. dicit qz gradus maior et minor in inclinatione: quia angelus intelligit sine discursu: anima cum discursu etc.

Seq̄ distinctio secūda.

Trea dis. sc̄daz sūt vndecē qōnes: q̄tuor de mensura angeli: tres de loco eius: et quatuor de motu illi⁹. **I**n p̄ma q̄rit an in existētia actuali angeli sit aliq̄ successio formalis. **E**t introducunt i qōne duo doctores pugnantes **P**rim⁹ ē doctor deuotus li: 2. dis. 2. ar. 1. q. 3. q̄ dicit i actuali existētia angeli fore successionē q̄d pbat q̄drupl̄ci via. **A**li⁹ doctor ex aduerso ē doctor solēnis q̄dli. 5. q. 13. dicēs ip̄licare d̄dictionē i actuali existētia angeli fore successionē: qz ibi nō ē aut p̄ aut posterio⁹. et pbat idē q̄dli. eodē: et q̄dli. 9. q. 7. quō differt enū dupl̄r vt mediū a tpe et eūitate vt extremis: p̄mo qz eternitas p̄manēs mēsurat sine possibilitate p̄mutatōis. **T**ep⁹ vō ē men

sura motus: eum sic mensurat permanens ut mutabilitatem non abigat. Secundo quod eternitas mensurat indefinitas et indefectibus: tempus deficienti et defectibile, eum vero medias indefinitas sic mensurat: ut tamen defectibile, id est potens deficere.

¶ Secunda quod est: videlicet in angelo actualiter existente necesse sit ponere aliquid quod mensuras existitiam vel durationem existitiae eius: aliud realiter ab ipsa existitiam, et in primo ponitur opinio doctoris solennis quodlibet. ii. q. ii. dicentis ex multis eius indivisibilibus multorum angelorum eiusdem rationis componi unum eum quod est quantitas discreta in eternis sicut in corporalibus ex multis unitatibus numerus relinquitur.

¶ Tertia quod est: videlicet omnium eternorum sit unum. Hic ponitur opinio heretici quodlibet. 5. q. 5. dicentis quod tot sunt eua quot eumina: ita quod in quo libet eterno sit aliquid indivisibile proprium pertinens ad genus quantitatis: et ex multis talibus potest constitui numerus unus.

¶ Quarta quod est et ultima ad mensuram angeli est: videlicet mensura eius operatio angeli, et ponitur in principio opinio. q. 12. q. 8. dicentis operatio non intrinsecam angeli tempore discreto mensurari.

¶ Quinta quod incipit: in 2^a parte prout dicitur de loco angeli est: utrum angelus sit in loco. In principio ponitur opinio thomae. prima parte sume. q. 52. ar. i. et. 2. dicentis angelum esse in loco per operationem possibilem: probatur auctoritate damasceni dicentis in corpore nostra: ubi adest ibi operatio. Hac ex ar. pistienis opinio est improbata. Secunda ponit opinionem quam non vult videri vobis suspectis: ut dicat angelum esse in loco possibile per operationem: sed dicit ipsum esse in loco per applicationem eius ad locum: sed re vera isti in idem incidunt. quid enim ista applicatio nisi angeli operatio. hec est opinio godofredi quodlibet. 8. q. 13.

¶ In sexta questione non venit opinio. ¶ Non septima est: videlicet duo angeli possunt sit esse in eodem loco, et argumento in pede communis dicit quod non ex hoc quod due cause totales nequeunt esse respectu eiusdem effectus et angelus est totalis causa respectu sue operationis. Secunda ratio addit ex godo quodlibet. 6. q. 5. quod quae sunt eundem modum cendi in loco nequeunt esse simul.

02
p3 ex duob9 corpib9 gloriofis que nō pnt nālr eē simul i eodez
loco. angeli autē hnt eundē modū eēndi in loco.

Octava qō que ad tertiā ptē pnt, dif. ptinet: q̄ p̄ma ē in sua
pte. sed octava in ordine est de motu angeli talis: vtz angelus
possit moueri de loco ad locū motu cōtinuo. 7 pbato q̄ conti-
nuū nō pōt cōponi ex minimis. Venit egidi9 romanus qdlib.
4. q. 6. 7 qdli. 6. q. 17. 7 distinguit de minimo fm materiā 7 fm
formā. 7 dicit q̄ est dādū minimū fm formā nō tñ fm materiā
Et sequentē descendit ad solonez argumētōz p̄ncipaliū. 7 re-
spōdēdo p̄me p̄ne sc̄di argumēti 7 aīcedēti dicit frater rogeri9
bachonis in ope minori ad clementē papā quarū: q̄ lz possibi-
le sit cōtinuū posse diuidi fm oē signū: nō tñ possibile est diuisūz
eē: q̄ ista diuisio est in potētia 7 in fieri 7 nūq̄z tota in facto esse
potest esse.

Nona qō est: vtz angelus possit mouere. tandē post multa
dicta de leui 7 graui 7 eoz motu godofred9 venit nolēs graue
se mouere: s3 graue generātis i v̄tute in graui manēte 7 mouet
graue: quodl beto. 8. q. z.

Decima qō est: vtz angel9 possit moueri in instāti. **P**9 ar-
gumētū habitū i pede qōis imediate dī. **I**stic dī q̄ angel9 pōt
moueri i instāti: s3 nō t̄pis cōtinuū s3 discreti qd pbat: 7 in libris
correctis nil aliud habet. **E**st autē opio tho. p̄ma pte summe. q.
53. ar. 3. cui9 rō ē ut arguit idē tho. 3 quandā opioez dicentē: q̄
angelus p totū tēpus p̄cedēs q̄scit. 7 i vltio instāti illi9 t̄pis mo-
uet ut p3 i illuminatiōe 7 generatiōe q̄ sunt finis mot9: 7 sunt i
instāti dicit tho. hoc eē ipossibile: q̄ qd q̄scit in tpe cū toto: q̄
q̄scit i vltio instāti illi9 t̄pis: q̄ q̄scere ē eodē mō se habere nūc
7 p̄us. iō loquēdo de tpe cōtinuo nō est possibile angelū q̄scere
per totū tēpus p̄cedēs: 7 moueri i vltimo instāti illi9 t̄pis: nec i
sequēte q̄ inē duo instātia t̄pis. nostri est semp tēpus medium
iō si moueat in instāti illud instās est instās tēporis discreti non

stinti cū nō sint nisi duo tps. ⁊ seq̄ p̄ in textu. Ali⁹ doctor de isto tpe discreto dicit: q̄re q̄rere ⁊ nō ampli⁹. ⁊ aliq̄n est hic qd̄ dam spaciū sine scriptura: ⁊ tamē nihil deficit. est autē iste doctor benricus quodlibeto. 13. q. 7. est autē op̄io eius: q̄ angelus pōt moueri ⁊ ī instāti tēporis nostri ⁊ tēporis discreti: imaginat̄ ibi duplicem actum angeli. Primū perfectū cuiusmodi est itelle ctio ⁊ volitio. ⁊ hūc dicit mēsurari tēpore discreto se habente ad modū orationis: ideo sibi respōdet nō instās tēporis nostri solum: sed tempus nostrū cū multis instātibus habet enim talis actus moram. Est secūdo ali⁹ actus angeli imperfect⁹ cuiusmodi est moueri. ⁊ hic mēsurat̄ fm̄ eū indiuisibili seu instāti tēporis discreti: cui instāti conespōdet in tempore nostro nō iam tempus: sed instās ⁊ hoc tempus discretum assimilatur nūme ro in quo sunt simplices vnitates nō oratiōi cuius partes mo ram habent maxime vocalis. ex quo infertur fm̄ euz fore duo tempora discreta in angelo. Secūdo infert̄ angelum posse mo ueri tam ī instāti temporis continui q̄ discreti inuat ad materiaz hāc recipiēdam quodlibetum eius. 12. q. 8. Tertio pōit hic do ctor quietem mediam iter duo instātia discreti quod accipit motum angelicum. ⁊ hāc mēsuram dicit mora intelle ctionis angelice. Quarto ponit vnum solum instās reale ī mo tu angeli: 13 multa fantastica de vbi. Circa vndecimam nouita tis opinantis nil adducit tē.

Sequit̄ distinctio tertia.

Circa dis. tertiam sunt decem qōnes: septē de indiu iuatione: ⁊ tres de cognitione angelica. Prima est vtz̄ materialis substātia ex se siue ex nā sua sit indi uida. hic dicit frater adaz ex p̄mo dis. 33. q. 8. ar. p̄mo q̄ sicut nā ex se formaliter est nā ita ex se singularis ita q̄ nō oz aliam eam singularitatis querere.

CSecda qō est vtz̄ substātia materialis per aliq̄d p̄ncipium

int. insecum sit de se indiuidua. huic qōni respōdet beñric⁹ q. 8.
libeto. 5. q. 8. et. 15. q. nullo positio: sit materia sit forma sit ab
solutum: aut respectus indiuidualit̄ indiuiduum: sed negatione
duplici in diuisione. s. per se ⁊ per accidēs vel in diuisione ḡ di
uisione generis ⁊ in diuisione ḡ cōicationē speciei vel negatiōe
duplici q. fm actum ⁊ potentiā.

T In tertia qōne dī q. existentia est p̄ncipium indiuiduatiōis
⁊ videt opio turoneñ. seu fratris nicolai boneti iuxta sua p̄nci
pia sue metaphisice libro octauo de sepatis vniuersalibus in
iuxta pipateticorum dicta tē.

Quarta qō est: vtz substantia materialis sit per quantitatez
indiuidua. hec dicit godofredus quodlibeto. 6. q. 16. ⁊ quodli.
7. q. 5. q. substantia materialis est singularis ⁊ indiuidua p quan
titate: q. diuidi in partes p̄mo cōpetit quātitati. Contra qu. m
opionem doctor arguit quqz vīs. ⁊ inter tertiam viam ⁊ quar
tam ponit aliam opionem de indiuiduatione per quātitate que
est egidiū de roma quodlibeto. 1. q. 5. dicētis substantiam mate
rialem indiuiduari per substantiam signationē causatam a quā
titate que tamē signatio est eadem cum substantia materiali. et
psequenter ppter argumenta doctoris infra dicit idem egidiū
quodlibeto. 2. q. 5. q. quantitas nō tm̄ precedit in corrupto ge
nitum: sed p̄cedit naturalit̄ formam geniti: alioquin generās in
instāti in quo inducit formam induceret in nō quantum ⁊ quod
videt falsum: q. agens particulare nō attingit materiam nisi in
quantum quantam. Et post dicit doctor noster q. ista rō non
debet hic adduci: quia fundatur. sed godofredus vbi supra vi
det tenere p̄tra hoc adductum. tenet enim q. quantitas nō sit
p̄mus actus materie nec aliqua forma corporeitatis manet ea
dem in genito ⁊ corrupto loquendo de corpore isto in genere
substātie dicit nullam quātitatem manere eadem numero i ge
nito ⁊ corrupto.

Quinta q̄ est: vtz substantia sit hec ⁊ individua per materia
hec est opio sancti thome p̄ma pte sūme. q. 7. ar. i. q̄ sic p̄pter
multas autoritates.

Et anteq̄ soluat q̄ntam questionē: mouet sextam: vtz sub/
stantia materialis sit individua per aliquā entitatē positiuam p̄
se determinantē naturam ad singularitatē ⁊c.

Septima q̄ ⁊ vltia de indiuiduatione: vtz sit possibile plu
res angelos eē in eadē sp̄e p̄ponit egidi⁹ q̄dli. z. q. 7. r̄idēs ne
gatiue idē thomas sc̄do scriptū dis. 3. q. 4. ⁊ sic posui discipuluz
ante magistrz. Cōtra arguit doctor: q̄ de⁹ pōt vnū angelū ani
hilare ⁊ p̄ vnū in eadē sp̄e facere: sed nō p̄mū fm eos q̄ idem
hō fm istos nō possit resurgere idē in numero nisi aīa intellecti
ua remaneret eadē in nūero. thō. in. 4. dis. 44. q. i.

Octaua q̄ est: vtz angelus possit cognoscere se per eēntiaz
sua ita q̄ eēntia sua sit rō cognoscēdi sine aliquo rep̄tante pre
cedente actum naturali. In p̄ncipio ponit opio thome ī p̄ma
pte sūme. q. 58. ar. i. q̄ lz in actione trāseunte obiectum sit sepa
tum ab agēte: tamē in actiōe imanēte oꝝ obiectum esse vn̄tum
ipsi opanti ⁊ vt vn̄tum: est rō talis opatiōis imanētis sicut sp̄s
visionis ī oculo: sic in p̄posito de eēntia angeli iūcta intellectui
angelico resp̄cū intellectiōis. Post est opio gādenſis q̄dli. 5.
q. 14. q̄ angelus nō cognoscit se p̄ eēntiam suā sed p̄ habitum
sc̄ialem de ista opione ad longū videbit q̄ decima. Tandem
descendit ad soluendum argumenta p̄ncipalia ⁊ soluendo se
cundum dicit: Ad secundum vnus doctor dicit q̄ singulare po
test intelligi per se: sed non singulare materiale: quia singulari
tas non prohibet sed materialitas. Hic doctor est sanctus tho
mas prima parte summe questione. 56. articulo. i. in solutione
secundi argument. Alius dicit q̄ scilicet nec se nec alia intelli
git sub ratione singularis materialis vel immaterialis sed vni
uersalis quod ē per se obiectuz intellectus. hic ali⁹ est benricus

qđli. 5. q. 15. et. 26. et quodli. 8. q. 13. et qđlibe. 5. q. 9. Nonā qđ fm
 numez et scđa quo ad cognitionē angeli est an angelus hēat
 noticiā nālē distinctā eēntie dīne. et post argumēta in pede qđ
 nis dicit. Hic recordāt aliq in ista negatiua qđ angeli nō habēt
 distinctā noticiā eēntie dīne nālī. Et p̄mus pbās hīc inducīt
 henricus quodli. 3. q. 3. et quodli. 4. q. 7. qđ angelicus intellect⁹
 nō pōt p se attingere dīnam eēntiam nec p eēntiā p̄p̄riā potest
 ipsam cognoscere p̄pter ip̄portionē: nec per quācūqz speciez
 creatā pōt dīnam eēntiā distincte nālīter cognoscere ut ex intē
 tione pbat quodli. 4. q. 9. T̄bo. v̄o p̄ma pte sūme. q. 12. ar. 2.
 eandē negatiuā pbat: qđ ois forma creata est determinata. dīna
 aut eēntia indefinita: iō nō est p̄portio. Et si querat qualē
 ergo naturalr pōt cognosci deus. R̄ndet t̄bo. q. 56. ar. 3. qđ an
 gelus nālīter nō cognoscit dīnam eēntiam p aliquā spēm: nec p
 creaturas inferiores loquēdo de cognitione distincta: sed me
 dio mō per suam eēntiam ut est imago dei. ut verius dicat co
 gnitio specularis quam distincta.

Tertia qđ quo ad cognitionē angelicā et decima fm totum
 est: vtz ad hoc qđ angelus cognoscat distincte quidditates cre
 atas alias a se requirat necessario qđ habeat p̄pas et distinctas
 rōnes cognoscēdi eas. hīc est op̄io hērici qđli. 5. q. 14. qđ ange
 lus oēs cognoscit quidditates p v̄nū habitū scialē modus po
 nendi in doctōie nostro. Pro ista op̄ione v̄o ex dictis sic opi
 nantis: p̄nt elici quqz rōnes. Quaz p̄ma est fm pbm i 2° ethy
 coz: in aīa nō sūt nisi tria: passio: potētia habit⁹. S̄z rō ite ligen
 di i angelo nō pōt eē sola pō: qđ sic nālē eēnt sufficiēnt p̄ncipiū
 rep̄ntandi oīa cognoscibilia: nec sola passio certū est: ergo hīc
 Scđa talis i itellectū nō hūte habitū pōt generari hīc p frequē
 tes act⁹ elicitos: igit si i āgelo nō eēt creat⁹ hīc scial ad cogno
 scēdū possz p̄gnāre talē habitū: et sic eēt in pō eēntiali ad actū
 nō solū scđm s̄z etiā p̄mū sicut intellect⁹ noster: qđ ē incōueniēs

Tertia rō qđ dionysii⁹ de di. no. c. 7. qđ cōnexio vn̄uersi p̄sistit
 in hoc: qđ sup̄emū inferioris cōiungit cū infimo sup̄ioris: sed sū
 mū in cognitione humana est: qđ p̄p̄mpte cognoscat per babi-
 tum sc̄ialem: ergo hūiūsmodi cognititio ponenda est in angelo
Quarta si nulla alia rō esset: nisi qđ sp̄s nō sufficit sine habitu
 ad perfectā cognitionē. ⁊ habitus p̄fectus sine specie sufficit fru-
 stra ponitur sp̄s p̄pter actum intelligendi. **Quinta** in volūtate
 nō ponit aliqua plura ut p̄ncipia volēdi diuersa obiecta: ergo
 nec in intellectu oꝝ ponere diuersa p̄ncipia intelligendi: sed suf-
 ficit vn̄ habitus in intellectu p̄fectus ad rep̄tandū queq; n̄alē
 sibi cognoscibilia. **Sec̄do** ponit op̄io thome p̄ma pte summe. q.
 55. ar. 3. dicentis: qđ nō oꝝ in angelo ponere p̄p̄as rōnes respe-
 ctu singularū quidditatuꝝ creatūꝝ: quia angelus inferior l; p̄ plu-
 res rōnes cognoscendū cognoscat plures quidditates: superior
 tamen potest cognoscere per aliam vn̄am rationem.

Sequit̄ quarta ⁊ q̄nta distinctio.

Augit post quartā ⁊ quintā distinctiones. **Et** in q̄r-
 i ta querit vtz̄ inter creationē ⁊ beatificationē angeli
 boni fuerit aliqua morula. **Et** in q̄nto querit vtz̄ an-
 gelus p̄us meruerit beatitudinē q̄s eam accepit. quā p̄mo sol-
 uit ⁊ repudiata rōne multiplici op̄ione magistri dicētis: ange-
 los p̄mo recepisse: post meruisse. ⁊ dicit duo. primum qđ angeli
 suā beatitudinē meruerūt. sc̄dm qđ p̄u q̄s eam acceperūt. secūduꝝ
 p̄bat thō. p̄ma ptesūme. q. 62. ar. 4. qđ meritū est ex gr̄a ipse
 cta: p̄mū aut̄ ex gr̄a p̄fecta. **Soluēdo** aut̄ q̄onem quarte dis. de
 moris distinguit ⁊ dicit: qđ p̄nt poni due more. vna. s. i qua sūt i
 f̄mino. **Et** alia sola p̄cedēs: n̄ q̄ sunt in via. **Et** ponit quidem
 doctor qđ sil̄ erāt oēs in gratia creati in p̄mo instātū: ⁊ in illo ni-
 bil meruerūt: in sc̄do isti meruerūt ⁊ nō illi: qđ posuerūt obicem
 ita qđ si nō posuissent fuisset p̄miati sicut alii. hic doctor est thō.
 p̄ma pte sume. q. 63. ar. 5. in solone vltimi argumētī. **Sec̄do** p̄nt

poni tres more. et hoc tripliciter. Primo quia in prima mora omnes fuerunt in naturalibus suis. In secunda: mali in peccato: iusti in merito. In tertia: mali in pena: et iusti in gloria: et in primo hec via videtur esse magistri dicentis: quia mali demeruerunt apponi sibi gratiam quam apponebat bonis qui iam peccassent in secunda mora antequam in tertia gratia apponeretur bonis: et tunc in tertia boni sicut duratiōe habuerunt gratiam et gloriam. Secundo modo ponendo tres moras: ita quod in prima omnes fuerunt in naturalibus. In secunda boni in gratia et merito: et mali in demerito. Et in tertia isti et illi in fine. Tertio modo ponendo tres moras: ita quod omnes in prima mora fuerunt creati in gratia et meruerunt. in secunda soli boni steterunt in merito et mali ceciderunt. in tertia isti et illi in termino. Tertio possunt poni quatuor more: et hoc dupliciter. Primo quia in prima mora omnes fuerunt in puris naturalibus. In secunda mora mali peccauerunt: et boni steterunt. In tertio bonis apposita est gratia et meruerunt. In quarta boni premiati sunt: et mali odēnati. Secundo modo quod in prima mora omnes fuerunt in naturalibus. in secunda omnes in gratia. in tertia boni steterunt et meruerunt: et mali deliquerunt. et in quarta hi et illi in fine.

Sequitur distinctio. 6.

In sexta distinctio querit: utrum angelus malus potuit appetere equalitatem dei. thomas prima parte summe. q. 63. articulo 3. loquens inducit quod non. In eadem distinctio secundo movet questionem: utrum primum peccatum angeli fuerit formaliter superbia: in principio autem secundi articuli ponitur opinio bonanature libro secundo distinctio 5. articulo 1. q. 5. dicentis quod sic: quod probatur ex dicto augustini etc.

Sequitur distinctio. 7.

In distinctio 7. querit: utrum angelus malus necessario velit male: in cuius principio solutionis ponitur opinio thome prima parte summe. q. 64. articulo 2. dicentis: quod sic ex similitudine appetitive ad apprehensivam. apprehendunt autem immobiliter tertio volunt in ... Secunda distinctio querit: utrum ...

sic: q̄r̄ enī sepata est voluntas angeli cui se iungit: imobilit̄ se iū-
git. Et in corpe q̄onis dicto de multiplici bonitate restat inquit
Nūc videndū est de bonitate morali ⁊ malicia sibi opposita. et
dicit bonauētura li: 2. parte p̄ma. 7. dis. ar. i. q. 2. 7. 3. q̄ nō p̄nt
habere volitionē moraliter bonam: q̄r̄ oēm difformant ex alia
circūstantia inordinata: ⁊ tandem descendit ad solvendū argumē-
ta p̄ncipalia. Soluēdo v̄o p̄mum p̄mittit solutionē dñi bonauē-
ture vbi supra. Soluēdo p̄mū argumentū secūde q̄onis. vbi
dicit q̄ h̄ mali angeli credant ille tamen actus credendi est in
eis malus: quia odiunt illud creditum.

Seq̄ distinctio. 8. 7. 9.

¶ Ircā dis. 8. nō ponitur opio. in. 9. distincti. querit duas
q̄ones. Prima est vtz angelus supior possit illumi-
nare inferiorem. Scda est vtz vnus angelus possit i-
tellectualiter loqui alteri i p̄ncipio q̄onis. articulat q̄onem qua
druplici articulo ⁊ cuilibet ar. inducit henricus q̄dlibeto. 5. q.
15. ⁊ q̄dli. 2. q. 8. r̄ndens qui postmodū a doctore multipliciter
improbatur. dimittit decima distinctio.

Seq̄ dis. vndecimā.

¶ Ircā vndecimā dis. querit vtz angelus custodiens
possit aliquid effectiue cāre in intellectu homis custo-
diti. locat in p̄ncipio opio quicēne in. 6. nālūm pte. 5
6. c. dicētis q̄ intellectus supior est cā cēndi ⁊ cognitionis aie
intellectiue: ita q̄ aīa solum intelligit per cōuersionē actualem
ad illā intelligentiā. Contra hāc opionez arguit tho. p̄ma pte
summe. q. 74. ar. 5. q̄ tūc frustra vniret aīa corp̄i: quia nullam
perfectionē hinc acq̄eret: sed solum ab intelligentia reciperet
perfectionē. hanc rōnem improbat doctor: quia tunc frustra in
resurrectione anima vniret corp̄i. ⁊ preterea inquit fm aliquos
eorum anima intelligit in quantum est supra corp̄us. hoc habet
thomas in. 4. sententiarū distinctio. 50. q. 1. Post in secūdo

articulo dū querit: qd possit angelus in homine. Dicit egidius quodlibeto. 6. q. 16. q. pōt facere spiritū z humoz motum locale ad quē motum sequit transpositio z ordinata imutatio intellectus possibilis ab eis.

Sequit distinctio. 12.

Circa dis. 12. querit: vtrum in substantia generabili z corruptibili sit aliqua entitas positina distincta realiter a forma. Et post p̄mum articulū in pede qōnis dicit Dicit q materia est ens in potētia. hoc b3 richardus de media villa quodlibeto. 3. q. 5 ar. 1. hoc idem in qōne p̄ncipali recitat de illa opione que est illius fratris richardi. secunda opio est alberti magni pronunciantis formam zc.

Seq̄ distinctio. 14.

Circa distinctionē. 14. mouet duas qōnes. Prima est: vtz corpus celeste sit eētia simplex. Secda ē: vtz aliud celum sit mobile a celo stellato. Soluēdo p̄mā qōnem tangit opionem godefredi quodlibeto. 5. q. 2. et henrici quodlibeto. 4. q. 16. q. diuersa materia z alterius rōnis: est in corporibus corruptibilibus z corporibus celestibus. Et circa finem qōnis tāgit: vtz corpora celestia sint animata. Et dicit ibi thomas ex p̄ma pte sūme. q. 70. ar. 3. q. non: q frustra illa aia vniret tali corpori: q ex eo nō acquireret perfectonē. Soluendo aut̄ secūdā qōnem dū ad celum mercurii venit. Dicit vlt̄erius cū mercurius habeat deferens cui⁹ centz mouet: z non circa terram sicut centz lune: sed ex vna parte describēdo vnū circulum parū sicut patet in almagesti. z tunc debet dici distinctionē. 9. 7. 8. 9. 10. et vndecima capitulis.

Seq̄ distinctio. 15.

Circa dis. 15. mouent due qōnes. Prima est: vtz im mixto remaneant elementa fm actum. Secunda vtz imago trinitatis in anima rōnali consistat in tribus potentis realiter distinctis. Sic notandū est in p̄ncipio q ab

ista. 15. dis. inclusive vsq; ad. 26. exclusive nihil scripsit super secundū suū in ope anglicano docto: subtilis ideo totum de reportatis p. sientibus sumit. Soluendo secundā qōnem ponitur opio thome pma pte sume. 77. q. ar. i. dicitur q; intellectus et voluntas sunt potētie realit̄ distincte. cuius rō est: q; potētie et accōtinent ad idem genus. est aut̄ intelligere accidens: ergo et intellectus: sic de velle et voluntate. Post dicit vnus doctor: modicus addidit talē rōnem nullū simplex creatum pot̄ eē pncipiūz totale et imediatum diuersarū operatiōnū. hic est beruē natalis quodlibeto. i. q. 9. Post quod dicit doctor vnus alius modicus ponit talē rōnem: accidens variabile nō inest substantie nisi mediante accidente innuariabili tē. Hec egidii rō quodlibeto. 3. q. 10. Secūda opio dicit q; sunt partes ante realiter distincte inter se: quāuis nō ab essentia anime. Hec videt bonauenture libro scdo. dis. 24. articulo. 2. q. 1. Tertia est opio dicentium q; potētie anime sunt idem eētie aie. distincte tamē realit̄ re relatione. hec est opio bērici quodlibeto. 3. q. 14. tē.

Sequit̄ distinctio. 16.

In dis. 16. querit doctor: vtz aia. ade fuerit creata in corpore. Infra ponit opionem bonauenture dis. 17. et articulo. 1. q. 2. dicitur: q; aia. ade est pposita ex materia et forma: et tū creat: q; nō est de materia p̄iacente vel p̄existēte.

Seqt̄ dis. 17.

In distinctiōe. 17. querit doctor: vtz paradysus sit locus cōueniens habitationi humane. Dū aut̄ de altitudine eius loquit̄ dicit. Dicūt quidā q; attingit vsq; ad globū lunare. et quo ad longitudinem dicit̄ ipsum ad orientem. Hic sunt frater alexander de hales in summa: albertus magnus in summa. Et maxime frater nicolaus boneti super genesim ad litteram: vbi dicit q; bene tenet paradysus terrestris spacium duoz aut trium climatum. Et post dum loquitur de

longitudine. allegat auicennā: vbi cōiter text⁹ falsus est. d3 enī sic
ēē: pp̄ qđ recurrendū ē ad sentētā auicēne p̄mo canonis fen
z. doctrina. z. ca. 8. qđ intūlat de accidētibus aeris ⁊ imp̄sio
nib⁹. ⁊ infra dū allegat plini⁹ q̄ solū hic allegat d3 sic scribit: et
pliniū. 4. nālū. 6. ca. ⁊ p⁹ est qđdā vacat hoc ē dictū qđdā spa
ciū vacuū modicū tñ. c⁹ spaciū rōnē nō inueni dū dicit doctor aliā
rōnē ponit iste doctor ⁊c.

Seq̄ dif. is.

N dif. is. ponit qō: vtz in mā sit rō seminalis ad for
mā nātr educendā. Et ponit opio alberti magni di
centis in mā cōsiderari potētā passinā: potētā rece
pitūā ⁊ actū: q̄ in rōne seminali ponit inchoationē formarum.

Sequit distinctio. 19.

N. 19. dif. mouet qōnē: vtz in statu inocēcie habuisse
mus corpa imortalia. Soluēdo ponit opio dñi bona
uēture in p̄nti dif. ar. z. et. 3 dicētis: q̄ hec pp̄ corp⁹
in statu inocēcie fuisset imortale rōne negatiōis itellecte i hoc
qđ est imortale eq̄pollet isti: corp⁹ in statu inocēcie nō potuit
mori. Et hec est distinguēda fm q̄ ly nō pōt addi ad ly potu
it p̄ respectū ad ly mori: ⁊ tūc est falsa: vel addi solū ad mori. ⁊
sic est vera. Rursus soluēdo p̄mū argumētū p̄ncipale p⁹ pp̄az
solonem dū dicit. Alii autē dicūt: q̄ fiebat restauratio per esum
ligni vite. bonauentura est vbi supra ⁊c.

Sequit distinctio. 20.

N. 20. dif. sunt tres qōnes. Prima est vtz filii pere
ati in statu inocēcie fuissent statū cōfirmati in iniusticia
originali. Et rōndendo ad vltimum argum^m dicit sic: Si
ista duo opposita essent a causa vniuoca cluderet. s. bonū iusti
cie originalis: ⁊ malū iniusticie originalis. Et debet p⁹ addi: si
vō vna est equiuoca cū altera: vniuoca nō tenet. exemplū: qua
litas corruptibilis pōt generare qualitātē corruptibilē: vt calor
calorem: ergo qualitas incorrupt b. lis qualitātē incorruptibilez

nō seqt̄: q̄: qualitas incorruptibilis imēdiāte a deo creatur: sic
in proposito rē.

¶ Secūda questio: vtrum in statu innocentie fuissent illi soli ge-
niti qui nunc sunt electi rē.

¶ Tertia qō est: vtrum filii in statu innocentie creuissent i cor-
pore z scia si: cut modo dico inquit q̄ fuissent nescii: z q̄ nerui
eorum nō fuissent primo apti ad motum p̄gressiuum: ideo rē.
¶ Hec est tota z breuissima questio que in repositis parisiensi.
nullatenus est reperta rē.

Sequit̄ distinctio. 21.

¶ N. 21. dist. querit: vtz peccatum p̄mi hominis in statu i-
nocēcie potuit esse veniale. dicit frater alexander de
hales in scda scde collatione de peccatis: qd̄ nō potuit
esse veniale: q̄ pure corruppe nō habet manens veniale sū-
mā rectitudinem quā habuisset homo in statu innocentie rē.

Seqt̄ distinctio. 23.

¶ N. 23. dist. querit: vtz deus possit facere voluntatē crea-
ture rōnalis impeccabile p̄ nām. In p̄ncipio solonis
ponit̄ opinio fratris alexandri de hales scda scde dicen-
tis quod nō p̄bat autoritatibus z rōnibus rē.

Sequit̄ dist. 25.

¶ In distinctione. 25. querit: vtz aliquid aliud a volun-
tate causet effectiue actū volēdi in voluntate. Ecce i
p̄ncipio dicit godofredus de fontibus: sed nō salu-
toris quodli. 6. q. 7. z quodlibeto. 8. q. 2. et quodlibe. 9. q. 19. et
quodli. 13. q. 3. dicētis q̄ sic: z illud potest esse fantasia. Et infra
dum dicit doctor: dicunt alii ad rationem z sub ratione dele-
tationis: et sub ratione illiciti: vt patet in obiecto fornicatio-
nis. Hic est henricus de gandano quodlibeto. 12. q. quinta.
Ad primam autem rationem godofredi dum dicebat: q̄ mo-
uens z motum sunt ubi obiecto distincta. Idez hēricus respōdet

quodli. 10. q. 9. et quodli. 13. q. ii. in fine: et quodli. 14. q. 2. et maxime
q. 5. q. q. habet solū veritatē in corporalibus. Ad secundam etiā rōnez
eius de mā et efficiēte q. nō comē dūt. Rūdet henric⁹ quodli. 13. q.
ii. q. in vōūtate duo possumus cōsiderare vel inq̄stū est appeti
tus vel inq̄stū est liber: inq̄stū liber efficit: inq̄stū appet. t⁹ susce
pit rē.

Sequitur distinctio. 26.

c Circa distinctionē. 26. querit: vtrum grā sit in essentia
anīme vel in potētia. Et ponit opinio thome in pre
senti distinctione articulo. 3. dicētis q. sic.

Sequitur distinctio. 27.

i In distinctione. 27. querit: vtz grā sit virtus ponitur
opio henrici quodlibeto. 19. q. 13. q. gratia est quasi lu
men supnatura le se habēs ad virtutes theologicas:
icut lumē nōale se h; ad virtutes acquisitas: ergo rē.

Sequitur distinctio. 28.

c Circa. 28. distinctionē querit: vtz libez arbitrium ho
minis sine gratia possit cauere omne peccatū morta
le. Et in pede qōnis allegat gregorium in moralibus
libro. 15. sup illud iob. 34. Cōteret multos rē. Vbi notādū est
q. nō est sup illud iob imediate. 34. cōteret multos rē. Sed sup
textū sequentē in eodem ca. s. sup illud: Nouit enī opera eoz.
Hecirco inducet noctem: et cōterent: ideo glosandus est doctor
subtilis q. est sup illud mediate vel imediate: et maxime q. ime
diate quasi sequit iuuat t. ic rēcordia de cōteret et cōterent: acti
no enī suum cōrespōdet passiuum. Soluēdo autē dicit doctor:
Hic dī q. rōne verboz augustini que adducit ī pelagianos
q. nō possit cauere ab omni peccato sine gratia. Sed hic dīuer
simode ponit. Vno modo q. liberum arbitrium possit vitare
singula peccata mortalia tū nō omnia. Hic henricus quodli.
6. q. 9. Alia responsio quāuis libez quodlibet manens in pec
cato mortali possit seruare p̄ceptū q̄stū ad expletionē non tū

quantū ad intentionē mandantis qui vult seruare p̄ceptum ex
charitate. Est etiā bonanētura in p̄nti dis. ar. i. q. 3. distinguētis
de impletione mandatoꝝ dei aut quantū ad genus operis. ⁊ sic
p̄nt impleri per solam gratiā gratis datam aut quantū ad inten
tionem mandantis. ⁊ sic nun possunt impleri sine charitate et
gratiā gratum faciente ⁊c.

Sequitur distinctio. 29.

N. 29. dis. querit doctor: vtrum iusticiam originale
in adam necesse sit ponere aliquod donum superna
turale. Hic dicit henricus q̄dli. 6. q. 5. q̄ p̄ter recti
tudinem illam infusam si que fuerit opus ponere in voluntate
rectitudinē que est sicut qualitas in quantitate cui opponit̄ cur
uitas inflicta ipsi voluntati naturaliter quam incurrit peccando
⁊ ex ista curuitate sequit̄ inobediētia viriū inferiorum ⁊c.

Sequit̄ distinctio. 30.

Circa distinctionē. 30. 31. et. 32. quattuor monet q̄ones
de inflicione eius ⁊ remissione eiusdē. In. 30. siqui
dem mouet duas. Prima vtz quilibet fm legez cō
munē ppagatus ab adam ⁊trahit peccatum originale. Sc̄da
vtz illud peccatum sit carentia originalis iusticie.

Sequit̄ distinctio. 31.

N. 31. dis. querit. vtz ipsa anima ⁊trahat peccatum
originale a carne infecta.

Sequit̄ distinctio. 32.

N. 32. etiā vnā mouet q̄onem de remissioē peccati ori
ginalis: vtz in baptisimo remittat̄ peccatū originale. ⁊
dehinc articulat has q̄ones quadruplici ar. in quibus
articulis duas vias tangit anselmi ⁊ gaudensis. ⁊ q̄ satis notat
doctor noster viā anselmi. Tercio noto qualic̄ articulis r̄idet
doctor solēnis. Primus articulus est qualr̄ ab aīa ⁊bit̄ infectio
in carne. Hic r̄idet bēric⁹ q̄ volūtas peccās ī carne causauit

quandā qualitātē morbīdā sequentē curuitatē voluntatis que
 qualitas dī fomes ⁊ lex mēbroꝝ tyrānus tē. et sicut quoddā
 pond⁹ in carne excitans motus sensuales tē. hec bēric⁹ qđli. 5
 q. 23. ¶ Scđs articulus ē qualr seminat caro infecta. Idē ibi
 dem rñdet qđ vel tota caro pentū fuit infecta hac morbīda qđ
 tate vel si nō saltē ex feruore ⁊ libidine in seminatione inficit ipsa
 caro seminata. ¶ Tertius articulus est qualr inficit ab ipsa aia in
 ficiat anima. idē qđli. 6. q. 32. qđ in instāti creationis ⁊ infusionis
 aie ipsa maculat a carne infecta. ¶ Quartus articulus qualiter
 aia ab ista infectione liberat p baptismū. idem ibidē respondet
 qđ ista curuatio manet in voluntate quā incurrit peccādo aut si nō
 saltē manet fomes ⁊ solum ut materia exerceñde virtutis.

34. et. 35. et. 36. ac. 37. qñes.

Tunc iūgit quattuor dis. sil. in. 34 querit: vtz pecca
 tum sit a bono ut cā. 35. querit: vtz peccatū per se sit
 corruptio boni. 36. in qua qrit: vtz peccatum sit pena
 peccati. ⁊. 37. in q̄ qrit: vtz peccatū possit eē a deo. Soluendo
 aut has qñes: ⁊ ingrendo cui⁹ boni est peccatū puatio, dicit
 doctor: qđ illius boni in quo est qđ illi nocet. Scđo mō ponitur
 qđ boni supnaturalis. s. gratie. Tertio mō qđ est corruptio ha
 bitū acq̄sitorū. Quo ad hec tria videat bonauētura lib. 2. dis.
 35. pmo et. 2. articulis. Soluēdo aut p̄mā qñē dicit doctor: qđ
 bonū est cā mali. sed d̄ mō ponēdi inqt dī diuersimode. Vno
 mō: qđ bonū est cā per accidens mali. ⁊ hoc est duplr. vel qđ ac
 cidentalitas sit ex parte cause vel ex parte effectus. Videatur
 doctor: deuotus li. 2. dis. 34. ar. i. q. 2. et. 3. et capiēdo accidēta
 litatē ⁊ ex parte cause ⁊ ex parte effectus. Ponit etiā bonauē
 tura vbi supra: qđ peccatū nō hz cām efficientē sed deficientem
 ⁊ sic hz voluntatē p cā deficientē nō efficientē. Postmodum
 mouet vnā qñem: vtz voluntas creata sit totalis cā ⁊ imēdia
 ta resp̄cū sui velle: ita qđ deus resp̄cū illius nō habeat aliquam

efficientiā immediate sed tñ mediate. 7 pbato q sic fm vnā viā
 quinq; viis. est quoddā ex qd incipit: Nota q virtus istaz stat
 in tribus ppōnibus a b c 7c. 7 durat vsq; ibi: Probatio se-
 cūde sequētie 7c. Alterius descēdo ad solutiōē argumētoꝝ
 qōis. 36. dis. vtz peccatū sit pena culpe vel peccati. dicit bonauē
 tura li. 2. dis. 36. ar. 3. q. 1. q nō semp illud qd ē pena ē a deo tñ
 inquantū est ordinatiū culpe est a deo: q ipse ordo est a deo.

Sequit distinctio. 39.

Inca. 39. distinctionē doctor querit duplicem qōnem
 Prima est vtrum synderesis sit in voluntate. Secū
 da vtrum scia sit in voluntate. Ad habendū autem
 noticiā haz duaz questionū 7 argumentoz: quia doctor est
 hic breuilogus. Est notanda opio henrici quodlibeto pmo. q.
 is. in qua dicit: q in intellectu sunt duo: 7 in voluntate duo cor-
 respondentes illis duobus. singulum scilicet singulo. In intel-
 lectu autē est lex nature que est de vniuersalibus principiis agē-
 dorum. 7 huic correspondet in voluntate synderesis que est qsi
 quidem mo: or vniuersalis stimulans ad talia principia vniuer-
 salia. 7 sic dicitur quasi electio naturalis. dicitur autem fm euz
 a syn quod est simul eu cum 7 heresis electio quasi cum lege
 ambulat interponitur autem propter euphoniā vel ad differ-
 rentiam cuiusdam figure grāmaticalis que dicitur syneresis: q
 est quando ex duab⁹ vocalibus fit vna. et habet opponi diere-
 si: q est quando ex vna vocali fiunt due. Secundo in intellectu
 est recta. ratio 7 est de particularibus agendis 7 habet fm eam
 ex maiori de vniuersalibus principiis sumptis sub illis vni-
 uersalibus cum dictamine rationis. huic autē in voluntate cor-
 respondet que conscientia que ideo dicta est a cum 7 scientia. 7
 dicitur electio deliberatiua.

Sequit distinctio. 41.

82
In dis. 41. querit. vtz aliquis actus possit esse indese-
rens. hic ponit opio sancti thome pma scde. q. 18. ar.
9. qua doctor dicit requirenda in bona ventura. Po-
nit aut eam doctor deuotus in pnti. dis. ar. 1. q. 3. no qz eam tene-
at. imo improbat. Ipsa aut opio fm eii aut viam dei nimis am-
p. iat si dicat sufficere referibilitate habitualem ad finem ad me-
ritum. aut nimis arat si dicat erigi actualem. Ponit aut ibi
frater iohes bona ventura loco pmo eam inter tres opiones qz
rum vltimam seu tertiam tenet duabus pms repudiatis. Est
aut talis opio qz est bene dare actum humanum indifferentez
fm spem: hoc est dictu fm esse qd habet ab obiecto: no tamen
fm esse indiuiduum hoc est ut elicif cum circustantiis: qd notat
in breuiloquio doctor subtilis du dicit: Hic dr qz nullus singu-
laris actus est indifferens: hoc est ut est quoddam indiuiduum. z
postmodu iungit. Actus tamen in hoc est indifferens hoc est fm
speciem siue fm quid in quantum indiuidua perfectionem ad-
dunt ad suas species etc.

Seqt dis. 43.

In distinctione. 43. querit vtz voluntas creata possit
peccare ex malicia volendo aliquid non ostensum sibi
sub ratione boni veri vel apparentis. Hic ponit opi-
nio bona ventura li. 2. dis. 34. ar. 1. q. 3. qz no etc.

In distinctione scda in fine quarte qonis. Damacenus intel-
ligimus enim in intellectu quoniam petrus z paulus sunt eius-
dem nature z com habent naturam: z paulo post neqz eni ipo-
stafes be in se inuice sunt seorsum aut vnaqueqz z fm partes. s.
fm seipsam sepata est plurima sepantia eam ab altera habens
z in loco distant z tempore differunt z mente mesurantur.

Benedius massiliensis psbyter. 16. dis. in libro de ecclesiasti-
cis dogmatibus que in dictis augustini p magna parte compo-
sunt. ideo liber ille aliquando esse augustini dr animas hominu

nec esse ab initio: nec inter ceteras intellectuales naturas nec si
 mul creatas sicut origines fingit dicimus. nec cū corporibus per
 coitum seminari sicut luciferi am aut cirillus ⁊ quidam latinoꝝ
 presumptores firman. sed dicimus corpus tm̄ per coniugii co-
 pulam seminari.

¶ In illa qōne: vtz voluntas sit totalis causa ⁊ immediata re
 spectu sui velle augustinus de libero arbitrio ca: 8. totam qui-
 dem substantiā quam de nibilo fecit potest redigere in nihilum
 a voluntate vō habente recitūdinem non valet illa separe tē.

Explicunt dicta sup̄ secundū libꝝ
Sequitur super tertium libꝝ.

Circa p̄mā distinctionē tertii apud doctore
 subtile sunt quōz q̄ones. Prima vtz possi
 bile fuerit nām humanā vniri deo ī vnitate
 persone. Et pbato sc̄do articulo. s. possibilita
 te talis vnionis ex parte p̄sone que assumit
 s̄m mentē ppriā tangit pbatio fratris guilli
 var. li. 3. q. 1. q. 1. s. p̄sona diuina includit in se virtuali p̄fectionez
 cuiuscūqz persone create. Quo ad tertū articulū. s. de possibili
 tate huius vnionis ex parte nature assumpte. Primo ponit
 probatio eiusdē fratris guilli var. triplex ibidē. Prima est qz
 singularitas p̄cedit personalitatē: ergo de⁹ p̄t influere ad sin
 gularitatē nō influendo ad personalitatē. Sc̄da qz illud quod ē
 vnus generis p̄t habere modū alterius generis. Tertia qz
 quanto aliqua sunt magis diuersa tanto sunt magis vnibilia.
 Tunc descendo ad argumēta quō p̄t respectus terminare de
 pendentia. dicit henricus q̄dli. 13. q. 5. qz p̄sona diuina inq̄stum
 relatiua est terminat dependentiā nature create ad ipsam ī du
 plici genere efficiētis ⁊ formalis. efficiētis qz verbū ad se sumit
 Sc̄dm pbat qz terminat inq̄stum p̄sona relatiua.
C Sc̄da qō est: vtz tres p̄sone possunt assumere eandē naturā
 numero. frater guill's var dicit qz sic in qōne. 5. qz p̄s p̄t esse
 sine posteriori sine d̄dictione ⁊ per p̄sequēs p̄s po. est emaner
 re indistinctum facta distinctione circa posterius.
C Tertia qō est: vtz vna persona possit assumere plures natu
 ras. Respondet docto: qz sic. Et cū arguit in pede qōnis aut
 esset vnus homo aut plures. Respondet frater richardus de
 media villa ordinis minorū: qz nec eēt vnus homo nec plures
 ideo aliter dicit thomas tertia parte summe. q. 3. articulo. 7. in
 solutione secūdi argumēti qz esset vnus homo ab vnitate sup

positi sicut vnus sciens lz sciret multas scientias.

¶ Quarta qō est: vtz suppositum possit sustentare ipostatice aliam naturā creatam q̄ istam quā habet. Doctor dicit q̄ sustētare effectiue nihil pōt nisi deus in cui⁹ potētia obediētiāli ē oīs creatura. sustentare autē inquit formaliter frater guill's var q. z. huius tertii nō pōt creatum suppositum: quia nō est illimitatum suppositum. Scda rō eius q: deus solus potest illabi creature illapsu generali: ergo ⁊ isto speciali ⁊c.

¶ Quinta questio: vtrum formalis ratio terminandi vnionem nature humane ad verbum sit proprietate eius relatiua. Hec questio de cōmuni habet dno valde magna extra. vnum incipit immediate post primam articulum qui est de proprietate cōstituyente personam. ⁊ non durat per quattuor lineas: ideo totū residuum vsq; ad principium argumenti secundi est extra seu vacat: In secundo articulo questionis queritur quid est ratio terminandi huiusmodi vnionem. Ponitur opinio guill'i var. huius tertii questione prima. Est eniz secundum eum propter perfectionem ⁊ continentiam perfectionis realitatis suppositi creati in ipso assumpte: ⁊ propter potentiam obediētiālem in natura assumpta. Post autem inceptionem ad argumenta p̄ncipalia incipit quoddam magnuz extra cuius caput est: Ad aliud de supposito per accidens dico q̄ alio modo dicit per accidens metaphisicus ⁊ logicus ⁊ cetera. et durat vsq; ad finem questionis.

Sequit' dis. secunda.

¶ In scda dis. sunt tres questiones. Prima est vtrum naturam aliquam imēdiatē vniri verbo ipostatice et nō frui eo includat ⁊ contradictionē articulat istā questionem doctor duplici articulo. Primus est de natura nata frui an ista possit nō frui. Huic articulo respōdet henricus quodlibeto sexto. q. 6. q̄ non propter presentiam obiecti immutantis.

Articulus secundus est an natura nō nata frui possit assumi di-
cit idē hēricus qdli. 13. q. 5. qz nō ppter cōparationē illaplus ge-
neralis ad illapsum specialē. Arguto autē hanc opionē: ponit
opionem fratris guilli var. libro. 3. q. 9. dicētis qz nā irrōnalis
pōt vniri verbo diuino in rōne ipostasis z nō psonē ppter di-
stinctionem ipostasis z persone in verbo diuino.

¶ Scda qō: vtz fuerit aliquod medium congruitatis inter ver-
bum z naturā assumptā intrinsecū aut extrinsecū. hic doctor po-
nit duos articulos. **¶** Primo articulo dicit frater guills var. li-
bro. 3. distinctione secunda. q. 1. qz anima pmo assumpta ē a ver-
bo. in scdo instanti nature anima vnita est corpori et per hoc in
isto scdo instanti corpus vnitū est verbo: z ita ptes cōpate toti-
pus ordine executi onis assumpte sunt: sed totū pus ordine in-
tentionis. In scdo articulo de medio extrinsecō ponit opinio
bonaurenture huius tertii dis. z. articulo. 3. q. 2. qz gratia in ista
vnione fuit medium congruitatis.

¶ Tertia questio est: vtrum incarnationē precessit corporis or-
ganizatio z animatio. Hic sunt duo ar. **¶** Primus de pōritate
tpis. us de pōritate natur. Et p̄mus in duos quorum secūd^o
est de pōritate organizationis ad animationē: vbi ponit duos
modos loquendi de organizatione. Quorum primus est henri-
ci quodlibeto. 3. q. 6. dicentis: qz organizatio est productio vlti-
me forme disponētis immediate ad animam intellectiua. **¶**
Alius modus est thome in quarto distinctione vndecima articu-
lo primo. q. p̄ma soluendo secundum argumentum questionale
tertie ponētis: qz organizatio corporis humani est inductio a-
nimē intellectiue zc.

Sequitur distinctio. 3.

¶ In dis. 3. moent due qōnes. **¶** Prima est: vtz virgo
fuerit concepta in peccato originali. Soluēdo dicit: of-
cōiter qz sic. **¶** P̄ria rō sumit ex nobilitate s. lii qz vltis

redemptor: nō redemisset autē si nō fuisset cōcepta in peccato ori-
ginali thomas p̄ma pte. 2. q. 81. ar. 2. Sc̄da est ppagatio ex vi-
ro ⁊ muliere: etiā habuit sitim famē ⁊ reliquas penalitates nō
volūtariē assumptas: idem thomas eadē. q. articulo. 4. ⁊c.

¶ Sc̄da q̄d est q̄re nō straxit corpus xp̄i peccatum originale. p̄-
mo ponit opionē magistr̄i de qua in sc̄do dis. 30. de illa porti-
one de qua oēs filii eius creati sunt. ⁊ est opio q̄ aliquid por-
tionis nō fuit infectū in adā sed seruatum mundū in eo vsq̄ ad
generationē xp̄i. Contra istā opionē sunt ponēde s̄ue querē
de ex p̄cepto doctoris rōnes ⁊ sunt inueniēde in d̄no bonauen-
tura huius tertii dis. 3. pte sc̄da ar. 2. q. 1. Est enim s̄ sancto: cum
dicta ut patet ex damasceno greco qui dicit xp̄m p̄ceptum fuisse
de marie sanguinibus purissimis. Est ⁊ s̄ augustinū louani-
ensem qui dicit: ch̄istus assumpsisse p̄micias nostre carnis seu
masse. Et est s̄ fidei documenta que dicunt ch̄istum descen-
disse ex semine abrahe ⁊ dauid: ideo in patribus nec s̄o malit̄e
nec qualificatiue distinguebat̄ caro ch̄isti a carne patrum nec
materialiter. vnde ergo nō straxit ch̄istus peccatum originale
Henricus enim q̄ tota caro beate marie fuit sanctificata ⁊ ⁊c
quod assumebat̄ ad formationē corporis dominici fuit sanctifi-
catum: quia s̄m eū peccatum originale straxit̄ ex carne occupi-
scibilis seminata ⁊ infecta ex: quodlibeto. 6. q. 32. ⁊c.

Sequitur distinctio. 4.

¶ Circa dis. quartam mouet̄ vna q̄d: vtz beata maria
c virgo fuerit v̄e mater hominis opio preponit ⁊ p̄bi
⁊ thome p̄ma sc̄de. q. 81. ar. 5. quodlib. q̄ solus pater
habet rōnem actiui ⁊ mater passiu. Secūdo ponit̄ opinio bo-
nauenture huius tertii articulo 3° presentis distinctionis q̄ be-
ata virgo maria ministravit materiā in qua erat vis actiua: sed
illa vis nō habuit aliquam actionē: quia actionem eius p̄m-
nit sp̄s sanctus. Tertio ponit̄ opinio fratris gulli var. q. 13.

huius tertii: q̄ collata fuit sibi vis sup̄naturalis fm̄ q̄d potuit cooperari spiritui sancto in instanti t̄c.

Sequit̄ distinctio. 6.

In sexta dis. queritur: vtrum in christo sit al. quod esse aliud ab esse increato. Hic dicit henricus quodlibe.

3. q. 2. q. nō: q̄ verbū diuinū supplet personalitatē nature humane ⁊ ita esse. Eandem sententiā tenet godofredus de fontibus aliter p̄bens quodlibeto. 8. q. 1. q̄ sicut eadē quātitate dī mā quanta vt recipiens ⁊ albedo vt recepta ita eadē existentia existit verbū diuinū formalit̄ ⁊ nā vnita q̄i p̄ accidēs

Sequit̄ distinctio. 7.

In distinctione. 7. querit̄: vtz sit vera ista: deus ē hō

In tertio aut̄ ar. in quo querit̄ qualiter accipit hoc p̄dicatum homo: ponit̄ op̄io archiepi senonensis q̄ dicit q̄ accipit p̄ suppos̄ to: vt sit p̄dicatio per idētatē inueni do talē implicationē: verbum est suppositum quod est homo. Letex in hoc dubitat ar. de ista: christ⁹ est homo an sit per se vbi dicit frater guill⁹ var. in p̄nti distinctione q̄one vnica quod est per accidēs p̄pter implicationē in subiecto q̄d est per accidēs. xp̄s enī implicat de verbo esse hominē t̄c.

¶ Secūda q̄ō est: vtz deus factus sit homo. Ponit̄ op̄io bonanature dicētis illam in p̄nti dis. ar. i. q. 2. q̄ factio p̄t referri ad cōpositionē vel ad extremū altez. Et hoc dupl̄r vel in se vel in ordine ad altez extremū. Et circa finē q̄ōnis dum dicit Et q̄ aliqui dicūt q̄ fieri denotat mutationē illius de quo dī ⁊ p̄cessionē resp̄cū termini factiōis tāgit bonanature vbi supra

Sequit̄ distinctio. 8.

In dis. 8. querunt̄ due q̄ōnes. Prima est: vtz i xp̄o sint due filiationes reales. In r̄n̄sione dī q̄ nō a q̄busdā. quoz rō duplex est. p̄ma q̄ filiatio est p̄ se suppositū ⁊ nō nature. hec est rō bonanature in p̄nti dis. ar. 2. q. 2. ⁊

henrici quodli. 4. q. 3. Alia rō est q: due dispōues eiusdē rōis
nō pnt esse in eodē. bec rō est tho. scia pte sūme. q. 25. ar. 5. qd
r. pbāt alii: q: potētia p se est ad formā r nō p se ad hāc formā
r ita si posset esse in potentia ad formā r actu habere formā sūl
eēt cū actu r nō cū actu. hi alii sūt sequētes hērici. qdli. 4. q. 3.

Sequit distinctio. 9.

In nona dis. querit vnā qōnem: vtz christo debeat
latris vel bono: latris solum fm nām diuinam. In
tertio aut ar. ponit vnā rōnem quare nō potuit fie
ri repatio humani generis per purā creaturā: q: tunc inquit nō
eēt homo restitutus ad illā excellentiā quā habuit prius: q: tūc
teneret seruire illi creature que eam liberaret. bec est rō bo
nauenture distinctione. io. huius tertii. q. 3. r. r.

Sequit dis. vndecima.

In vndecima dis. querit: vtz chris⁹ sit creatura: dicit
in solone bonauentura prius dis. ar. 2. q. 3. in solutione
sedi argumēti q: ista ppō est notāda: q: cōicatio idio
matum nō fit in his vbi est repugnātia vni⁹ ppetatis vni⁹ na
ture ad aliam naturam. Secundo dicit ibidem soluēdo vltimū
argumentum: q: nō sit cōmunicatio idiomatum in negationib⁹
nec in his que dicunt repugnantiam vnius nature ad aliaz na
turam. Tertio dicit frater guill⁹ var. presentis dis. qōe vnica:
q: propositio est simpliciter concedenda: negatur tamen a san
ctis communiter propter hereses dicentium: christum esse pu
ram creaturam.

Sequit distinctio. 13.

Intra dis. 13. simul mouent q̄mōr qōnes. Quarum
p̄ma est: vtz anime christi s̄ferēbat: vel potuit s̄ferri
sūma gr̄a que potuit s̄ferri creature. Arguit in pede
qōnis p̄mo q: nō: q: anima christi non est summū gratificabile.
Itē hic respondet godofred⁹ quodlibeto. 19. q. 12. q: aīe christi

dabat habitus quidē supnālis p quē augebat capacitas illius nature et idem replicat doctor soluēdo argumēta pncipalia ratione vnionis ad deum verbum.

Seq̄ distinctio. 14.

N. 14. dis. mouet doctor duas qōnes simul. **P**rima est: vtz possibile fuit intellectū aīe xpī pmo et imedia te pfici vīsiōe verbi pfectissima possibili creature. Et soluēdo 2^m arg^m pncipale dicit: Ad scōm lz aliqui negēt obiectum sub rōne infiniti videri ab intellectu creato et hoc absolute et ccedāt ifinitatē nō videri formalr sed tm̄ cōicabiliter. Hi sunt egidius de roma et henricus qd̄ i. 12. q. 1.

Scda qō: vtz possibile sit illū intellectū videre oīa in verbo q̄ verbū videt. dicit thomas pma pte sūme. q. 12. ar. 8. et tertia pte eiusdē. q. 10. ar. 2. q. nō: q. q̄stūm cām pfectius vident tāto necessario plures effectus pnt videri in ea et ecōuerso: sicut p̄ d̄ clusione et pncipio. Henricus aut dicit ex qd̄ li. 5. q. 14. q. itellect⁹ aīe xpī potuit in vbo oīa videre habitualr et nō actualr.

Tertio mouet qō in eadē dis.: vtz aīa ch̄isti nouit oīa ī genere ppo. **P**rimo venit tho. tertia pte sūme. q. 11. et. 12. q. cognitione infusa nouit oīa et nō potuit pfici. Cognitione aut acquisita potuit pfici. Scda opio est hērici qd̄ li. 5. q. 14. vt dicat q. aīa xpī oīa nouit habitualiter nō actualiter et.

Seq̄ distinctio. 15.

Grea dis. 15. querit doctor: vtz in aīa xpī fm portio nem superiorē fuerit ver⁹ dolor. Et soluēdo pponit opio henrici distinguētis qd̄ li. 8. q. 7. de portione superiori vt est nā: et sic dolet. **A**lio mō ut superior portio est rō: et sic nō doluit. **I**re henricus qd̄ lib. 11. q. 8. et. 9. et qd̄ libe. 12. q. 9. aliter dicit: dicit enī fm tres articulos in quos doctor suā diuidit qōnem: q. doloris pma rō est imitatio offensiuā vel corruptiua dīspōnis diuiniētiē nature et cetera que narrat doctor in

tertu. Et post in tertio ar. de tristitia sunt duo extra. vñū incipit
 Quo ad tñū eēt diuersimode dicēdū sñm q̄tuo: vias rē. et du
 rat vsq; ibi: Et quo ad duo p̄ma obiecta. s. fruitiōnē ⁊ iusticiāz
 z^m incipit: Cōtra istam viā pōt argui. Primo q; rō cui initit
 tantū oñdit possibilif. ⁊ durat vsq; ad argumēta p̄ncipalia rē.

Sequit distinctio. 16.

In dis. 16. querit doctor duas qōnes. Prima est vtz
 christus habuit necessitatē moriēdi. Soluēdo p̄mittit
 mentē bonauenture ex p̄nti dis. ar. i. q. 3. q; habuit ne
 cessitatē moriēdi: q; in eo fuit potētia materie eiusdem rationis
 sicut in aliis hominibus.

Sequit dis. 19.

In dis. 19. mouet qō: vtz christus oibus nobis meruit
 gratiā ⁊ gloriā ⁊ remissionē culpe ⁊ pene. Et ponit i
 soloue opio thome tertia pte sūme. q. 48. ⁊ ecōtra q;
 meritū christi pōt sumi q̄stum ad sufficientiā. ⁊ sic meruit oibus
 remissionē culpe ⁊ glorie collationē ⁊ grē q̄stum ad efficaciam
 nō ⁊ vtrunq; probat rē.

Sequit distinctio. 20.

In. 20. dis. querit: vtz necesse fuerit genus humanum
 reparari p passionē christi arg^o p̄mo q; tale est si no
 bilius est lapsum ⁊ nō ē necesse ipm repari p mortem
 christi nec si minus nobile est lapsum: sed angelus lapsus nobis
 lior est hoie rē. Rūdet tho. in p̄nti dis. .q. i. in solone terti ar
 gumēti q; nō tota natura angeloz cecidit sicut hominū: iō non
 est sile. Secō rūdet tho. in eodē terti. q. z. p̄me dis. q; hō cecidit
 alterius tētatione: ut tētatione diaboli. angeli aut nō: sed p
 priā voluntate solū.

Sequit distinctio. 21.

Yrea dis. 21. querit doctor: vtz christi corpus fuisset
 putrefactū si resurrectio nō fuisset accelerata. henric^o
 inducit rūdens quod li. iz. q. iz. q; aliqua sunt futura
 pp̄ cās nāles inferiores q̄ tamen nō sunt ppter cās supiores

impedientes et maxime propter primam causam impediendam.

Sequitur distinctio. 22.

¶ N. 22. dis. quod dicitur doctor: vtz in triduo christus fuerit homo
In solone primo ponit opinionem hugonis de sacris litteris.
¶ prima parte causa: penultima dicitur quod anima est homo: id est in triduo
verbum dicendum erat homo: quia habebat animam secundum unitatem: cui sentire v
des albertus magnus: dicens nihil esse de quidditate rei nisi formam et

Sequitur distinctio. 24.

¶ Circa dis. 24. doctor quod dicitur: vtz de credibilibus reuela
tus possit aliquis habere sciam et fidem. Et primo ponitur
responsio theologi. ex prima parte sume. q. 1. ar. 2. quod et si cum fide
possit esse scia de credibilibus non tamen scia subalternas sed scia sub
alternata. Sequens opinio est henrici quod dicitur. 12. q. 2. ponentis triplex
lumen: fidei: glorie et medium: clarius lumen fidei. et infra lumen glo
rie.

Sequitur distinctio. 25.

¶ N. dis. 25. doctor quod dicitur: vtz ad hoc fides quod sit in intelle
ctu necesse sit aliquem habitum infusum esse in voluntate
Aliqui inquit dicunt quod sic quod per statum istum. intellectus non
mouet nisi a duobus ab obiecto. scilicet et voluntate. Et videtur esse theologi.
In tertio scripto. dis. 23. ar. 3. q. 1.

Sequitur distinctio. 26.

¶ N. 26. dis. in qua agit de spe. querit vtz spes sit virtus
theologica distincta a fide et charitate et propositis aliq
bus dicendi modis ponit opinionem henrici quod dicitur. 8. q. 15. quod
spes distinguitur a charitate: quia spes est in irascibili: sed charitas est
in concupiscibili. et hec distinguitur non solum in appetitu sensitivo: sed
etiam in voluntate. Et postmodum ponit unum magnum extra quod
incipit. Preterea ratio in hoc de arduo confirmat si excedes illud
est conditio. Et durat usque ad principalem solutionem questionis. Ad quod
nem ergo dicendum: quod spes est.

Sequitur dis. 27.

N dis. 27. est una qō: vtz sit aliq virt⁹ theologica scilicet
nans ad diligēdū deū sup oia. in q̄ qōne sūt tres ar. in
3° ponit opinio tbo. q̄ nā nō sufficit ad diligēdū deū
sup oia sine habitu infuso. 3° quā arguit godofre. qōlib. 4. q. 6.
Dant exēplū de aq̄ q̄ aliqui ascēdit sursum: ne sit vacuū pl⁹ cu-
rās de eē vnuerſi q̄z de eē p̄po rē. **Seqt̄** dis. 30.

N dis. 30. mouet doctor qōez: vtz v̄tutes morales sūt
in volūtate sicut in subiecto. In p̄ncipio ponit opio
egidii de roma qōli. 4. q. 18. 7 tbo. tertii scripti p̄senti
dis. ar. 2. q. 4. q̄ nō. **U**bi cūq; enī loq̄t de eis p̄hs eas locat in
pte sensitua nō in volūtate. **L**etex aut p̄ solutionē auctis 3° li:
politicoz adduce in pede qōis de p̄ncipatu despotico. **P**ōit
doctor opionē hērici qōli. 4. q. 22. ponēs v̄tutes in volūtate nō
iquātū libera ē vel nā s̄z iq̄tū deliberatiua. **Seqt̄** dis. 34.

Ircā. 34. dis. mouet doctor qōez: an v̄tutes dona et
beatitudines: 7 fruct⁹ sūt habit⁹ in se idē. **P**ōnit i
p̄n^o opio hērici qōli. 4. q. 23. distinguētis de mō hūano
in quo sūt v̄tutes: sup hūano i quo dona: i hūano i quo beatitu-
dines. **S**cdo ponit opio bonauēture ar. i. q. i. p̄ntis dis. **L**oue-
nit enī p̄ v̄tutes bñ 7 recte agere p̄ dona p̄fecte p̄ beatitudines
expedite. **T**ertio ponit opio tbo. p̄ma scde. q. 68. ar. i. **E**t fra-
tris richardi de media villa ar. i. q. p̄ntis dis. **D**icūt q̄ oz aliqd
disponere volūtate ut est mobilis a rōne recta 7 hoc ē v̄tus. et
aliud eā disponē ut ē mobilis a sp̄scō. 7 hoc ē donū. **E**t i qōis
corpe allegat illud poeticū: **N**obile vincēdi gen⁹ patientia. rē.
perſus est. **Seqt̄** dis. 36.

Ircā dis. 36. q̄rit doctor: vtz v̄tutes morales sūt con-
nexę: in qua sūt quattuor articuli. **P**rimus ē de cō-
nexionē virtutum moralium in se. **E**t quo ad hunc po-
nit hēric⁹ qōli. xi. q. 17. distinguēs quadruplicē graduz i bono.
iuxta p̄hm. 7. ethycoz. primus est perseverantia. scds p̄tētia

tertius tē perantia: quart^o heroyca dignitas: in eodē ar. Scdo
opio tbo. ponit in pñti dis. q. i. dicētis: q^o possibile est quēcunq^z
habitu q̄stuncūq^z pfectū in genere nature acqri ex actibus fre
quent elicitis circa obiectū vnius virtutis abiq^z acq̄sitione alte
ri⁹ v̄tutis. sed ille habitus q̄stuncūq^z intēsus nō erit v̄tus: q^o nō
h^z rōnem v̄tutis nisi sit p̄formis aliis v̄tutibus: q^o r̄cordātia hā
bitus ad habitū necessaria est in quolibet actu virtutis. Scdo
articul⁹ est de p̄xiōe v̄tutū moralīū cū prudētia. 7 hic sūt duo
dubia. Prīmū de cōnexionē cuiuslibet v̄tutis cū sua prudētia
7 est h^o opio godofredi q̄dli. 5. q. 12. et quodli. 8. q. 16. 7 q̄dli. 10.
q. 13. et quodli. 12. q. 2. dicētis q^o lic. 7 pbat^o textu multiplici rē.
Et si arguit^o h̄ istos per articulū parisi⁹ p̄demnatū qui dicit scā
te scia in v̄l 7 in particulari de aliquo: volūtas nō pōt velle op
positū error. R̄sident quodli. 10. q. 13. dicendo articulū s̄m sensu
compositū 7 diuisum. In sensu diuisiōis dicit p̄pōnem falsam
In sensu p̄positionis pōt inq̄t ablatiu⁹ exponi p̄ dū p̄ si 7 p̄ q^o
rē. vnde 7 grāmatic⁹ dicit: Per dū vel p̄ si: vel p̄ q^o sepe re
solui Ablatiu⁹ h^z q̄nq^z regente caret. Sed surgit dubiū: An
habitus rect⁹ in intellectu genit⁹ sine virtute genita dici prudētia
mereat. Dicit tbo. p̄ma sc̄de. q. 66. ar. 1. q. nō. Itē henricus
q̄dli. 5. q. 16. 7 quodli. 13. q. 14. Scdm dubiū p̄ncipale est de p̄xi
ōne omniū virtutū in vna prudētia dicit henricus q̄dli. 9. q. 4.
que est v̄tū scia sit aliquid compositū in intellectu 7 nō tria vt cōi
ter libri oēs habēt quos vidi 7 male: quia habitus scie dum an
gimentat s̄m intentionē nihil reale acqrit realit⁹ distinctū a p̄ce
dentis: sed t̄m s̄m rōnem: sed habit⁹ efficit p̄fectior ut p̄fect⁹ eā
dem p̄clusionē vel idē p̄ncipiū cognoscat q̄ p̄us vel nouā p̄clu
sionē cognoscat vel nouū p̄ncipiū Et h^z s̄m actus difformes v̄l
diferent⁹ rōnū: q^o diferent⁹ p̄ncipiōz aut p̄clusionū angeatur:
manet t̄m vniformis 7 simplex s̄m rē: h^z p̄fectio: s̄m v̄tutē quē
admodū eadē albedo intensa 7 remissa quāuis p̄ actus vnifor

mes intendat nihil aliud re videt dicere. 3° eundē eē habitum
pncipioꝝ ⁊ cōclusionū differentē solū fm magis ⁊ min⁹ intēsu
tunc piformis inq̄ doctor subtilis h3 henric⁹ dicere de eadem
pndētia acq̄sita fm numez ex actib⁹ difformibus: iusticie: tem
panie: fortitudis relq̄q̄ virtutū. hāc dcloez iprobat scotus h.
2. 6. li. sue metaph. q. i. opione. 2. tū q̄ actus difformes diffitū
generāt in habitu: tū q̄. 6. etby coꝝ: habit⁹ pncipioꝝ distinguit
ab habitu cōclusionū rē.

Sequit distinctio. 37.

In dis. 37. est qō: vtz oīa p̄cepta decalogi sint de lege
nature. Dicit tho. i. 2. q. 100. ar. i. et. 8. q̄ sic: q̄ oīa p̄
cepta decalogi sequūt aut imediate ant mediate ex p̄
mis pncipiis agibilia: que habēt evidētiā ex terminis.

Sequit distinctio. 38.

In dis. 38. q̄rit: vtz oē mendaciū sit peccatū. cōclusio
certa q̄ sic: sed rō querit dicit ut videt: si vītas spūal
limites ad deū. frater petr⁹ de tharētasia in p̄nti dis. q.
4. q̄ iō est peccatū: q̄ necessario auertit a deo q̄ est veritas: et
mendaciū est contra veritatē. Dicit tho. scda scde. q. 110. ⁊ ar. 3.
q̄ rō est q̄ act⁹ mal⁹ ex genere nūq̄ pōt esse bonus. est aut ma
lus in genere rōne obiecti: q̄ cūcūctācie sequētes nō tollunt p̄
cedentē maliciā. mētiri aut est actus malus ex genere: q̄ mā lo
quēdi d3 eē vtz vel apparens. In mendacio est mā opposita.
Dicit 3° bonauētura in p̄nti dis q. 2. ⁊ girard⁹ odonis. i. etby
coꝝ ipugnans opionē p̄lonis de felicitate. q. i. q̄ rō est: q̄ men
tiri ex rōne sua dicit intentionē malā: ⁊ ita includit formalit ma
lum. Letez infra ponit opionem bonauēture in p̄nti dis. q. 4.
dicētis mendaciū iocolum ⁊ officiosuz nō esse peccatū mortale
viris impfectis: ⁊ viris pfectis q̄ aufert ab eis autoritatē ne cre
dat eis rē.

Sequit distinctio. 39.

In dis. 39. pono textū illius: Itē nō oē iuramentuz
rē. q̄ cōiter falsus est. sic igit scribat: Itē nō oē iura

mentū pmissionū necessario obligat: cā. 22. q. 4. p. totū. **De**
lius est votum stulte pmissionis nō iplere q̄s crimē cōmittere. er
go nec ibi p̄iurium est peccatū mortale. **Probatio** anteceden
tis de iuramēto coacto: extra de iureiurādo. **Lex** in ea q̄one
d̄ iuramēto etiā doloso: p̄ q̄ nō intēdit se obligare: null⁹. n. ob
ligatur nisi intendat se obligare: eī de iureiurādo. quāto in glo
sa vbi dicit: q̄ si aliquis hoc iuret nō stare s̄ aliū: tñ pōt stare s̄
eū nō obstante s̄ iuramentū in cā ipsa ecclesie ⁊ cōmunitatis d̄
iuramēto incauto. pbat illud si iurans impleat illud vergit in
peiorē exitū. 22. q. 4. si aliquid: ergo mai⁹ peccū est implere.

q̄rta distinctio soluendo 2^m
argumentum. ⁊ amascenus quoniam in destructione theotocol
id est dei genitricis vocis nequam ⁊ inquinatus nestori⁹ qui in
deorum fingens qui est vas sup̄ dehonorationis solius vere ho
noritate sup̄ creaturā oēm theotocom ⁊ dei genitricis ⁊ si ipse
rescindat cum patre eius diabolo adinuenit. ⁊ infra ⁊ ois theo
phoros. i. deū ferens: homo christus dici potest: sed nō deus na
tura ut nestorius dei inimicus: eū qui ex virgine natus est theo
phoron. i. deum ferentem dicere impiūssimus infremuit. nos au
tem theophoron ipsum dicere vel intelligere absit: sed deū in
carnatam ipsum enim verbum caro factum est: conceptum qui
dem ex virgine maria r̄.

Expliciūt dicta seu abbreviata sup̄
tertium librum scoti sententiarū.
Sequitur super quartum.

Sequitur prima distinctio
quartae sententiarum.

Circa quartum sententiarum in prima distinctio-
ne querit doctor subtilis septem questiones.
Prima est: ytrum creatura possit habere
aliquam actionem respectu termini creatio-
nis. In ista questione inquit doctor: Comu-
niter theologi tenent partem negativam. Et
ponit quatuor rationes aliorum. Prima est thome prima parte su-
mme questione. 45. articulo. 5. oportet effectus uniuersaliores in cau-
sas uniuersaliores reducere. esse est effectus uniuersalissimus:
igitur reducitur in causam uniuersalissimam que est deus. Se-
cunda ratio est henrici quodlibeto quarto questione vltima. et
richardi de media villa in secundo distinctione prima articulo
quadragesimo questione quarta supra distantiam insuutam non
potest nisi virtus infinita inter terminos creationis: ut inter ni-
hil et ens est distantia infinita: igitur etc. Et eodem modo ali-
ter formatur ratio a thoma prima parte summe questione. 45.
ar. 5. in solutione tertii argumenti. non est aliqua proportio nullius
potentie ad aliquam potentiam: ergo non est aliqua proportio distancie que
est in potentiam et actu ad illam que est in nullam potentiam et actu etc.
Tertia ratio est egidii quodlibet. 5. q. 1. Et fratris petri de tharétasia
libro 2o dist. 1. q. 3. Agens inferius presupponit in agendo effectum
agentis superioris. ergo omne creatum agens ut agat presupponit
effectum dei: ergo nullo supposito repugnat agere. Quarta ratio est
egidii vbi supra. et quodlibet. 1. q. 4. Nul um agens creatum est actus
purus siue purum esse: igitur nec actio eius est actus purus: ergo
est cum motu et mutatione.

Contra doctor arguit 5 primam rationem que est thome quam reducit
ad duas propositiones: Prima est esse simpliciter est primus effectus.

¶ Secūda esse simpliciter est proprius effectus creationis. Et postmodū ostendit rōnem peccare sū equiuocationē, et respōdet ppositioni sumpte ex libro de causis. Postea ponit quādā pfirmationē thome ad suam rōnem vbi supra de effectus vniuersaliori. sic inquit debet intelligi: q. s. effectus vniuersalior sū p dicationē debet reduci in cām vniuersaliozem sū perfectionez. h enim homo possit esse ab homine: nō tamē inq̄stuz homo potest esse nisi a causa perfectione tota specie hominis. Postmodum dū thomas loquit de instrumēto: et dicere videt q tantū agit dispositiuz: sū intelligat vniuersalif cōtradicit sibi. nā in q̄rto suo. disti. p̄ma. q. 4. dicit oppositū quod doctor noster notat: dum dicit: Possibile est sū ipm alibi instrumentuz attingere effectum p̄ncipalis agentis. Post tribus improbatis rationib⁹ aliis ponit opionem auicenne: qui concessit creationē: adducit et p̄tra eū rōnem thome ex p̄ma parte summe. q. 45. articulo. 5 dicendo ad p̄mam rōnem participans inquit aliam naturaz nō producit sibi simile sū illam: nisi applicando illam ad aliud. nō enim potest esse homo causa nature humane absolute: quia sic esset causa sui: sed est causa quare natura humana fuit in isto homine generato: et sic presupponit materiā per quam est hic homo. Quocūq; autem creatum participat naturam essendi: ergo r̄c. Post multa autem doctor descendit ad soluendū questionem iuxta mentem p̄p̄iam: et premitit q difficultas est de creare p̄ncipaliter et instrumentaliter. et post diuidit creare p̄ncipaliter in duo membra aut indepenter aut per formam intrinsecam: licet tamen ab alio. et de isto secundo modo inquit Sunt tres modi dicendi. Prim⁹ q conclusio negatiua tenetur sola fide propter autoritatem sanctorum. hic est guillerm⁹ var. libro secundo distinctione p̄ma questione sexta accipiendo creationem directe. Secundus modus q conclusio negatiua potest ostendi. et hoc vniuersaliter de qualibet creatura: sine enim

nequit esse forma in esse cause formalis alienius nisi cum materia sic nec agens limitatum causa in fieri nisi cum materia. hinc sequitur in virtute landulphus seu radulphus ordinis minorum in quarto distinctione prima questione prima respondendo quarto argumento petri aureoli etc.

¶ Secunda questio est: vtrum sit hec ratio diffinitiva sacramenti: Sacramentum est invisibilis gratie visibilis forma etc. In secundo articulo ponendo unitatem sacramenti que est secunda econditio diffinibilis. Ponit opinionem fratris richardi de media villa libro quarto distinctione prima articulo primo questione secunda: quia inquit sacramentum proprie non habet unitatem: non est diffinibile proprie etc.

¶ Dimissa tertia questione que opinionem non habet. In quarta questione querit: vtrum possibile sit aliquod sacramentum quantumcumque perfectum habere causalitatem aliquam respectu gratie conferende etc.

¶ Et in quinta: vtrum possibile sit in aliquo sacramento esse aliquam virtutem supernaturalem. In prima harum duarum questione. Ponitur opinio beate thome in quarto distinctione prima questione prima in prima parte illius questionis: Quod omnes coguntur ponere sacramenta nove legis esse aliquo modo causas gratie. Respondendo etiam secunde questioni. Idem thomas parte secunda illius questionis. dicens quod in sacramentis est aliqua virtus supernaturalis que non est tantum ordo ad effectum: quia virtus semper notatur principium agendi. Primum argumentum doctoris nostri contra thomam est tale: Creatura non potest agere instrumentaliter ad terminum creationis secundum ipsum. et hoc sicut dicit alibi est maxime manifestum de substantia corporea et cetera. Ex prima parte summe questione quadragesima quinta articulo quinto in solutione principali.

¶ Secunda opinio est henrici quodlibeto quarto, q. 37. seu vi-
tuna. 7 quia hec opinio in doctore cõter non ponit. Et henrici
quodlibeta non semper occurrunt: ideo disposui breuissime sen-
tentiam illius questionis ponere. Triplicem enim ponit opini-
onem de sacramentis in comparatione ad gratiam. Prima e-
st qd non est ponenda quecumq; virtus supernaturalis in sacrame-
tis noue legis ad causandum gratiam, sed deus ex pacto suis
assistit sacramentis, 7 in collatione suorum sacramentorum per
assistentiam causat gratiam. Secunda est qd sacramenta noue le-
gis cooperantur ad gratiam non sicut per se agens 7 per for-
mam in se existentem sed sicut instrumentum motum ab agen-
te per se. **¶** Et bis duabus remotis opinionib; ponit tertiam
que sua est 7 est talis: Sacramenta noue legis dicuntur causa
gratie: non quia causant eam villo modo plusq; sacramenta ve-
teris legis: sed quia sunt contentiua illius quod est causa gratie
aut realiter sicut sacramentum eucharistie in quo continetur re-
aliter humanitas christi coniuncta diuinitati: ideo q; maxime
dicitur gratie contentiuum 7 effectiuum, aut virtualiter sicut sa-
cramentum baptisimi: quod scilicet in virtute sanguinis christi
dicente apostolo: Quotquot baptizati sumus in sanguine eius
baptizati sumus. Et dat e; eplum de diuinitate christi coniuncta
eius humanitati que operabatur miracula. vnde 7 hinc dicunt
sacramenta noue legis vasa gratie. Et differt hec opinio a pri-
ma ad minus verbabiliter: quia prima dicit per assistentia, hec
võ per insistentiam 7c.

¶ Sexta questio est: vtrum in circumcisione ex vi circumcisionis
confer ebatur gratia. Sunt autem soluendo duo articuli. Pri-
mus vtrum sit possibile deo de potentia absoluta delere culpã
originalem sine collatione gratie. Ponitur opinio richardi d
media vlla primo distinctione quarta articulo sexto questione
tertia. Et sunt quattuor rationes que patent in littera. dum ar-

guis docto: contra huiusmodi opiniones in quodam loco dicitur
 unde philosophus in sexto ethycoz comendat dictum solonis
 recte dicentis: Hoc solo priuatur deus ingenua facere que sa-
 cia sunt. et nominat eum eodem nomine infra. 43. distinctionez
 qone tertia opinione secunda. et tamen textus philosophi habet
 agathonis. Et enstracius in comento addit qd fuit poeta tragi-
 cus. ex quo infero conelarie: qd fuit binomius et dicitur est aga-
 thon et solon sicut marcus tullius: et aure. i. augustinus. In se-
 cundo articulo de potentia ordinata ponitur opinio que videtur
 magistri pma dis. ca. 4. Hic dicendum est et. vel ca. ultimo: qd
 etiam defacto delet deus in circumsione culpam originalez sine
 collatione gratie fundamentum est: qd sancti negare vident gram
 in sacris veteris legis. Secda opinio est fratris guilli varr. pmi
 dis. 41. q. 2. qd circumsio instituebat pncipalr ppter dimissionez
 peccati originalis. ex sequenti autem ad gratia offerenda et pro
 tanto dr no offerre gratia: quia no ex pncipali intentione seu in-
 stitutione et.

Sequit distinctio. 2.

¶ N. dis. 2. mouet duas qones. Prima vtruz sacramen-
 ta noue legis efficaciam habeant a passione christi. Et
 articulat quasi in duplici vel in triplici articulo p mo-
 dum duarum aut trium conclusionum. In quarum secunda dum agit de sa-
 cramento penitentie quando fuit institutum ponitur opinio ut vi-
 detur fratris alexandri de hales in quarta parte summe tractatu
 de confessione. q. 9. qd fuit instituta a iacobo dum dicit iacobi. 5.
 Confitemini aliterut peccata vestra. In eadem conclusione
 dum agit de extrema unctione quando fuit instituta ponitur ut
 videtur opinio magistri dis. 23. quarti capitulo. 2 et hugonis li. 2. de
 sacramentis parte. 15. capi. 2. qd fuit instituta a iacobo iacobi. 5.
 Quis infirmatur ex vobis et.

Sequit distinctio. 3.

In tertia distinctione in qua incipit agere de baptis-
mo christi: dum diuidit textum in principio. et dicit: quod di-
uidit in duas partes. scilicet in principale et incidentale: que
incipit quarto capitulo debet immediate addi: quantum ceteri libri
non habeant prout distinctionis. vel potest incipere in sexta distinctio-
ne in causa illo: Hoc etiam sciendum est etc. In hac autem distinctio-
ne sunt quattuor rationes. Prima est an propria definitio baptismi sit
illa quam magister ponit: Quod baptismus est unctio corporis exterior facta
sub forma verborum prescripta. In responsione autem ad primum
argumentum principale tangitur responsio fratris richardi de me-
dia villa dis. 3. huius quarti articuli. primo. quod prima. In solone secundi
argumenti quod de re artificiali bene predicat materia: quia ipsa est
tota substantia rei artificialis. unde non tantum arca est lignea: sed
est lignum etc.

Quarta questio est: vtrum institutio baptismi euacuat cir-
cuncisionem. In secundo articulo principali qui scilicet est: an
ex eodem fuerit circuncisio euacuata: ex quo fuit susceptio bap-
tismi simpliciter necessaria. Ponitur opinio fratris richardi de
media villa distinctione tertia huius quarti articuli. 5. dis. 2. et. 3. di-
stinguentis tempora ut patet in doctore etc.

Sequitur distinctio. 4.

In quarta distinctione sunt tres articuli. et in quolibet
tres questiones. In secunda primi articuli. Querit
vtrum paruuli baptizati recipiant effectum baptismi.
Respondendo autem secunde rationi principali dum diceba-
tur. Nullus recipit fidem a deo nisi aliquo modo sibi coniungat
etc. Respondet alexander de hales in quarta parte summe titu-
lo de baptismo collatione de baptizandis. quod prima. Quod paruulus
coniungitur deo per fidem parentum. Obicit doctor pone pa-
rentes hereticos: dem ibidem respondet: quod coniungitur per
fidem ecclesie.

Tertia q̄o est: vt̄ p̄uulus in vtero matris possit baptizari. R̄idet frater petrus de tarentasia li. 4. dis. 6. p̄blemate. 2.º q. 1. in solone argum̄ti sc̄di: q̄ parvulus in vtero cōiunct⁹ ē cā sue corruptionis rursus. In sc̄da q̄one tertiū articuli: ī qua q̄rit vt̄z omnes baptizati recipiāt equalit̄ effectum bapt̄imi. ponit̄ op̄io richardi de media villa dis. 4. quarti articuli. 3. q. 3. dicens q̄ plures effectus h̄z bapt̄ismus ordine t̄i quodam: quia et causare gratiā ⁊ remittere fomitē ⁊ huiusmodi. apparet autem q̄ nō in omnibus baptizatis eque remittit̄ fomes t̄c.

Altima q̄o tertiū articuli est de parvulis iudeoz: an sint invit̄is parentibus baptizandi: dicit idem richardus. s. huius quartū distinctione articulo. 3. q. 3. q̄ nō t̄c.

Sequit̄ distinctio. 5.

In dis. 5. sunt tres q̄ones. Secūda est vt̄z recipiens sciens bapt̄imū a malo peccet mortalit̄. In p̄mo distinctū quid de malo. aut est p̄cisus ab ecclesia totalit̄: aut ad tēpus: vel nō est p̄cisus sed p̄missus. De p̄mo dicit frater richardus de media villa hac dis. ar. 3. q. 4. q̄ tenet quis a tali recipere bapt̄imū si nō possit aliū habere minist̄z: q̄ bapt̄im⁹ ē sacramentū necessitatis. Thomas ex aduerso dis. hac. ar. 2. q. 2. solūdo secundū arḡm de facto symonie in. 5. sub quest̄iuncula illi⁹ q̄onis p̄ncipalis ⁊ h̄z veritatē sic intellecto ut patet in fine h̄ distinctionis. ⁊ credo thomā sic intellexisse t̄c.

Tertia q̄o est: An aliquis debeat ministrare sacramētū bapt̄imi q̄i p̄sumit̄ baptizatiōnē vergere in periculū vite corp̄is eius q̄ suscipit: ut si aliquis baptizāndus de ponte p̄iceret in flum̄nū. dicit frat̄ richardus de media villa dis. 14. h̄ q̄rti ar. 4. casu sc̄do ⁊ tertio q̄ nō: q̄ talis sic p̄iectus nō esset baptizatus: q̄ bapt̄ismus est ablutiō ordinata ad eleuatiōnē futurā illi⁹ abluti.

Sequit̄ distinctio. 6.

Ircu dis. 6. sunt quattuor articuli. In tertio ar. q̄rit
 p̄mo: vtz i baptizate regrad intētis baptizadi. dicit ri
 chardus de media villa dis. bac ar. i. q. z. q. sic: qz q̄n
 ex aliquib⁹ duobus fit aliqd̄ tertiu⁹ o3 qz hoc fiat p̄ aliqd̄ cōiun
 gens illa. verbū ⁊ elemētū cōcurrunt ad vez baptisimū: igit̄ rē.
In q̄rto ar. q̄rit: vtz baptisim⁹ sit iterabilis. Df̄ cōit̄ qz nō
 frater alexander de hales q̄rta sūme. q. vltia de baptisimo dat
 duas r̄nsiones. Prima est qz christ⁹ semel passus est ⁊ bapt. s.
 mulis virtutē h3 ex pte xp̄i. Sc̄da qz in baptisimo imp̄mit̄ chara
 cter qui est indelibilis. Ultra quattuor articulos est tractatus
 de caractere in quo sunt tres q̄ones rē. Prima ē an i baptis
 mo imp̄mat̄ caracter. In. z. ar. dicit qz vna opio que sumit̄
 ex decretis. s. i. q. i. q̄ dicit qz caracter nihil imp̄suz ponit̄ in aīa
 baptizati sicut nec in reliqs̄ p̄secratis. Ad p̄mā aut̄ rōnē p̄nci
 palē r̄ndendo vbi arguebat̄ qz circūcisio nō imp̄mebat. dicit
 q̄rtho. h⁹ q̄rti dis. i. in sc̄da pte quarte q̄onis hoc cōcedit: conce
 dit etiā caractere fore delibilē eadem dis. parte secunda.
In sc̄da q̄one q̄rit: vtz caracter sit forma absoluta. Dicit
 tho. dis. 4. q. i. h⁹ q̄rti qz s. c. Ad qd̄ pbādū sunt q̄tuor rōnes q̄
 patēt in lra. Et dū h̄ tho. p̄mo arguit docto: subtilis dicēs tho.
 dicere signū locari in diffone caracteris ad modū generis seu
 vt genus. hoc h3 tho. vbi supra. q. z. Letex dū arguit h̄ rōnem
 tho. tertā q̄ sumpta est ex hoc qz charact̄ ē potestas. dicit tho.
 ep̄atū dicere nō esse ordinē vltra sacerdotiū. hoc dicit tho. dis.
 z4. h⁹ q̄rti. ar. 3. q. z. Postmodū in 3° ar. q̄rit̄ in qua sp̄e q̄li
 tatis est caracter. Et dicit richardus de media villa dis. 5. 4.
 ar. z. q. i. in solone ad 3^m arg^m qz est q̄litas sup̄nālis nō o3 qz
 ponat̄ in genere q̄litalis. Sc̄do idē richard⁹ ibidē dicit qz fm
 qz est p̄ncipiū cōfigurandi potest ponit̄ in quarta sp̄e ⁊ fm quod
 est p̄ncipiū assimilandi pōt ponit̄ in tertia. ⁊ fm qz est potestas
 q̄dā in sc̄da. ⁊ fm qz est dispō ad gratiā in p̄mo: vt dispō. ⁊ fm

q̄ immobiliter est p̄manēs in eadez p̄ma ut habitus. **A**lia op̄io que sumit̄ ex p̄ma. q. ca. i. que dicit̄ characterē eē in quarta sp̄e q̄l̄itatis: q̄ est q̄dā figura sp̄ualis. ⁊ est op̄io richardi vbi supra. **T**ertia q̄o est: vtz character sit in eēntia aīe. **E**st h̄ opinio tho. dis. 4. q̄rti ar. i. q. 3. q̄ ē i eēntia ae sicut ⁊ gr̄a ad quā ē p̄o.

De sacramēto p̄firmationis.

Intra sacramētū p̄firmationis mouet̄ p̄mo q̄stionez imo ponit̄ sacramētū p̄firmationis diffinitionē. ⁊ post mouet̄ tria dubia in forma argumentoz̄ quoz̄ 3^m est **V**tz sacerdos cōis possit̄ hoc sacramētū p̄ferre. ⁊ ponit̄ quatuor modos soluēdi: quoz̄ duos vltimos pōit̄ pbabiles. **U**n^o ē q̄ in p̄mitina ecclesia nō erat differentia int̄ sacerdotes ⁊ ep̄os **A**lius est q̄ si nō licuit a p̄ncipio cōi sacerdoti p̄firmare papa potuit̄ oēs sacerdotes illius regionis quo ad hoc institūe ep̄os **E**t hi duo sunt pbabiles. **P**rimus vō est op̄ionis posite dis. 95. sup ca. p̄uenit̄ q̄ papa p̄sensit̄ sacerdotes in fronte yngere oleo nō cr̄imate. **S**cōs mod^o est p̄p̄ scandalū vitandū illud cōcessit̄ ad tēp^o vel magis p̄m. sit. **E**t ē bartholomei baxiensis de se. dis. 4. ca. p̄sbyteris. ⁊ ca. p̄sbyteri. ⁊ hi duo nō sunt pbabiles.

Sequit̄ distinctio. 8.

Intra distinctiōnē. 8. sunt tres questiones. **P**rima d̄ sacramēto eucharistie. **S**ecūda de forma p̄secrationis **T**ertia de institutione. **I**n prima questione soluēdo quartum seu vltimū argumentū allegat ⁊ dicit̄. **D**icit̄ q̄ hec ambo sunt: vnum signum vnus rei ut corporis ch̄risti. hec dicit̄ est frater richardus de media villa in presenti distinctiōne ar. i. q. 2. **S**oluendo secundam questionem ponit̄ triplicem articulū et inquirendo que est forma in hoc sacramento: dicit̄ inter alia coniunctio enim non est de essentia forme: et addit̄: **S**ed secundum vnum doctorem ponitur ad designanduz̄ ordinem consecrationis sacramenti. hic doctor est beatus thomas in presenti

dis. ar. z. q. i. in solone scđi argumēti. Et post mouet dubiū: vtz
 per hec quattuor verba solū: hoc est corp⁹ meū: diceret corpus
 xpi. Et ponit opio godofredi pictauēsis q̄rta pte sume in mā
 huius sacramēti. et fratris iobis de rodion minorz dicentium
 q̄ sic h de forma corporis: p⁹ de forma sanguis mouet dubiūz
 vñ ibi dicit: Dicūt aliq q̄ forma grecoz ⁊ forma nostra ⁊ que
 cūq; scripta in enāgelis est sufficiens ad cōsecrationē tñ in eccle
 sia romana est de necessitate ministri. ut illa forma qua vtimur
 Hec est opio fratris petri de tharantbasia in pñti dis. ar. 3. q.
 z. Et postmodū inqrit doctor: vtz verba oīa a loco illo. hic est
 calix ⁊c. vsq; ad locū illū exclusiue: hoc facite ⁊c. sint de forma
 cōsecrationis sanguinis. Dicit tho. in pñti dīstīn. ar. z. q. z. q̄ sic
 Post descendit ad tertiuū articulū ad videndū qd significant
 verba. ⁊ ibi ponit opio godofredi pictauēsis q̄rta pte summe
 sue in mā h⁹ sacramēti dicētis q̄ sacerdos p̄fert illa verba q̄si
 materialit: q̄ recitat ea sicut a christo dicta. ex hinc a doctore
 godofredo refecat. ponit opio richardi de media villa in pre
 senti dis. ar. 3. q. i. in solone ad quintū argumentū dicēt s q̄ sicut
 nomen significat sine tpe sic ⁊ p̄nomen. ⁊ ita sicut nomē non re
 stringit ad tēpus p̄pter verbū cū tpe significans sic nec p̄nomē
 ⁊ sic in hac p̄pōne: hoc est enī corpus meū: ly hoc demonstrat
 illud qd est sub his sp̄ibus vel in primo eius ut sit demōstratio
 ad intellectū resp̄cū eius qd designat in recto ⁊ ad sensum re
 spectu demonstrati i obliquo: hoc est enī corpus meū. i. sub his
 sp̄ibus ⁊ demonstratio ad sensum in obliquo est vel erit de p
 rimo corpus meū ecce demōstratio ad intellectū ⁊ in recto ⁊c.

Sequit̄ distinctio. io.

Retermina dis. 9. q. illic nullus est: descendo ad. io.
 que est ⁊ negātes corpus xpi in eucharistia contineri
 Hanc distinctionē triplici articulatur articulo. Pri
 mus est quō potest corpus xpi cōtineri in eucharibia. Scđus

est de convenientibus christo in eucharistia exiit. Et tertius de
 actione que convenire potest christo in eucharistia. et in quolibet ar
 ticulo sunt tres rationes. Primi arti. q. pma. Prima qo pmi ar
 ticuli est: vtz sit possibile corp⁹ xpi sub spe panis realit^r contineri
 Et pmo habito qd tenendu. 2° declarado. s. qualr sit possibile
 occurrir tho. in pnti dis. q. i. in soloe ad 4^m arg^m. et est cois opio
 dicens id ee ex mutatione alteri⁹ in ipm. i. panis in corpus xpi:
 io corp⁹ xpi no oz mutari. Hac iproba: a opione surgit 2^m du
 biu quod hic corp⁹ xpi sit qtu sine mo quantitatiu: huic respodet
 henricus qdli. i. q. 5. Et egidius de roma qdli. i. q. 4. et qdli. 2.
 q. 17. dicentis qz quantitas corpis no est sub spe panis nisi cocomi
 tant: qz pmi⁹ emin⁹ est suba corpis xpi: io qstitas est ibi p mo
 du scdi emiat. substantia aut de se no bz modu quantitatiu. Hac
 opione iprobata accedit guills olram que floze dicunt modernu
 in quarto. q. i. b⁹ materie in solone scde difficultatis post opioez
 propria. et dicit qz ptes corpis xpi no sut extra se inuice i hostia
 sicut eni est possibile deo qz corpus xpi si simul cu corpe ita qz
 sit pars cu parte: et ita qz qlibet pars reliqua parte subintret et
 ita nulla sit extensio et sic pz opio te. pmi articuli qoe 2^a. In 2^a
 qone pmi arti. mouet doctor: vtz sit possibile idem corpus lo
 caliter ee in diversis locis. Et p⁹ argumeta situata in pede qo
 nis imediate dicit. h tenet clusio negativa a multis. Primo
 ad hoc ponit rones hericitres ex qdli. 9. q. 31. sen vltima. Pri
 ma sumit^r ex potetia agetis ad possibile: tuc eni corp⁹ xpi possz
 ee vbiqz: quod est ppriu deitati. Secda qz tuc tria simul eent in
 eode quare et dictiona. tale eni corpus in uno loco eet frigidu
 in alio calidu in vno comederet et in alio esuriet: in vno sanum
 et in alio infirmu: in vno viuū et in alio mortuū. Tertia ro sumi
 tur ex comensuratione locati ad locu fm vnu et multa sicut sunt
 quantu et cotinuū. Thomas arguit ad ide in pnti dis. q. z. pnci
 pali in qstiuicula 3^a illis qonis soluendo arg^m 2^m: quia termini

locati & ita loci sunt simul: & si locatum sit extra terminos loci. erit extra terminos ppos. & adducit de angelo: qui nō pōt eē in diuersis locis: igit a fortiori nec idem corpus ibi supra qōne tertia pncipali in q̄stuncula sc̄da illius qōnis in solutione pncipali. Venit tertio egidius romanus quē exorant infusa bituricensis idē sentiens sed mot⁹ ex alio quodli. i. q. i. et quodli. z. q. i7. sicut enī res per ppriā nām est tm̄ in vna sp̄s: sic p vna dīmē sionē est tm̄ in vno loco. Ad idē cōmentator occurrit brito no ster alanus in q̄rto. q. i. b⁹ materie ar. z. dictione tertia. & nor manus godofredus de fontibus in idē se iungit cū britone: ut sicut patria sint mēte ppinqui qd̄li. 3. q. 4. quoz fundamēta nūe ro duali ponunt: Primū qz nec vna mutatione pōt eē idē localiter in diuersis locis nō vna: qz est ad vnū terminū nō duab⁹ qz nō vnius rōnis ex tertio physicoz. et s. metaphysice ca. de eodē nō alterius rōnis: qz termini eēt d̄i. & sic incōpossibiles motus. Sc̄da rō sumit̄ seu sc̄dm fundamētū ex s. physicozum: qz termini motus sunt incōpossibiles: ideo tē. Et nota qz finis b⁹ qōnis debet eē iste nunqd sanguis vel spūs vel similia q̄ nō sunt de veritate humane nature eēt eadem hic & ibi: hoc soluet̄ prefato arti. secūdo qōne p̄ma.

Tertia qō p̄mi arti. est: vtz corpus xp̄i possit eē simul in celo & in eucharistia. Dicit̄ doctor qōnem eē certam fidelibus: s; thomas p̄nti dis. q. i. In solutione ad p̄mū argumentū donat eām ex conuersione alterius in ip̄m est vbi erat illud qd̄ cōuersum est: nō localiter sed sacramentalit̄ tē.

In tertio articulo pncipali sunt tres qōnes. in quaz secunda querit̄: vtz intellectus creatus possit naturaliter videre corpus xp̄i. Collocatis argumentis in pede qōnis ponitur opinio thome in p̄nti dis. arti. 4. q. 4. dicentis duo. Primū qz corp⁹ christi in eucharistia nō pōt naturaliter cognosci ab intellectu viatoris: qz est obiectum fidei fm̄ qd̄ pōt cognosci a beato: & hoc

actu beatifico: q; eoz que in enigmate cognoscunt in via succedit in beatificatione visio clara. Idem dicit richardus in sententia q̄stum ad p̄mū sed ppter alia rōnem in p̄iti dis. arti. 5. q. i. q; s. lumē naturale nō attingit ad cognitionē h̄ existentie: Quātūz ad secundū discordat: q; dicit q; beatus nō tm̄ pōt videre huiusmodi existentia in verbo sed in genere p̄po: q; huiusmodi existentia nō excedit facultatē luminis glorie. Et iuxta finem qōis r̄ndendo cuidam dicto iobis damasceni posito in pede qōis dū dicit doctor subtilis: quāuis vnus doctor dicat eū loqui tam de angelo q̄z de nobis. hic doctor est thomas vbi supra r̄.

In tertia qōne huius articuli querit̄: viz existentia corporis christi possit videri in eucharistia oculo corporali. Post argumenta in pede questionis ponitur opinio richardi de media villa in presenti distinctione articulo. 5. q. 2. distinguētis de visu gloriofo r̄ non gloriofo: r̄ de videre n. naturaliter r̄ miraculose. Et tunc dicitur q; neuter potest videre naturaliter corpus christi in eucharistia. Thomas huius questionis dat duplicem rōnem in presenti distinctione articulo. 4. q. i. Prima ratio ē quia ibi nō potest esse cōtactus sine quo nō est actio in corpibus. Secūda est: quia color respicit quantitatem p̄ se obiecto. corpus aut̄ christi in eucharistia nō habet ordinem ad locū ratione quantitatis. Sunt r̄ ad p̄dictam qōnem duo dicta fratris richardi vbi supra. Primū dictum est q; nec lumē glorie corporale quale ponitur in oculo glorioficato potest attingere rem nō existentē alicubi cuiusmodi est corpus christi ut hic. Secundum dictum est: q; nec per miraculum potest al. quis ocul⁹ eleuari ad cognoscendum istud: quia christi corpus ut in sacramēto h̄z modū substantiē epate r̄. Sequit̄ distinctio xi.

Iuxta di. vndecimā in q̄ agit d̄ consecratioe sacramentali sunt duo articuli. Prim⁹ est de substantiatione. Secūdus de m̄a substantiationis. Et diuiso p̄mo arti. iux̄

possibi'e et factū p̄mo mouet docto: istā q̄onē: vtz transsubstan-
tatio sit possibilis. et distincta triplici ar. ad q̄onem aggrediēdo
tertiū ar. ponit op̄io fratris guilli var. in materia sacramēti eu-
charistie questione tertia opinione secunda.

¶ Secūda q̄o est: vtz q̄dlibet possit conuerti in q̄dlibet et r̄idendo
z. arti. i. oppositū i quo allegat aug. 7. sup gen. ca. 4. et boe. d
duabz n̄is c. 7. nullo mō conuerti p̄t corp⁹ in sp̄m: nec ecōuerso
Dicit Ad z. d̄r q̄ ang⁹ et boetius loquūt in compatione ad
potentiā creatam. sic r̄idet frater hugo de nouo castro nō do-
ctor sed baccalarius doctor franciscbi patris alūnus quarti sui
p̄nti dis. q. z. in solutione ad secundū argumentū r̄c.

¶ Tertia q̄o est et p̄ma fm factū: vtz panis cōuertat in corp⁹
chibi in eucharistia. Et diuisa q̄one in duplici arti. quoz p̄m⁹
est: Quidā dicit circa hoc tres fore op̄iones: quaz p̄ma est: q̄
panis manet. et t̄i cū ip̄o vere est corp⁹ xp̄i. hec fuit manicheo-
rū op̄io. et hanc tenuit suo tpe frater iohes pisensis ordinis p̄-
dicatoz. dū aut iohes. s. scotus seu de dūnis. ponit fundamētuz
op̄ionis iohis. s. pisensis in tertia rōne seu fundamēto. Dicit p̄-
terea nihil est tenendū tanq̄ de substantia fidei: nisi q̄ p̄t ex-
p̄sse haberi de scriptura r̄c. Et infra in eadē rōne addit: Si di-
cas sicut vn⁹ doctor dicit q̄ matthei. z6. dicēdo: hoc est corpus
meū exp̄sse. Insinuat panem nō manere: q̄ t̄i t̄ic. pp̄o eēt falsa
hic doctor est thomas in presenti distinctione articulo p̄mo. q.
p̄ma in solutione p̄me questiuncule r̄c.

¶ Secūda op̄io est q̄ panis nō manet: et tamē nō conuertit sed
desinit esse. hec est op̄io fratris guilli olram nobilis inceptoris
in q̄rto suo in materia eucharistie. q. 3. in solutōe septimi dubiū
Et post dicit doctor: Cōtra istas op̄ioes qdā arguit sic p̄ p̄mā
q̄ est incōueniens et impossibilis et heretica: iste quidā est thomas
vbi supra. Et idem est supra in. q. z. de quo doctor noster dicit
sequens. Cōtra etiā secundā op̄ioez arguit sp̄aliter hoc quod

ponit resolutionē in materiā panis p̄iacentē. Post descendit ad 2^m arti. p̄ncipale q̄ est qualr p̄t huiusmodi cōuersio declarari. Et dicit scotus q̄ trāsubstantiatio, nō requirit nisi q̄, vterq̄ terminus sit substantia: et sic plene inobediētia agentis et quantū ad totale eē et totale nō eē. Et addit siue fm aliquos pl⁹ requiratur. s. mutua cōuertibilitas p̄ nām: et aliqui sunt egidiani a fratre egidio bituricensi officio sed romano origine in suis theorematibus theologie. Primo autē est aduertendū: q̄ egidius d̄ sacramēto altaris edidit, quendā libellū: mō quo est edit⁹ liber de causis: aut liber intelligentiarū: aut liber alani britonis d̄ maximis theologie r̄c. ita q̄ p̄ponit p̄pō seu theoreuma. et imediate cōmentū sequit⁹: ex eo d̄ditum. et sunt. 50. p̄pōnes vt merito possit vocari liber p̄thecostes. vocat tñ eū egidius libz̄ theorematū p̄p̄ speculationes in eo p̄tetas h⁹ alti sacramēti: theozon enī verbum grecū: latine speculari vel videre d̄r. Doctor noster vocat illum verbū triumphaz̄ ut patebit infra vel ex defectu vere pbie solū appetitiā habētis: exteri⁹ in plurib⁹ vel sc̄do ex carētia cōmodi iterioris seu fructus sicut sunt gallice baguenaudas. Aut 3° q̄d magis est credibile: q̄ i iocūditate spūs est cōditus: et dat legenti leticiā sicut truffe carnalib⁹. hec dixerim: vt sequētia magis pateāt. Cōtra h⁹ uersionis doctor noster in greus modū dicit: Sed de mō possibilitatis h⁹ uersionis ponitur sic m̄a vt quid est oīno indistincta p̄mo de generatiōe: igit agens respiciens ipsam ut qd respicit eā oīno indistinctam r̄c. egidius est vbi supra. Post descendit doctor ad secundā partē arti. sc̄di q̄rendo terminū formale h⁹ trāsubstantiatiōis. Et ponitur op̄io thome p̄ma parte summe. q. 76. ar. 3. et. 4. q̄ in natura humana nib. l est nisi materia prima et anima intellectiua. cuius op̄ionis sunt quattuor rōnes fundamentales ut patet in littera. et postpositas rōnes dicit iohānes mitētes istis rōnibus et tenentes cōclusionē causarum r̄c. Dicit enim thomas i p̄nti

distinctione ar. pmo. q. pma soluendo argumentū scdm questi-
 uncule tertie qz pms terminus h⁹ uerisionis est compositum
 ex materia z forma seu aia intellectiua: nō vt aia intellectiua est
 nec vt constituit compositū qd est homo sed ut dat eē corporeum
 z cōstituit compositū. hec tho. quo ipugnato doctor dicit labius
 tenēs eandē cōclusionē dicit qz materia habens modū quant ta-
 ritū est illud compositū in quod fit conuersio panis. hic est egidius
 theoremate. z8. z9. 30. repudiato egidio venit ad belluz
 henricus de gādano duas ponēs formas in homine nō tamen
 in brutis: qz homo duplici mutatiōe z agente pducit nō sic bru-
 tum quodlibeto. 3. q. 6. 8. 15. et. 16. z quodli. z. q. z. et. 3. et quod-
 libeto. 4. q. 13. et. 14. i fine z quodlibeto. 6. q. 14. et qdlibeto. 9.
 q. 8. et qdlibeto. 10. q. 5. et qdlibeto. 12. q. 10. Rursus rñdendo
 scde rōni opinātis aduersi dū doctor subtilis dicit qz fm aduer-
 sarios materia habet esse simplicif. hec habet henricus gāndē
 sis quodli. i. q. 10. Itēz soluendo scdam rōnem thome dum di-
 cit doctor noster rñdendo qz fm aliquos quantitas vel q̄stum
 subicit in motu augmentationis vel diminutionis. terminus
 antez quantitatis talis vel talis terminat hunc motum z illū. bi
 aliqui sequunt egidium theoremate pmo zc.

¶ Quarta questio pntis distinctionis est: vtz in hac transub-
 stantiatione panis anibilat. In pncipio ponit opinio gānden-
 sis quodlibeto. 9. q. 9. et quodlibeto. xi. q. 4. et quodlibeto. 12.
 q. 10. que stat in duobus. Primū est panis nō anibilat. Scdm
 est panis post conuersionē nō est nihil sed aliquo modo aliquid
 Henrico improbato accedit egidius romanus ad prelium di-
 cens panem non anibilari: qz post conuersionē in corpus christi
 manet in ipso in potentia: quia materia vtriqz cōis est. hec ille
 ex theoremate pmo z. 34.

Sequit distinctio. 12.

Circa dis. iz. agit de accidentibus remanentibus post
 consecratione eucharistie. Et sunt tres articuli. Pri-
 mus de esse accidentium remanentium. Secundus de eo-
 rum actione. Tertius de transmutatione etc.

Circa primum articulum sunt due quæstiones. Prima est: vtrum
 in eucharistia sit aliquod accidens sine subiecto. Et in soluendo
 inducit duorum opinionum doctorum. Prima est beati thome in
 prædicta distinctione articulo primo quæstione prima soluendo argumentum
 tertium questionabile tertie cum unius compositi tamen sit unus esse illud
 esse ex prædicto et per accidens articulo primo est cuiuslibet acciden-
 tis illius totius et ita si accidens separat a subiecto deus potest sibi no-
 num esse. Secunda opinio est gaudens quodlibeto quarto quæstione
 36. Quando inquit accidens separatur a subiecto deus dat sibi
 quandam virtutem superuaturalem per quam virtutem potest
 per se licet sine ea esse non possit. Post satis diu soluendo
 quartum dubium modicum ante solutionem argumentorum
 principalium dicit iohannes scotus: Nisi probetur illud funda-
 mentum aliquorum: quod accidens variabile non potest inesse ali-
 cui nisi mediante accidente innariabili. hi aliqui sequuntur do-
 minum egidium quodlibeto tertio questione decima etc.

Circa secunda questio primi articuli: vtrum in eucharistia quodli-
 bet accidens sit sine subiecto. Et ponit duas opiniones extremas
 Prima est egidii ex theoremate. 36. 37. 38. 39. dicentis esse so-
 lam quantitatem sine subiecto. Et ad hoc quatuor ponunt rationes
 que patet in textu doctoris. Secunda opinio est gaudens pictanensis in
 quarta parte summe in materia de eucharistia et est nullum accidens
 potest esse subiectum accidentis alicuius: et per consequens quodcumque acci-
 dens in eucharistia est sine subiecto. Et per modicum autem solutionem
 argumentorum principalium dicit doctor scotus quod autem diceret quantita-
 tem subesse corporee non esse aliud ab essentia talis subesse etc. est guillelmi de
 okam in. 4. q. i. huius sacri etc.

In scdo arti. est vnica qđ s. vtz accidētia in eucharistia pos-
 sunt habere quacūqz actionē quā poterant habere in subiecto
 hec qđ vnica velut fenix in doctore posita est nullā hñs p̄silem
 in p̄nti dis. i. duoz articuloz medio quoz p̄mus duas: secundus
 tres possidet qđones: et faciunt diapente qđ arithmetici sexquial-
 terā nomināt sed p̄ mediū vnicū in. 6. surgit et perfectū efficitur
 quod iacebat imperfectū ut meri o in duodecima sic dis. iz. enim
 quatertria autsterquattuor: p̄ficiunt qđ ingētis est luminis dum
 bis tria sex et bis sex duodeci p̄sagiat: et sic laudata trinitas q̄ a
 duobus incipit sed addita vnitāte perficit sed gloriofus senari⁹
 quē trinitas adimpleuit duodenus fama magna celebret sena-
 rio p̄stitutus et quadrato. Sed ad qđonem veniam⁹ qđ alibi do-
 ctor noster nō efficit per vacat. hec qđ dis. ut nō s̄t idē vacat et
 extra. Extra qđē nō sunt a doctore et si in libris reperiunt do-
 ctoris ut merito dici q̄at eē nō sunt a doctore sed bene sunt in
 doctore nisi forsā cōfē vacat sumat et dicat qđ illd vacat quod
 frustra est aut venit p̄fē intentum nō ita hic vbi quattuor vacat
 hāc qđonē distinguunt tho. op̄ione p̄posita hic enī quattuor va-
 cat de qbus fecit mēsiōne doctor. doctor soluedo quartū arg^m
 p̄ncipale h⁹ qđonis credo addit vacationē seu ocio vñ et nomen
 acceperūt p̄ lecturā cōpletā reuisendo que scripserat. et inde est
 qđ qđā libri ea hñt et qđā nō. **D**⁹ arg^m igit in pede qđonis po-
 nit op̄io tho. i. p̄nti dis. ar. i. q. i. in solone scde q̄stuncule qđ i a-
 ctionib⁹ nālib⁹ forme subāles nō sunt p̄ximū et imediatū p̄nci-
 pālīs sed agūt mediātib⁹ q̄litatib⁹ actiuis et passiuis tanq̄ p̄
 p̄iis istrumētis. Et si arguit d̄ eū qđ nil agit vltra spēm suā sed
 v̄tute illi⁹ c̄est istrumētū p̄t sicut ferra ad formā stāni. vñ i p̄
 arguit h⁹ tho. sco. uspicit: dicūt enī qđ acc̄ia recipiūt huiusmo-
 di v̄tutē instrumentālē eo qđ causat a p̄ncipiis eēntialib⁹ subē
 hoc h⁹ thomas in eadē qđone. **E**x hinc doctor soluit fm̄mentē
 p̄p̄riā. et est p̄ma p̄clo qđ nec accidēs sepatum. nec p̄mictū i ot

per se attingere subām ut terminū. Et satis ppe incipit p̄mum
 vacat cui⁹ extat inītiū. cōcedo p̄mā p̄batōnē: sed sc̄da est falsa.
 ⁊ durat vsq; ibi: Prelea oīs mere passīua est ⁊ discōis. 9. me
 t̄ba. ⁊ est rō ⁊ thō. vii in eadē rōne dicit doctor. Dicūt enī po
 tētias fluere ab eēntia aīe. hoc dicit thō. q. 77. ar. 6. p̄tērea ī ar
 gumēto quod icipit: Prelea 4° metheo. singulū est illud qd
 pōt in p̄p̄iā opationē rē. Dicit doctor ⁊ hoc arguit s̄m vnum
 p̄ncipiū istoz. Illa forma est p̄ncipiū agendi in q̄ generans et
 genitū assimilant. hoc h3 thō. p̄ma pte sūme. q. xi. ar. 5. Post
 modū tres p̄batas rēsones mouet multa dubia: ⁊ p̄ solutionē
 octauū dubiū lōge per follū cū dimidio q̄ solo incipit: Ad sc̄dm
 dico q̄ haberet grad⁹ iste ⁊ ille sint eiusdē rōnis in se rē. Inci
 pit ⁊^m vacat cui⁹ est exordiū: Et si arguas sicut subā necessario
 regit rē. ⁊ est maius q̄ p̄mum ⁊ durat vsq; ad illū locū. Et si
 q̄ras a quo inducūt illa. qualitas an a generāte ut generās rē.
 Vbi incipit tertū vacat imēdiate: ⁊ est minus sc̄do vacat ⁊ q̄li
 equale p̄mo: ⁊ durat vsq; illū locū: Et si arguas tunc illa alte
 ratio p̄ma tunc nō h3 terminū rē. vbi incipit quartū vacat qd ē
 maius oīb; ⁊ durat vsq; ad illū locū. Ad tertā cōcedo q̄ sp̄s
 sepate p̄nt corumpi ab agente creato rē. In 3° artic. sunt tres
 qōnes. Prima an oīs transmutatio possibilis cārī ab agente
 creato circa accidentia in eucharistia manēte necessario requi
 rat eandē quantitātē manere. Et ponit opio godofredi ⁊ fon
 tibus qd̄li. xi. q. 3. q̄ nō solum est possibile quātitatē eandēz ma
 nere hic sed nō est alia ⁊ alia quātitas in rarefactione ⁊ den
 satione speciez ita. s. q̄ nihil p̄o: s remaneat in posteriori. Ex
 hinc hac impugnata op̄ione ponit op̄ionem p̄p̄iā dicens q̄ in
 eucharistia manēte pōt intelligi quadruplex mutatio. post de
 scendit ad quandā op̄ionem quā dicit esse cōem. s. q̄ in rarefa
 ctione quātitas sit noua nō tota sed pars in eodez. hec est op̄io
 fratris ioh̄is de roditon in 4° dis. io. q. 3. ar. 4°.

¶ Secunda huius q̄o articuli est vtz possibile sit circa eucharistiam fieri aliquā transmutationē corruptiua illoꝝ accidentiū. **Hic** ponit opio thome p̄ntis dis. ar. 2. in solutiōe p̄ncipali tertie questiuuncule esse subsistens q̄d conuenit dimensionibus remanentibus est p̄forme illi eē quod p̄us substantia panis habebat. vnde eē in quo dimēsiōes existunt tollit eisdē passionib⁹ q̄bus tolleret subā existente. ⁊ iō eodē mō corumpunt accidētia remanentia sicut p̄us corumpi poterant. **Et** p̄o arguendo s̄ thō. doctor tangit duplicem opionem de quantitate. prima cōis. sc̄da est q̄ quantitas substantie nō differt a substantia nec q̄litas qualitatis a qualitate. hec est opio guill̄i okam in. 4. q̄oē p̄ma h̄o sacramēti ⁊c.

¶ Questio 3^a huius articuli est : vtz in aliqua transmutatione facta circa eucharistiam necesse sit subā aliam opatione dīna redire. **Hic** sunt variē opiones. **Prima** est papalis innocētiū tertii. s. libello de officio missę parte. 3. capitulo de fractione: q̄ subā panis redit. **Secūda** est sc̄oralis thome. s. i. p̄nti dis. ar. sc̄do in solutione p̄ncipali secūde questiuuncule q̄ materia redit. **Et** debet exponi hec opio ut intelligat nō de materia annihilata: q̄ quod versum est. in nihilū s̄m eum nō p̄t redire idem numero nec de materia conuersa in corp̄is christi: quia tunc corpus xp̄i possit conuerti in panem: ⁊ ita de materia quā de⁹ creat de nouo. **Et** arguit iohes s̄ thomā ⁊ in p̄mo argumento dicit tunc materia eēt sine forma q̄d dicit doctor iste simplr esse impossibile. hoc habet thomas p̄ma parte sūme. q. 66. ar. i. in eodem argumentō p̄mo dicit scotus q̄ agens naturale nō generat nisi de materia quanta maxime s̄m istū. i. s̄m thomā vbi supra. **Et** addit subtilis similic nō p̄t generare nisi cū illa generatione committet aliqua corruptio ⁊ p̄aliter s̄m istum. s. thomā vbi supra ar. sc̄do. **Tertia** opio est archiepiscopi ⁊ patriarchalis egidiū in theorematis theoremate. 44. et. 45. quāuis thō. ponit

eam qui tñ nō fuit archiepiscopus. dicit. n. q̄ sicut forma substā
 tialis nō recipit in materia nisi mediantibus dimensionibus in
 terminatis vt p̄ per cōmentatorē p̄mo p̄physicōz. ⁊ inde substā
 orbis ita q̄ sunt. nō recipiendi imēdiate formā substantiālē ⁊ si
 cut cōiuncte ita sepate: q̄ postērius nō variat p̄sūsiō si fiat cor
 ruptio in speciebus possunt recipere imēdiate formā substantia
 lem: ita q̄ virtute dīna dabit dimensionē nature materie p̄pter
 p̄p̄nquitatē ad ipsam vel ex dñti adueniet materia p̄pter cō
 comitantīā naturalē ad formā substantiālē. Et iuxta hoc op̄io
 solēnis. s. gaudēsis: quod li. 8. q. 36. dicens q̄ si ex talib⁹ dimē
 sionibus generet̄ verm̄is sine materia postea ex partibus nu
 trimentibus generabit̄ substantia ⁊ materia nutrimentū erit tandē
 materia ilius. Quinta cōputando solēnez est minor: issa fratris
 richardi de media villa p̄ntis dis. ar. 2. q. 2. in solutione p̄ncipa
 li. inquit enī q̄ in transmutatione per creationē accidentib⁹ col
 latum est posse transmutari nō solum in formā sed in infinitum
 gradū actualitatis que est materia. ⁊ sic accidentia resoluunt̄ in
 materiā ex possibilitate eis annexā. ⁊ sic cōcordat cū sc̄da op̄io
 ne in materia sed differt: q̄ sc̄da dicit hoc fieri imēdiate a deo.
 hec nō imēdiate sed p̄ actionē agentis naturalis ⁊c.

Sequit̄ distinctio. 13.

Circa dis. 13. querunt̄ due q̄ōnes. Prima est: vtrum
 sola actione dīna possit̄ effici corpus christi. Istā q̄ōez
 doctor articulat̄ triplici articulo. Et p̄mo ar. multum
 infra p̄distincto de duplici respectu intrinsecus ⁊ extrinsecus
 adueniente: querit̄ doctor in quo subiectiue est actio sed cui in
 quit videtur q̄ in passo s̄m̄ philosophum. 3. p̄physicōz. Hec ē
 op̄inio fratris guilelmi varronis doctoris sc̄oti libro sc̄cūdo di
 stinctione p̄ma q̄ōne quinta. ⁊ in 4. in materia eucharistiē. q.
 vltima in solōne p̄mi argumenti p̄ncipalis ⁊ tertii inconueni
 entis eiusdem ⁊c. ¶ In tertio articulo in quo agit: an actione

alic⁹ creati ut instrumentaliter agentis: possit confici encarnatio.
In principio ponit opinio ex dictis thome prima parte summe. q.
77. art. 6. in solone principali: q. ista uersio posset creato uenire
ut instrumentaliter agentis: tum primo quia accens potest esse instrumentaliter
agens ad generationem substantie: igitur in proposito a filii ex thoma.
Ibidem: tum 2° probando antecedens quicunque sunt duo actus: quo-
rum neuter includit alium: non reduncunt in idem principium: sed dare esse
materie et operari sunt duo actus non includentes se inuicem ut patet
ergo si forma substantialis dat esse materie: non erit principium opera-
tionis sed accens thomas ubi supra arti. primo in solone principa-
li. Et si arguitur eos: quod intellectus si est accidens absolutum di-
stinctum ab anima per se poterit beatificari. Secundo quod substantia
siue quantitas substantie est obiectum intellectus: ergo principium me-
diatum operationis. Ad primum dicit thomas ibidem arti. 6. in solu-
tione principali: et solone argumenti secundi: quod deus non potest quocum-
que absolutum separare a quocumque absoluto. Ad secundum dicit idem
parte eadem. q. 87. ar. 1. in solone principali secundi argumenti: quod
illa operatio est intentionalis non realis. Post doctor incipit ar-
guere contra thoma. et in secunda ratione dicit: quod autem confirmant istam
rationem per hoc quod in definitione passionis cadit subiectum est
thomas eadem parte. q. 77. ar. 6. in argumento pro parte quam
tenet ante solutionem principalem: et quia fit mentio de triangulo et
isocelo: oportet figurare: et quia fit mentio de specie trianguli: que
sunt tres aut enim latera omnia sunt equalia. et sic dicitur isopleuros in
greco et equilaterus in latino: aut omnia latera sunt inequalia. et
sic dicitur scaleron in greco et equicus per contrarium in latino:
gallice equerre. aut habet duo equalia tertium inequale: et sic
dicitur isocelo in greco: altera parte longior: in latino. Post
modum doctor offendit: quod thomas non bene remouet istam insti-
tiam dicendo: quod illa actio est intentionalis non realis: quia in-
tentio est forma realis: ideo habet principium actuum reale:

nec valet fugere ad fantasma: qz fm eos essentia angeli mouet intellectū angeli ad ppriam intellectionē. hoc h3 thomas pma pte summe. q. 56. ar. 1. in solutione pncipali. deinde dū iohānes dicit: Alia instātia pncipalis ad tertiu articulu est talis. possibile est creaturā in virtute diuina cāre aliā cognitionē ppriam a deo: ergo multo magis possibile est accidēs in virtute substātie cāre substātiā. est thomas eadē pte sume. 7. q. eadem articulo tertio in solutione pncipali rē.

¶ Scda qō pncipalis est: vtz quilibet sacerdos possit cōficere eucharistiā. 7 infra dū agit de interdicto circa locū. dicit frater richardus de media villa in pnti dis. ar. 4. q. 1. in solutione pncipali. Si est interdictus a iudice latū h locū scient celebrans in currit irregularitatē. extra de clerico exccōmunicato ministrāte capitulo postulasti rē.

Sequit distinctio. 14.

Circa dis. 14. in qua incipit agere de penitentie sacramento: 7 cōtinuat vsqz ad. 22. dis. inclusive: ita qz sunt de isto sacramento nouē distinctiōes sicut de sacramento eucharistie sex. Adouet quattuor questiones in prima dicit Prima est vtz penitētia necessario requirat ad deletionem peccati mortalis: post baptisimū cōmissi. De articulat doctor istā qōnez triplici articulo rē. ¶ Primus articulus est: qd manet in peccatore transeunte actu a quo dī peccator. Rndet thomas in pnti dis. q. 2. ar. primo in solutione pncipali. scde questiūcule Manet in aia q peccatit reatus culpe: q est qdā obligatio ad penā debitā illi culpe. 7 est relatio fundata nō sup actum culpe sed super essent am anime preuia tamen culpa actuali rē.

¶ In 2º articulo allegat boec ū dicētē: qz pena est ordinatiua culpe. 7 nō dicit locū vbi hoc dicit boecius. hoc aut dicit i libro quarto de consolatione philosophie prosa q̄rta: Feliciores inqt ph'a supbos: supple luētes q̄ si eos ill'a inst'cie pēa coberceat.

In principio tertii articuli allegat augustinus dicentem. Subsisti
dñe et ita est ut pena sit tibi quisque peccator et locum non nominat
hoc dicit augustinus primo libro confessionum capitulo 12. in fine etc.

¶ Secunda quod est: videlicet actus penitentiæ requiritur ad delectationem pecca-
ti mortalis sit actus alicuius virtutis et infra probando tertiã delectationem
primi articuli. allegando augustinus dicentem: quod voluntas copulat parentem
cum plebe et locum non notat. augustinus autem. xi. de tri. capitulo 4. de magnis et 8
de parvis sic dicit voluntas quod corpori obiecto sensum formandum
admonebat formatum iungebat. sic etiam animi recordantis ad me-
moriã convertebat. Et per in 3º membro. 2. articuli. ubi dicit doctor si-
cut tactum est libro 2. contra gentes libri habentur false aut nihil habent: dicit autem sic ha-
beret sicut tactum est libro 2. contra gentes. 7. quod unica. et bene dicit doctor tactum
et non dictum: quia plus accipit in illa quodone quod dicit doctor acci-
pi virtute quam forma verborum etc.

¶ Tertia quod est: videlicet penitentiã virtus sit tamen vni⁹ pene inficti-
na. et dicit per argumenta in pede quodonis. hic dicit quod cuilibet virtuti
in appetitu correspondet aliqua regula in intellectu sine alia sine eadem
pluribus de hoc in 3º. Et per de contra aut vacat sequitur aut falso scribitur
dicit autem sic de hoc libro 3º contra gentes. 36. quod unica articuli. 2. et collatione prima
Rursus infra dicit sequitur ad oppositum veritates superiores speculativas
non possumus naturaliter nosse etc. et sequitur libro 2. contra gentes. et nihil post dicit
contra aut falso scribitur. dicit autem sic est libro primo contra gentes. 42. quod unica.

Sequitur distinctio. 15.

¶ Iuxta distinctio. 15. doctor querit quattuor quodones. Prima
videlicet cuilibet peccato actuali correspondeat propria satisfactio.
Hanc articulat quodonem articuli. duplici. Et primus
articulum in quibus membra distinctio requirit quorum secundum est. videlicet sit ho-
mini possibilis satisfactio deo. de hoc dicit beatus anselmus libro
primo et 2º. Cur deus homo quod non homini possibile sit satisfacere
de peccato deo quem offendit etc.

¶ Secundum articulum dividit in 4. dicta et in quarto dicto ponit opio ibo.

In pñti dif. arti. i. q. 3. in solutione pñcipali sede qñstionule: 7 frs
 richardi de media villa eadē dif. ar. i. q. 5. in solone pñcipali. et
 hērici qđli. 8. q. 18. Dicit isti qđ 7 si satisfactio extēior p vno pec
 cato possit separi a satisfactioe p alio utpote qñ orat nō dat e
 lemosinam tamē nō potest extēior sati factio fieri de vno pec
 cato ita qđ iste remaneat in alio peccato tē.

¶ Secda qđ est: vtz qñcūq; iniuste abstulit vel detinet rē alienaz
 teneat illud restituere ita qđ nō possit vē penitere absq; tali re
 stitutiōe. in 2° arg^o allegat hieronymū dicentē: Qui dicit deū
 ipossibile pcepisse anathema sit. s; locū nō noiat. hoc h; hieo
 nymus ad damasum papā in epla de explanatione fidei catbo
 lice. Rursus i pede qđis allegat ius. 7 df. i. 4. q. 16. 7 nō ponit
 ca^m in multis libris dz aut eē ca^o si res. Articulat aut hāc qđem
 quadruplici arti. 7 in 3° pñtione scđi arti. allegat augustinū li^o de
 ci. dei dicentē: qđ melior ē in domo panis qđ mus. 7 de cōi cur
 su est i medio loc^o vacu^o ad ponēdū qđli. li^o 7 i medio vacu^o. c.
 ad sciendū ca^m. est aut auētas li^o xi. ca^o 16. Et i eadē pñtione di
 cit doctor: Ista aut fm rectā rōnem non pñstut i idiuisibili sicut
 dicit qđā mor^o ex hoc qđ iusticia h; tm̄ mediū rei: cetera vtutes
 mediū rōnis. hic mot^o est frat richard^o de media villa li^o 3° dif.
 33. art. 3. et. q. 4. 7 henric^o qđli. 6. q. 22. Et dū imediate doctor
 h; hoc arguit: dicit hoc enī falsum ē ut declarat lib^o 3° disti. Et
 post est vacat aut cōiter falso scribit: dz aut sic eē vt declaratur
 li^o 3° dif. 34. q. vnica. i solone pñcipali p^o mediū i q̄rta pñtōe h^o
 arti. q̄ est de mutui datioe 7 2° ibi ad iuste p̄bendū dz seruare
 equalitatē sūmplr i numero vel i pōdere. exceptis qbusdā casu
 bus de qbus dicit i sine dicit doctor: rō h^o assignat a qbusdā
 qa vsus pecunie est eius p̄sumptio: igit concedens eam mutuo
 consumit eam. hec est ratio fratris richardi distinctione p̄senti
 articulo: 5. q. 5. modicum ante solutionē argumētē pñcipaliū

Postmodū in 4° mēbro articuli. 4. cui s. sit satisfactio facien-
 da siue restitutio. ⁊ p. quē dicit doctor subtilis dicit vnus doctor
 q. d. fessor: vel alicui de cuius fidelitate. credat. hic vnus doctor
 videt sē tho. in pñti dif. ar. 5. soluēdo 3^m arg^m quarte questūcu-
 le s. m. q. exponere videt passum istū frater hugo de nouo ca-
 stro pñtis dif. q. 5. ar. 2. clusione scda in solone pmi casus. Al-
 timo rñdendo. 8. argumēto pncipali seu penultimo cuius rñsio
 manet ad illud de adultera muliere dī rē. Prima rñsio ē fra-
 tris richardi de media villa pñtis dif. ar. 5. q. 4. soluēdo nonūq
 argumentū q. ipsa d. 3. reuelare crimē suū filio suo spurio: ⁊ in-
 ducere eū ad dimittendū hereditatē vero heredi p. hoc q. inu-
 ste occupat. Rñsio scda est ostiensis in sūma q. dī copiosa li. 5. ti-
 tulo de penis ⁊ remissionib⁹ q. d. 3. reuelare culpā suā marito q.
 assignet hereditatē vero heredi qd ē licitū s. m. iura impialia.

Tertia p̄termisa qōe in qua nihil occurrit est q̄rta qō. vtz
 dānicās aliquē in bono fame teneat ad restitutionē ita q. pe-
 nitere nō possit nisi famā restituat. Itāc qōnem triplici mō di-
 stinguūt: ⁊ iuxta finē pmi modi allegat auctem salomonis inquit
 enī puerbioꝝ ⁊ quo nō quotat ca. d. 3. aut dicit. i. 9. ca. dū dicitur
 Qui cito credit leuis est corde. vbi notandū est q. illa auctas s. 3.
 veritatē est in. i. 9. ecclesiastici: ⁊ tñ in textu nostri doctoris s. m. q.
 in pluribus libris ex intētiōe asperi quotat in puerbiis. vnde
 o. 3. q. fuerit in pmo originali defectus: aut q. doctor ex quadā
 impmeditatione locutus fuerit. Vel 3. q. hoc nomen puerbiū
 vt cōe ad oēs libros sapientiales libro ecclesiastici appropiane-
 rit sicut hoc nomē sapiētia cōe est quinq. libris sapiētialibus: ut
 p. in pncipio epistolaz: que dicūt in missa ex libris illis: ⁊ tamē
 illoꝝ vnus ex libris quq. dī liber sapiētiē: vel q̄rto q. solum in
 cōi puerbiū sumpserit quo ad illos quq. lib. os ut sit sensus q.
 p̄dicta auctas est in puerbiis. i. libris sēpiētialibus seu vno illo-
 rum. vnde in chartis nostri doctoris cōiter hic nō quotat cap^m

nisi fiat de novo qd̄ p̄pōitū ostendit. vii. et hieronymus in p̄lo
go sup̄ puerbia salomonis fatet se repisse libz̄ ecclesiastici no
mine int̄titulatz̄ pabolaz̄. In fine aut̄ p̄mi modi ponit̄ illa au
ctoritas iacobi 3°: Qui nō offendit in verbo hic p̄fectus est vir:
sed capitulū nō quotat. Et in 3° mō allegatur auct̄as deus. 16.
Iuste qd̄ iustū est exequeris nō tū determinat̄ capitulū.

Sequit̄ distinctio. 16..

Gr̄ca dis. 16. sunt due qōnes dimissa p̄ma: qz̄ nihil oc
currit. Sc̄da est: vtz̄ remissio vel expulsio culpe et ista
sio gratie sit vna simplex mutatio. In secūda p̄clōne
dū allegat̄ aug⁹ dicens peccatū int̄m̄ est malū inq̄stum adimit̄
de bono: sed spaciū est vacuū: d̄z̄ ponit̄ in eucheridion: et in eadē
p̄clōe ante obiectionē dū d̄r̄: sicut dictū est in p̄^o li^o di. et post aut̄
vacuū sequit̄: aut̄ falsa scriptura d̄z̄ sic haberi sicut d̄ctū est in p̄
mo li^o dis. 45. q. vnica. Tandē r̄idendo 2° argum̄to in oppo
sitū. pedis qōnis. dicit sc̄dm̄ argum̄tū de p̄ori et posteriori p̄o
derat̄ ab aliquibus. hi aliqui sunt th̄o. 17. dis. 4. q. 1. ar. 4. in p̄n
cipio. et frater richardus eadem dis. ar. 4. q. 4. Et veteres p̄si
miles: qz̄ ponēdo distinctionē istoz̄ tanq̄z̄ mutationū q̄rūt ordi
nem t̄c.

Sequit̄ distinctio. 17.

Gr̄ca dis. 17. mouet̄ vna qō: vtz̄ necessariū sit ad salu
tē peccatori oīa peccata sua p̄siteri sacerdoti in argu
mento in oppositū allegat̄ ambrosius: Nō p̄t̄ quisq̄z̄
iustificari a peccato nisi ante peccatū fuerit cōfessus: est aut̄ in li^o
de paradiso: et aug⁹ etiā in li^o de penit̄tia: Nemo dicat sibi oculi
te ago penit̄tia nouit̄ deus t̄c. ¶ Articulat̄ aut̄ qōnem tripli
ci articulo t̄c. In p̄mo p̄mi arti. dicit doctor qz̄ nō recte loq̄t̄
gratianus de iure legis nature t̄c. hec habet̄ in decretis dis. 1.
humanū. iuxta aut̄ mediū arti. tangit̄: vtz̄ greci cōfiteant̄. et in
quodā loco dicit̄: Cōf̄ cerej̄ in ferm̄to vel vti ista fo: ma bap̄ i
zet seruus t̄c. De quib⁹ nō et post̄ in aliquibus libris scribit̄ur

christi et male h. christus non sit malus sed optimus in aliquibus est
vacat et hoc implete. dicit autem esse de quibus non tacet latini. iuxta autem
finem ar. petit doctor nunquam dicemus secundum. s. quod illud preceptum habet
ex verbis alicuius apostoli. videtur h. dicere frater alexander de ba
les in quarta parte summe tractatu de confessione. q. 9. ex illo verbo apostoli:
Confitemini alterutrum peccata vestra etc. In principio tertii ar. q.
sunt ostenda. respondet frater richardus in presenti dis. ar. 2. q. 4
In solone ad primum argumentum si h. mortalia solum tenet ad con
fessionem mortalium et non venialium. si autem h. sola venialia propter pre
ceptum ecclesie tenet in illo casu ad illorum confessionem. Item circa
finem ar. dum agit de quibus tenent peccatores confiteri. ponit duas opi
niones trias. Prima est fratris alexandri de bales de quibus con
fessionis. q. 2. q. 7 et ante tempus statuti de confessione fienda in pas
scha. et post tempus tenet exis in peccato mortali statim confiteri
habita oportunitate confessionis. Alia est fratris richardi in presenti
dis. ar. 3. q. 6. q. nec statim ante tempus statuti: sed tamen in voto confi
teri per aliquod tempus ante mortem nec post tempus sed per voto confi
teri semel in anno. Descendit post ad argumenta principalia. Ve
niens autem ad quartum argumentum in quo dicitur quod nullus tenetur ad
impossibile et quod omnis homo est mutus inter eos qui nec ciuit lingua
eius: non nequit confiteri: ponit opinionem thome in presenti dis. q. 3. ar.
4. soluendo 2. arg. quarte questionis dicentis: Debet confi
teri per interpretem vel per aliqua signa alia a verbis que possunt
esse nota sacerdoti. Ad quintum autem quod erat: quod non habes sacer
dotem presentem non tenetur confiteri sacerdoti. dicit thomas. vbi supra quod
est fienda per scriptum. Et in textu nostro dum sequitur: sicut legi
tur de cantuariense quod misit. Et post est verum vacuum in quo dicitur
esse ad curiam per absolutionem: iste cantuariensis est beatus thomas.
mariyr: qui quod male permisit angolorum regi deceptus super liber
tatem ecclesie scripserat alexandro tertio ut sibi indulgeret pe
nitentia imposita. patet in legenda aurea in de vita eius.

Conungit. 18. 7. 19. distinctiones simul: duas querens
 qōnes. Prima est: vtz potestas clauū ecclesie tm̄
 mō se extendat ad penā tpalem. Scda est vtz cuilibz
 sacerdoti in susceptione sacerdotii offerantur clauēs regni celo
 rum. Et hanc soluit p̄mo in quqz distinguens articulos. Et in
 p̄ncip̄o tertii ar. qui est qz bec 7 illa clauis nō sunt vna clauis
 sed due. Ponitur op̄io thome p̄nti d. i. q. i. soluendo p̄mū ar
 gumentū secunde questiuncule dicenti qz iste clauēs idem sunt
 cū characterē sacerdotii rē.

Sequitur distinctio. zi.

Admissa. 20. d. i. qz op̄io nō occurrit. in. zi. duas mo
 uet qōnes: quaz p̄ma est: vtz post hanc vitaz posset
 aliqđ peccatū dimitti. allegat in tertio arg^o pedis q̄
 stionis damaceū. 7 est li. 2. in fine quarti capituli. Et q̄rit ifra
 que penitētia considet peccato veniali fm diuinā iusticiā. Di
 cit alexander de bales in expōne litterali p̄ntis d. i. qz sibi p se
 considet pena eterna: per accidēs aut̄ tpal' s. Et dū arguitur p
 doctore d̄ op̄ionē: qz tunc aliquis eēt simul dignus vita eterna:
 7 dign^o pena eterna: qz h̄is charitatē 7 ex̄is i peccato veniali
 etiā fm actū ex 2ª sede fratris alexādr̄i de bales tractatu d̄ pec
 cato veniali. q. 9. d. i. qz peccato veniali per accidēs qñ iungi
 tur cū peccato mortali debetur pena eterna nō rōne sui rē.

¶ Scda qō est: vtz cōfessor teneat ncc̄io in quocūqz casu cela
 re pccm̄ i cōfessione sibi detectū. Articulat. q. q̄ntuplici cōfessione.
 ¶ Pr̄ia cōfessio ē celare pccm̄ i cōfessione detectū tenet sacerdos d̄
 lege n̄ae. h̄ac cōfessio pbat fr̄ richard. de me^o villa i p̄nti d. i. ar. 4.
 q. i. qz eadē p̄sona v̄e affirmare pōt aliqđ in p̄sona alci^o loquēf
 qđ v̄e negat i p̄pa p̄sona loquēs: igit̄ a sibi hō rep̄ntans p̄sonā
 diuinā. In foro cōfessionis pōt v̄e aliqđ affirmare qđ ex̄ illud fo
 rū pōt negare v̄e: qñ loq̄tur ut gerēs p̄p̄iā p̄sonā: igitur extra
 forum dicendo se illa audiyisse vel scuyisse mentitur: sed vitare

mendaciū est de iure nature: et maxime mendaciū pniciosum.
Preterea argumēto 3°: contra richardū dū dicit doctor qd licet
peccata in p̄fessione detecta in vli posse dicere et in p̄ticulari nō
relata ad p̄sonā p̄fidentē est idē richardus vbi supra. q. z. rē.

Accedit post ad quartā. q. inuestigando q̄s teneat celare et
quā et cui. et de cui dicit nulls altifidiorēnsis quarta parte sūme
tractatu de p̄fessioe ca. 5. q. cuilibet tenet celare nisi superiori cui
in casu pōt reuelari. Ad 3^m arg^m de p̄ncipali sacerdote quez cō
dixerūt aliqui interficere in nemore et anteq̄s intret nem⁹: vn⁹
reuelat sibi in p̄fessione. videt dicere frater richard⁹ in p̄nti di.
ar. 4. q. z. in solutione q̄nti argumētū ddi tonalit tū qd tenetur
intrare nemus et si exponit se morti hoc est p̄ iusta cā vt seruet
legē de dei sigillo p̄fessionis. Rursus soluēdo sextū argumētū
de abbate qui scit p̄ p̄fessionē suā monachū morari in loco su
specto et societate inhonesta. p̄mo dicit fm mentē ppriā. poss
modū addit lz aliquis dixerit qd p̄fessor nullo mō pōt se alr ha
bere ad p̄fessum rōne p̄fessionis et q̄stuz ad quēcūqz actū extra
forz illū q̄s si penitus: nihil audiuisset. hic aliquis est henricus
de gandauo quodlibeto. 8. q. 18.

Sequit̄ distinctio. 22.

Intra dis. 22. vnā q̄onem q̄rit: vtz peccata p̄ peniten
tiā dimissa in recidiuāte redeāt eadē numero. Artic
culat istā q̄onem triplici ar. In p̄mo dicit richardus
ar. p̄ntis dis. q. i. qd de potētia absoluta dei nō pōt redire idem
peccatū numero: qd fm augustinū. 83. q. 3. deo actore sit nemo
deterior rē.

Sequit̄ distinctio. 23.

Retermissa. 23. dis. in q̄ agit de sacro extreme vincti
onis qz nil occurrit ponēdū transeam⁹ ad. 24. et 25.
dis. In qbus agit de sacro ordīnis et in. 24. solū q̄
rit vnā q̄onē: vtz in ecclesia sint septē ordīnes eo mō quo ordo
ponit sacm. articulat hanc. q. q̄druplici ar. Primus est quid

est ordo vt h loquimur d ordine. rñdet iohes bonauentura ar. z.
 pme pte pntis dif. q. z. Ordo est potestas ipña is ad aliquem
 actū exequendū in ecclesiastica hierarchia. Cōtra hoc inqt po
 ito: noster ex ista descriptione seqt q epatus sit ordo qd est d
 ros: patet p eundē bonauenturā in scda pte h^o di. ar. z. q. 3. vñ
 r fm eū ibi sacerdotiū est supmus ordo. guills vō altifiodoren
 sis quarta pte summe ca. i. h^o sacramēti. r gausfredus pictauiens
 quarta parte summe ca. i. h^o materie. dicūt epatum esse ordinē
 q sibi cōpetit aliquis gradus in ecclesia q nō ppetit sacerdoti
 Et est gradus nō infim^o sed excellēs. r p^o dicit doctor q tenē
 do q epatus sit ordo r nobilissim^o ppe nobilitatē actiū. patet
 q argumentū cuiusdā doctoris d istā rclonem qd est vn^o ordo
 nō dependet ad aliū qstū ad necessitatē sacramēti sed si nō p
 sbyter ordinaret in epm nihil factum eēt magis cōcludit op
 positū. hic doctor est frater richardus pntis dif. ar. 5. q. z. in so
 lutione pncipali scde questiuicule: nec dicūt ibi characterē im
 pmi frater richardus eadē dif. ar. 4. q. z. et. 3. sed an epat^o sit
 quid delebile a papa deponente epm vel nō rē. ppter plecrati
 onē cū qua cōfert sup hoc quere in eadē dif. z5. eundē fratrem
 richardū. q. 3.

Sequit distictio. z5.

Yrea distinc. z5. sunt due qōnes. Prima est: vtrum
 pena canonica ipediat a susceptione r collatione or
 dinis. hanc articulat duplici ar. Prim^o est penis ca
 nonicis. In tertia pena que est irregularitas ē quidā text^o qui
 aliquñ est truncatus seu colobon: iō pono sicut dz esse. sic etiā si
 nō seruet pena interdicti vt habet extra de excessib^o platorū
 r eoz subditoz. tanta tñ illud capit illū bene pōt exponi. scqur
 etiā nō seruante suspens onē vt habet de sentētia r re iudicata
 cū eterni li. 6. r extra de sentētia excoicationis: cū me dicinal
 In qtra aut pena canonica. s. excoicatione petit doctor qualr
 relaxat. r subdit rñsio p absolutionē factā ab illo q excoicauit:

si est excoicatio facta a iudice vel a superiore eius. si autem est a iure per
absolutionem eius quod dicitur ius. Et sequitur nec hoc solum ut dicunt
multi: imo per absolutionem cuiuscumque sacerdotis qui legislator non
reservat sibi illam absolutionem: et probatur per capitulum ex de iuria excoicati
onis. nup. Sed illa probatio dicit doctor nisi parum cogit. et primo quasi est
vna linea de vacuo in aliquibus libris et tamen nihil deest. sequitur ime
diate: quod nec sequitur iste non reservat: igitur cessat ratio. Illud dictum
multorum dicit frat. richardus de media villa. is. dis. quarti ar. 9. q. i.
quia autem est de. cit. solo tertii argumenti. in multis libris indicavi
hic dignum apponere: Ad illud de heresi vez. non concludit de fa
cto sed de iure excludit: si talis etiam non sit condemnatus. si vero sit conde
mnatus et percipit ab ecclesia non offert ordines si episcopus non sit ordo et
possit simpliciter auferri. sic habent ruderem isti. qui tenent episcopatum non esse ordi
nem sed quandam dignitatem additam super ordines que ad iurisdictionem
magis speccat ratio.

Sequitur dis. 26.

Græca sacramentum matrimonii sunt. 17. distinctioes et 22
questiones. In prima autem dis. que est. 26. est vna quæstio: vtrum ma
trimonium fuerit a deo institutum et soluendo quæstiones: quinque
questiones ponit. probatio autem tertia ratione que est rationem mutuam a
deo institui et approbati congruum est et simpliciter factum est. adducit rationem
fratris richardi de media villa. 27. dis. 8. quarti ar. i. q. 2. in solutioe
principalis. Et est talis nullus potest rem alteri dominum alteri obligare nisi
de consensu et approbatione eiusdem domini. corpus cuiuscumque iure crea
tionis est dei. istud igitur nullus potest transferre in dominum alterius nisi
in quantum deus approbat ratio.

Sequitur dis. 29.

Græca dis. 29. mouet doctor vna. q. vix consensus co
actus sufficiat ad bendum matrimonium. vez in principio so
lutionis ponit opio godofredi de fontibus quodlibet. i. 4. q.
15. quod simpliciter non potest aliquis cogi ad consensum: sed tamen secundum quod per meum
penam quas vult euadere. Ex hoc arguit sufficienter enadit pe
nas que timet consentiendo vobis exteri non interius isto consensu consen

est nō ex metu ⁊ p̄ dñs cōsensu ille ē liber nō coact⁹. s̄m tñ iudī
 cū ecclesie m̄rimoniū nō est: q̄ talē p̄sumit i m̄rimoniū nō cōsen
 sisse s; m̄ in placōne v̄boꝝ ad euadendū piculū qđ metuit. im
 probato godofredo qđ r̄ndet iux̄ mentē duob⁹ desc̄ndēdo ar
 ticulis: quoz⁹ z⁹ est si cōsensu coact⁹ sufficiat ad m̄rim. ⁊ dū d̄ cā
 agit finali dicit. dicit etiā qđā q̄ posset dici ecclesiā illegit̄ iare
 p̄ onā apta etiā p̄ tpe illo p̄ quo ē coactio. h̄ qđā est frater ri
 chard⁹ p̄nti di. ar. i. q. i. in solōne p̄ncipali. S̄bq̄ di. 30.

Circa dis. 30. q̄rit duas q̄oes. p̄ma ē: vtz ad d̄ctū ma
 trimoniū regrad⁹ cōsensu sequēs rōnē nō erroneā. so
 luta q̄one mouet duo dubia triplici errore p̄distincto
 quoz⁹ z⁹ ē: aliqs dolose h̄bit nō intēdēs h̄bere p̄ alteri doloꝝ
 appit qđ alēa faciet si recedat a d̄ctu piculo fornicatōis se expo
 nit ad alteꝝ si debitū reddat ibidē. frat̄ richard⁹ de media vil
 la. z. d. b. q̄rit ar. i. q. 4. q̄ nec pōt reddere debitū st̄ate sc̄cia
 de dolo alteri⁹. z. dicit richard⁹ z. d. b. 4. ar. i. q. 3. q̄ nec pōt
 recedere: q̄ exponit se piculo fornicatōis. Sc̄ba q̄ō ē vtz inc̄
 mariā ⁊ ioseph fuerit v̄ez matri^m ponit duplicē arti. quoz⁹ z⁹
 est q̄nō ē v̄ez matri^m inc̄ eos: dicit frater richard⁹ p̄ntis di. ar.
 z. q. i. ⁊ h̄ric⁹ q̄dli. 9. q. xi. q̄ beata virgo v̄onerat v̄ginitatem
 sub d̄ditione. s. nisi de⁹ alr̄ d̄sponeret: ⁊ iō licuit sibi m̄rimoniū
 contrabere. S̄eq̄ distin. 31

Circa distinctionē. 31. querit vnā q̄onem: vtz sint trīs
 bona matrimoniū que magister tāgit in l̄ra. s. fides p̄
 les ⁊ sacramentū in p̄ncipio solōnis. ponit opio fr̄s
 richardi p̄ntis di. ar. i. q. i. in p̄ncipali solōne: q̄ q̄ in d̄ctu ma
 trimonialī ad minus sub d̄ditione si petat homo obligat se ad
 actum quo p̄iatur magno bono. s. viū rōnis qđ nō deberet fa
 cere n̄ si esset bonum recompensans: ideo finis matrimoniū est
 bonum fidei p̄tis ⁊ sacramenti. in hac aut̄ deductione allegat
 ang⁹ ⁊ cōiter libi habent male debet autē sic esse v̄ri ang⁹. xi.

De tri. ca. 4. Voluptas qua maior est corporis voluptatibus nulla
est momento ipso tempore quo ad eius puenit extremum pene omnia
acies et quasi vigilia cogitationis obuiat. et tunc 3° arg. arg. scotus contra
opionez quoniam tunc nullus deberet dormire cum in somno pdat vsus
rationis. idem frater richardus rñdet ibidem soluendo 3^m arg^m quod som-
num recopensat cum sit confortatio organoz et necessitas nature. alie
ibidem idem soluit quod quod ppe non patit in sono danum sicut in ope
carnis: quod p^o somnum vigorat intellectus p^o huc actus ebetat. **P**
hoc scotus mouet tres instancias. **P**rima est de bono sacramenti
quod copetere non videt in matrimonio non enim est indissolubile sed disso-
lubile per religionis ingressum. hic rñdet frater alexander de ba-
les in pñti dis. supra magist^r. **A**d ppo itum duplex est mors nalis
et civilis et hoc modo matrimonium est indissolubile vsque ad mortem aut
nalem aut civilem quod autem religionem in rat mortem civilem. **A**lter rñdet
ibi quod per ingressum religionis non dissoluit vinculum conjugate aut per
professionem. hoc idem dicit hericus quod li. 5. q. 39. unde dicit quod non
est inconueniens eandem esse matrimonialiter duorum sed vnus tamen spi-
ritualiter alterius spiritualis et carnalis.

Seqt disti. 33.

Arcu disti. 33. sunt tres quonones de pma nil hic scribitur.

Secunda quonone est vtz bigamus an baptismum possit per bap-
tismum ad sacros ordines pmoueri quoniam duplici arti. disti-
guat. **P**rimus est quod tenendum vbi dicitur quod autem deus ab aliquo nul-
lum an baptismum posse habere irregularitatem: quod tunc non posset hinc
puatione quoniam nat^o non est hinc habitum horum aliquoz recordat hericus
de gadano quod li. 6. q. 20. quod in 3° ar. in gendo cam necessitatis quod
re bigamus an baptismum per baptismum non pot ordinari. rñdet bar-
tholemeus burienis in decretis dis. 16. sup. capi^o. denique oppo-
nitur quod in bapismo solum deletur peccatum aut pena peccati.
bigami autem nec est peccatum nec pena peccati. Sed quid si
aliquis occidat iuste aliquem tunc illi bonum pmicium non dele-
ret in bapismo quo ad irregularitatem: quod nec est peccatum nec

pena peccati. *Basianus* glossator ut notat in decretis dis. 50. sup. ca. sup. vidua sup. illo vbo p^o baptismū hoc credit *bartholem^{us}* *bruxensis* vbi supra: dicit q^d homicidū iustū ē peccatū hoc mō: q^d eēt peccatū nisi eēt p^o circūstantias alias excusati. *nicholaus* v^o *furiosus* vt videt^r notari in decretis dis. 50. sup. ca. quiq^s. q^d q^d bigamia nō est ex statuto ecclesie sed ex nā actus: q^d ex defectu significationis: q^d bigamus nō repñtat chrištū ut est spōsus et sic inducit irregularitatē. iō bigam^{us} ante baptismū p^o baptismū nequit ordinari exemplificat de infamia ex nā actus et ex statuto ecclesie: sed postmodū cū dicit doctor *lucius* tñ dispensauit cuz *panorio* epō qui fuit bigamus. sed quedā glosa ista concordat ista glosa est *bernardi* ex de bigamis sup. ca. sup. eo.

Tertia qō est: vtz i lege moysaica licitū fuit repudiare vxorem. In pñcipio solenis ponit opio fratris *richardi* pñtis dis. ar. 3. q. 1. q^d repudiatio vxoris etiā in lege moysaica fuit illicita: pbat aucte chriști *matthēi*. 19. Et tñ in terita rōne dicit doctor q^d itelligi pōt ex quodā qō pcepit *ambrosius* *theodosio* impatori de hoc in triptita historia li. 9. ca. 30. quatr nimis incōsiderate iussit apud thesalonicā *theod^{us}* multos interfici: de quo i mediolano p multū ab beato *ambrosio* multū acric^{us} rēphensus dedit legē ut certū tēpus daret aūq^s decreto talis cōmissio executioni eēt demādanda. Idē *richard^{us}* vbi supra aliam ponēs opionem pbat dicit q^d datio libelli et repudiatio vxoris licita fuit p tpe legis moysi: q^d moyses pmulgauit legē dei. respōdēdo aut dicto chriști p pte dñi adducto dum dicit pbariseis chrištus ad dñiciā cordis vestri pmisit moyses iquit doctor: noster qō multū ponderat q^d fuit tñ pmissio nō cessio. vñ bonū pōderantū ē docim^{us} deuor^{us} in pñti dis. ar. 3. q. pma et scda.

Sequit^r distinctio. 36.

Inca dis. 36. querit duplex qō pma: vtz seruit^{us} impediat matrimonū distinguit *scotus* qōnez duplici arti.

7 In principio scđi articuli dicit thomas pñtis dis. q. z. q. seruus
pōt hēre matrimoniū inuito dño . pmo q: matrimoniū est de
lege nature seruitus nō. Scđa rō q: seruus nō est dñi qn sit sui
iuris quantū ad actus nāles ptinentes sibi q̄tum ad seruationem
nem indiuiduū: q̄ nec quantū ad ptinentes ad seruationem
spē . hec ē rō thome ibidē 7 fratris richardi eadē dis. ar. 4. q. i.

Sequitur dis. 37.

37 Circa dis. 37. querit vna qō vtz ordo sacerdotii impe
diat matrimoniū. 7 in principio solōnis videt opio bo
nanature pñtis dis. ar. i. q. z. q. nō licet hēre: q: pso
na suscipiens acz ordine e. licit illegitima simplr ad hēndum
matrimoniū: 7 hoc vel per ecclesiā vel imēdiate a christo: licet
hoc nō legatur in scriptura sed si q̄ est ingrit doctor: nř q̄ est rō
illius illegitimationis. dicit idē bonanatura ibidē 7 frat̄ richar
dus eadē dis. plenius ar. i. q. i. 7 thomas ibidem ar. i. q. i. ppter
votum annexū sacro ordini.

Sequit̄ distinctio. 38.

38 Circa dis. 38. querit vna qō vtz votum cōtinentie im
pediat matrimoniū. 7 infra dicit: votum simplex im
pedit matrimoniū hēndū sed non dirimit contractum
votum aut̄ solenne simplr impedit. Sed que est rō b^o dicti. ma
gister sententiāz dicit hac dis. ca. 2. q. manifestū 7 immanifestū
probatū 7 improbatū. Scđa rō est fratris richardi pñtis dis. ar.
7. q. z. in solutione pñcipali. q: per votum solenne dat aliquis
illi cui vouet ius in se ad actum sequentē illud votū. 7 per hñs
vouēs solēnis dat cōtinentiā illi i cōmanu vouet ius i se ad faciē
dum illud obseruare. Tertia rō est eiu dē richardi eadē disti.
ar. eodem. q. i. in solutione pñcipali: q: vouens solēniter mit
tit in possessionē illum cui vouet vouens puate non sed quasi p
mittit. Quarta rō est magistri sententiāz pñtis dis. ca. 2. q. trā
gressio voti solēnis est scandalosa: trāgressio voti pñti nō sic.

Sed surgit dubiū. si vouēs voto simplici castitate postmodū de facto habens matrimonium peccet reddēdo debitū. dicit frater richardus hac dis. ar. 7. q. i. soluēdo arg^m z^m qz p^o p^mū actū non peccat mortalit^r in reddendo qz est obligat^o vinculo foriori peccat tū mortalit^r petēdo: qz qd sui iuris est renunciauit in voto.

Sequitur distinctio. 39.

Arca dis. 39. querit vna qō: vtz disparitas cult^o impediāt matrimonium distiguit qō in duplici ar. Et p^mo arti. qui ē: quō infidelis pōt habere coniugium ex fratre richardo hac dis. ar. i. q. 3. dī negatiua: qz nō pōt ibi esse bonum fidei: qz est infidelis nec plis qz irreligiose enutrit nec sacramētū: qz p^mū nō hz sacramentū: igit nec aliud rē. et qz in dnab^o distinctionibus sequentib^o nulla occurrit opio iō dimittuntur.

Sequitur distinctio. 42.

Arca dis. 42. querit vna qō: vtz cognatio spūalis impediāt in nōmū. in pede qōis cōiter arg^m z^m nō p^o p^mū d^o aut sic esse. d^ois est salum vt habet ex de eo q cognouit sanguinea vxoris sue ca^ome fraternitatis. et c. iordane

Sequitur distinctio. 43.

Arca dis. 43. querit quqz qōnes. Prima est vtrum resurrectio generalis hoīū sit futura. ponit i p^micipio opio thome in 4° 44. dis. q. i. vtz sit idē nūcro. q resurrectio i solone tertii arg. qz si i hoīe aīa sensibilis eēt diuersa ab aīa rōnali et p^o d^ois corruptibilis sicut i aliis aīalib^o nō resurrexerit idē aīal. Si aut in hoīe eadē sit aīa sensibilis et rōnalis nullas patiemur angustias et declarat in solone p^mi arg. eiusdem qōnis: qz cū aīa rōnalis sit immortalis et sit totū eē hoīs: alioquin vnio corpis et aīe eēt accidentalis ideo potest resurgere idem homo numero qz aīa sensibilis est corruptibilis nō sic ē in brutis arguto d^o thō. multipli tandem arguit ex p^mis dictis. Primo quia potentie aīe s^m thomaz sunt accidentia vt p^o p^ma parte

sūme. q. 77. ar. i. igit nō possent redire eedē loquēdo de sensiti
 nis: qz nō sūt soli⁹ aīe sed corpis qđ corūpī. ¶ Preterea dicit
 sibi ipsi p̄ma enī pte sūme sūe. q. 89. ar. 4. dicit qz stat⁹ aīe l cor
 pore pfectior est qz extra corp⁹: qđ enī hz idē eē ppriū in qz fo
 tus nō est pfecti⁹ si nō cōicat p̄ in deo ante mundū editū. Scđa
 opio ē egidū romani theozemate. i. qz inqt nā agit p motum
 z mutatiōē nō pōt redire idē nūero: qz vō de⁹ agit sine motu
 z mutatiōē potest idem numero redire.

¶ Scđa qđ est: vtz possit eē notū p rōnē nālem resurrectionē
 generalē hoīuz eē futurā. distinguit hāc. q. duplici arti. a p̄ori. s.
 z a posteriori. Fundamētū aut̄ p̄mi arti. collocat i triplici ppōe
 p̄ma ē qz aīa rōnalis ē p̄pa forma specifica hoīs hāc pbat tho.
 p̄ma pte sū. q. 76. arti. i. tū ex dictis p̄hoz tū rōnib⁹ z ē vna: qz
 intelligere est p̄pa opatio hoīs: ergo ē a p̄pa forma. sed oīdit
 docto: qz rō nō valeat fm tho. qz thomas eadē pte sūme. q. 75
 ar. 2. dicit qz intellect⁹ solū se hz passive ad itelligere nō active.
 2° pbat tho. p̄ma pte sūme. q. 75. ar. 2. qz hō p̄pe intelligat: qz
 hō cognoscit actu cognoscēdi nō organico: igit intelligit p̄p̄e.
 2° pbat idē d̄ns idē tho. p̄ma pte sūme. q. eadē. ar. 5. qz cogni
 tio imālis inest nobis. nulla sensitua pōt eē imaterialis: igit rē.
 Scđo ppō ē qz aīa rōnalis ē imortalis. hāc pbat fra⁹ richardus
 de media villa li: 2. dis. 19. ar. i. q. i. tū anctū⁹ tū rōnib⁹ z post ri
 chardū scotus adducit ad idē rōnes tho. p̄ma pte sūme. q. 75.
 ar. 6. z sumunt⁹ ex pte d̄rii aut req̄si ad eē aut ex pte simplici
 tatis. Rursus i sine p̄bōnis scđe ppōis r̄ndēdo scđe rōni tho.
 q̄ sumpta est ex pte simplicitatis. Dicit docto: n̄ accipiēdo. n.
 eē angeli si illud ponat fm aliquos aliud ab eēntia illud nō est
 sepabile a seipso hoz aliquoz p̄nceps ē tho. p̄ma pte sūme. q.
 79. 104. q. ar. i. Tertia ppō ē: ista forma spec fica hoīs si rema
 nebit p̄petuū ex totū. hāc pbat tho. in sūma d̄ gentiles libro. 4.
 capitulo. 79. tum ut sit perfecta: tū qz nullū violentū ē p̄petuum

In sc̄do arti. illā auctē allegat: Inssini dñe: vt sibi sit pena ois peccator. habet li. i. confessionū ca. iz. Respondēdo arg. 2.º pñci pali dñi dicit sicut inferius patebit dis. d3 addi. 49.

¶ Tertia q̄ est: vtz nā possit esse cā actiua resurrectionis. In pñcipio q̄onē articulat q̄druplici ar. In quoz pmo pōit opio nē aliquoz pboz dicētū. Dia p circuitū redire. s. p. magnū an num qui durat fm eos p spaciū. 36. milia. Et ea reprobata ponit sc̄da opio: que est godofredi q̄dli. 6. q. z. et q̄dli. 5. q. z. et e/ gidi de roma theoreumate pmo: q̄ ipossibile est aliqd redire idē numero p agens nāle: cū quo cōcordat illud inquit doctor qd allegat aliq de. 8. metaph. de vino ⁊ aceto. de his aliqu. b. est henri.º q̄dli. 2. q. 13. longe vltra mediū. ⁊. 13. in pñcipio ⁊ qd li. 3. q. 5. p solū ante finē. Tertia opio q̄ est media. inqt do/ ctor noster videt eē fratris richardi de media villa in pñti dis. ar. 3. q̄onē pma soluēdo. 6. arg. q̄ si nō oia pnt redire eadē numero per actionē nature aliq̄ tamē. In 2.º articulo ponit duas d̄clusiones: quaz pma est absolute possibile est nature reduce re corpus mixtū. Idem supposita 3.ª opione ⁊ pbando illā de cōi in libris est vnus text. falsus: ⁊ debet sic haberi sicut pbaf per dicitū gregoriū in 4.º moralū sup illud verbū iob 3.º: Et som no meo requiescere cū regibus ⁊ sulibus terre si pentes pmo nulla putredo peccati conūperet nequaq̄z ex se filios gebēne generaret: sed hi qui nūc p redemptionē saluandi sunt: soli ab il lo electi nascerent. In pñcipio tertii articuli ponit opio hēri. quodli. xi. q. 14. repato illo corpore a quocūqz: videt q̄ a natu ra possit anima reuiri illi corpori: q̄ ista forma est dispositio q̄ ē necessitas. Dimissa q̄rta. q. q̄to q̄rit doctor: vtz resurrectio sit in instāti. articulat istā q̄onē triplici art. ⁊ iux pñci.º sc̄di arti. dicit: Et forma subālis possit successine reduci qd aliq negant. de nūero hoz aliquoz est henri.º q̄dli. 4. q. 15. In fine autem pmi ar. cōit est defect. in textu ⁊ d3 sic scribi: nā appet p hoc

qd dictū est in 2° dī. z. q. 9. q. lang^o rē. ¶ Sequit dī. 44.

Distinctionē. 44. diuidit in duas ptes. 7 in p^{ma} qrit
hanc qōnem: vtz in quolibet hoie resurget totum qd
fuit de veritate hūane nāe in eo. ¶ Primo ponit opio
magistri li. z. dī. 35. ca. illo: quib^o rīderi pōt 7 ca. sequētī qz ni-
bil de nutr tino transit in veritatē hūane nāe sed tm̄ illud ē de
veritate hūane nature qd trahit a parentib^o 7 nutrimentū vē
transit in illud qd est de vitate hūane nāe qd trahit a parentib^o
Scda opio est henrici qdli. z. q. 10. 7 qdli. 12. q. 36. qz caro p^{mo}
formata traducta a parentib^o est de vitate humane nature. 7 nu-
trimentū vē transit in illud qd est de vitate hūane nāe: qz cōuer-
tit in p^{er}stēns nō recipiēdo nouā formā: nec fm̄ totū nec fm̄
p^{te} sed def. ciēte forma nutrimentū mā illū informat forma car-
nis. In scda parte hui^o dī. mouet duas qōes. ¶ Prima ē vtz
ignis infernalis cruciet malignos spūs. ¶ Prima opio est tho.
in p^{nti} dī. q. 1. vtz aia sepata possit pati ab igne corporeo 7 egi-
dū de roma qdli. z. q. 9 7 qdli. 4. q. 15. qz spūs cruciat ab igne
in p^{nti} apphēdit ignē sub rōne discōueniētis. Scda opio ē hen-
rici qdli. 8. q. 38. qz spūi dat quidā habitus supernaturalis ppter
demeritū peccati 7 per i. lū habitū subitīc agentī naturali.

Sequit distinctio. 45.

Circa dī. 45. mouet quattuor qōes. ¶ Prima est vtz
aia sepa a possit intelligere qditates sibi aī sepatio-
nē habitualr notas. In vltimo argumēto pedis qōis
debet eē sic. ¶ Preterea auicēna. 6. nālīum pte p^{ma} ca. 6. rē.
¶ Prima opio est tho. p^{ma} pte sūme. q. 99. ar. 1. et. 50. dī. q^{rti}
q. 1. qz aia sepata intelligit p spēs infusas a deo. Scda opio est
auicēna. 6. nālī ū pre. 5. ca. 6. qz nulla spēs manet sine actu intelli-
gendi. Tertia opio ē henrici qdli. 4. q. 7. et. 8. 7 godofre. qdli
9. q. 19. qz in intellectu nulla ē spēs itelligibilis s; tm̄ fantasma in
vitate fantastica. 7 p^o in doctore n^{ro} d; eē sic textus: Circa hoc

diuise habet & tractat. dil. 3. pmi & di. 2. q. 9. 2c. Et p^o mod^o
 cū ante solutionē ad pncipalia arg^o qñ doctor dicit ad pbatio
 nē de eē h; aliqui dicāt q^o eē tot^o est eē aie. tñ hoc iprobatū est
 supra dil. 43. q. i. de his aliquibus ē tho. 44. dil. 4. q. vtz sit idē
 numero homo qui resurget in solone. 3. arg. Scda qō est vtruz
 anima separa possit acquiri cognitionē alicuius ignoti prius. h
 ponit opio tho. 50. dil. 4. q. i. q^o anima separa intelligit p ipca
 influxas a deo: quia anima nostra est media in er res corpora
 les & spūales. Tertia qō est: vtz anima separa possit recorda
 ri pteritoz que ipsa aīa nouit cōiuncta. Notandū pmo sup. illo
 verbo tertii argumēti in pede qōnis positi est greg^o exponens
 illud dicit q^o nō intelligit greg. noīe greg^o magnus q^o summus
 ferē pontifex sed beatus hieronym^o cuius vba ponit a magi
 stro in li. 4. dil. 43. ca. hīc qrit vtz electis & sunt sumpta ex cō
 mētario sup isaīa li. 18. ad paulā que sunt hec obliuioni tradēt
 mala pōia: quia forsitan in futuro p̄stine cōuersationis omnino
 memoria delebit succedentib^o bonis eternis: ne sic ma^o o^o p̄o
 rum angustie memorati: nec hīc mod^o loquēdi nouus est ut ap
 perit ang^o cuius hīc doctor multum sequax est li. 3. de consensu
 euangelioz capitulo. 7. exponēdo illud matthei. 27. Nunc im
 pletū est qd dictū est p hieremiā pphetā dicentē & acceperunt
 30. argenteos 2c. que verba nō reperiunt i hieremia scripta s; i
 zacharia. xl. ca. sed matthe^o diuino spū afflatus illud qd zacha
 rias scripsit hieremie attribuit vt mirā cōcordiā intimaret pro
 phetaz ad pphetandū de christo. sic doctor nī subleuat^o ad inn
 endū cōcordiā q̄ttuor docto^o loquentiū d̄ dño iudicio qd. vii^o
 dicit reliquo attribuit in pncipali q̄maxime & si incircūstantiis
 dissentire videant^o aliquibus: vt patet in ppositō. Rursus in 2°
 argumēto i partē oppositā dū allegaret greg^o. s. 1. loc^o nō quo
 tal^o est in quarto moralium versus finem exponendo illud iob
 tertio ca. scilicet magn^o & parū ibi sunt & seru^o liber a dño suo

In principio scōi arti. ibi rīdet fm. ipm. ibi postq̄ memoria itel
ligibiliū nō est sine fantasmate hoc b3 hēric⁹ quodl. i3. q. 7. ita ibi
dū dicit doctor n̄r alr rīdet q̄ intelligibiliū memoramur p ac
cidens idē hēric⁹ ibidē. Ad 3^m arg^m p̄ncipale rīdet frat richar
dus. 43. dis. b3 q̄rti ar. 7. q. i. q̄ beati recordant peccatoz cō
missoz nec tū nō eis ad penā sed gaudēt de dīna misericordia
remittente.

Sequit̄ diffictio. 46.

¶ Circa dis. 46. querunt q̄ttuor qōnes. Prima ē: vtz
in deo sit iusticia. 7 iuxta p̄nci^m solutionis quouis dūz
diuidit iusticiā in vlem 7 particularem dices de vli. 7
hec d̄r a quibusdā legalis iusticia sic vocat eā tho. i. z. q. 60. ar
ti. 30. 7 p̄^o satis cito diuidit iusticiā q̄ simplr est ad altez iux mē
tem phi. 5. ethycoz cōmutatiuā 7 distribut nā. 7 addit in distri
butina requiritur equalitas p̄portionis nō q̄s̄titatis in cōmuta
tiua fm aliquos equalitas quantitati nō tm̄ p̄portionis. hoc b3
tho. scōa scōe. q. 61. ar. 2. Dimissa scōa qōne 3° querit̄ an ī dō
distinguant̄ iusticia 7 misericordia. 7 ī p̄mo arg^o allegat cassio
dor^o locus addat̄ in vacat. sup psal. 50. In oppositiū allegatur
aug^o addat̄ si deest vndecimo de ci. dei ca. 4. Et ad arg^m 2^m
p̄ncipale rīdet richard^o de media villa in p̄nti disti. ar. 2. q. 2.
q̄ misericordia cōnotat aliud q̄ iusticia 7 ista sint in se simplr
eadem. Quarto querit̄ an in p̄nitione maloꝝ occurrat ex pte
dei p̄nientis misericordia cū iusticia. In principio solonis qōis
ponit̄ op̄io tho. p̄ma pte sūme. q. 22. ar. 4. 7 in p̄nti disti. ar. 2. in
illa qōne: vtz in oī ope dei misericordia 7 veritas coniungantur
vbi d̄r q̄ sic 7 fundamentū ponit̄ rīdēdo aut̄ ad scdm agumē
tē p̄ncipale: dicit tho. dis. p̄nti ar. i. q. 3. p̄ncipali q̄ si malus per
petuo vixisset p̄petuo peccass̄: 7 ideo p̄petuo punit̄: q̄ p̄petuo
peccauit in voluntate. 7 est rō gregoriū li. 34. moralium sup illo
verbo iob: 7 d̄z addi q̄ plus cōter in libris nō habet. 42. est
mabit abyssum q̄ si senescatū vbi greg^o lib. 34. moralium vltra

mediū dicit sic iniqui sō cū sine delinquerit qz cum sine vireū
voluissent sine sine vīnere vt sine sine potuissent in iniquitatib⁹
permanere.

Sequit distinctio. 47

Arca di. 47. mouet duas qōes. p̄ma est vtz vniner
sale iudiciū sit futur⁹ ⁊ in vltimo arg⁹ ad partē vnam
allegat greg^m. 6. moralū. 36. sup illud iob ⁊ nō dī qd
debet aut ad di. 36. ⁊ iudiciū paupibus tribuit. Rursus in p̄
cipio solonis: vbi distinguit de iudicio in sc̄do mō capiendi iu
diciū. put. s. est certa apprehensio intellectualis: dicit ⁊ hoc mō
diffinitua cognitio de aliquo pōt dici iudiciū de quicūditate il
lius iuxta illud. ⁊ multi libis nihil plus habēt. debet aut supple
ri in p̄mo ethycoz: ⁊ sunt verba isido. **N**unusquisqz indicat be
ne que cognoscit: ⁊ hoz est bonus iudex. similiter aut qui cir
ca oia eruditus est. **I**n quarto aut argumento in quo inquit si
disceptatio erit vocalis ⁊ de loco iudiciū inquit qz aliqui dicunt
qz in valle iofaphat. hoc dicit magister nicholaus de lyra sup
tertio iohetis ⁊ quartū ad thesaloncen. p̄me epistole. **E**t p̄ dī
cit forte etiā cōuincit ab aliquo qz iudex descendet inferius in
aere in quo fuit in transfiguratione tho. in p̄nti. dis. ar. z. q. z.

Sequit distinctio. 48.

Arca distinctionem. 48. querit duas qōes p̄ma est
vtz ch̄stus in forma humana iudicabit. **I**n secūdo
argumēto dī sic. p̄terea augu⁹ libro tertio: ⁊ nō plus
cōiter ponit: debet suppleri sup iohem totius vō op̄is sermōe
z. **I**n p̄ncipio solutionis qōnis ponit op̄io thome in p̄nti disti
ctione. q. i. qz in forma hūana s̄m quod sibi cōpetit dominium
super homines iure redemptionis. addit qz s̄m diuinitatē non
apparebit oibus in iudicio: qz nō posset appere sine gaudio ea
dem distinctione ar. i. qōne. 3.

Secda vtz in iudicio velpost iudiciū cessabit motus cozpoz
celestiū in p̄ncipio p̄mi articuli ponit rōnem p̄bi. iz. metaphy.

Ad pbandū eternitatē motus ex fine motuū incl' natoꝝ d' qua
postmodū dicit doctor. hanc rōnem aliqui nō intelligentes eaz
sicut philosophus eam facit derident illum.

Post ponit opiones theologoz q' motus nō est etern' cū
suis rōnibus. s. fratris richardi in p̄senti distinctione articulo 2°
q. secūda et thomas eadem distinctione articulo sc̄do. q. secūda
in pedib' iuaz qōnum p parte quam tenent et in solutione p̄n
cipali inuat et henricus quodlibeto quarto qōne. 12.

Sequit' distinctio. 49.

Circa distinctionē. 49. sunt. 16. qōnes p̄ma est: vtrum
beatitudo per se consistat in opatione: vbi p̄mo notadū
q' ista p̄ma questio cum secūda que est: vtrum beati
tudo immediatius perficiat eētiam ipsius beati quam potentia;
in multis libris simul coniungunt: nō vel sint sepeate v' sint iuncte ne
mō mir' et q' eadem sententia est in eis. rōdendo autem ad ter
tiam cōfirmationē quarte rōnis p̄ncipalis ponit opinio godofre
di quodlibeto. xi. q. 4. et thomas in p̄nti dis. q. 3. Dicunt enī q'
in actu duo sunt 'ubstantialia act' et forma a qua habet perfectio
nem ipsius s̄m substantiā: p̄ncipiū est naturalis potentia: sed s̄m
formam p̄ncipiū eius est habitus. Respondendo autē sc̄de qōi
que est: vtz beatitudo immediatius pficiat eētiam ipsius beati q̄
potentiā. ponit opinio henrici quodli. 13. q. 12. q' beatitudo p̄nci
palis perficit eētiam aīe q̄ potentiā nō eōtra. Post doctor
noster rōdendo motus henrici dicit istud etiā dictū exire a se
est metapho. sicut apparet per p̄m in politicis nihil plus. d3
aut addi. 7. politicoz ca. 5. in quo venat p̄his qualē naturam
oportet esse ciuem vbi allegando dictū achilloli: dicit achillol'
conuenient amicis querelas disputat ad animū. nō enim ad aīz
atblanteas per se rōnes et in sc̄do ca. Tertio vbi allegat aristo
phanē dicentē et duobus amicis vnū fieri.

Questio tertia est: vtz beatitudo p se consistat in plurib' ope

rationibus simul. In principio ponitur opinio fratris richardi in
 primi dis. arti. l. q. 6. q. beatitudo simul consistit in actu intellectus
 et voluntatis: q. consistit in perfecta unione cum deo: cum deo qui est in
 actu intellectus et voluntatis. Secunda opinio est illa omne in presenti
 dis. articulo primo. q. prima in solutione principali secunde questio-
 nule q. beatitudo consistit in unica operatione: quia secundum philosophum in
 primo ethycomum: Beatitudo consistit in optima operatione:
 nunc autem impossibile est plures operationes esse optimas
 simpliciter.

¶ Quarta questio est: utrum beatitudo per se consistat in actu
 intellectus vel voluntatis. In principio ponitur opinio thome
 in presenti distinctione articulo primo quoniam prima in solutione prin-
 cipali secunde questio nule: q. in actu intellectus consistit essen-
 tialiter beatitudo in actu voluntatis sicut in quadam perfectio-
 ne extrinseca: fundamentum est in littera.

¶ Quinta questio est: utrum beatitudo consistat simpliciter in
 actu que est fructus. In argumento in oppositum allegatur au-
 gustinus primo de doctrina christiana. et ponitur capitulo: sed
 quo non dicitur debet scribi septimo.

¶ Sexta questio est: utrum ad essentiam beatitudinis pertineat securitas
 articulo quoniam duplici arti. iuxta principium primi allegat augustinus in
 libro de civi. dei dicentem: q. nihil est inconuenientius quam q. fal-
 sa opinione aliquis sit beatus debet autem suppleri libro decimo
 capitulo decimo post allegat philosophum dum inquit beatitudo
 in perpetuitatem. et debet sic esse. primum poneret philo-
 sophus non secundum sicut patet undecimo metaph. commento
 31. Soluendo autem secundum dubium primi arti. dicit doctor de 2o dubio
 qualis sit ista perpetuitas patet q. non sit perpetuitas temporis: q. non
 alienius successiu. Et sequitur: dicit q. nec est perpetuitas tertia
 i. distincte de. 4. q. 2. 7c. hec est thome primi dis. q. 2. arti. 3. in so-
 lutione principali seu questio nula. 32. questionis principalis.

Rursus iuxta mediū solonis tertii dubii p̄mi articuli dñz dicit
doctoꝝ breuiter tñ arg. illud licet sit eiusdē doctoꝝ s peccat i for
ma ille quidā doctoꝝ est thomas dī. p̄nti. q. i. in solone p̄ncipa
li. 4. questiuncule sic arguentis de beatitudine: beatitudo est si
nis omnium desiderioꝝ: igit̄ includit p se oia desiderata. Et est
uotandū d̄ ligent̄ qz ab ista qōne cōiter in libris vsqz ad finem
quarti est magna differentia dico in verbis in verboꝝ ordine
7. q. coniugio. In sequenti equidē dī. in multis libris p̄ma 7 se
cunda qō maritant̄ 7. 4. 5. et. 6. simili. remanet tñ sensus idem
7 si forsā alicū aliqua habeat sententia in vno libro que non
scribit̄ in alio tñ nihil h̄rie. Septima qō est vtz gaudiū de ob
iecto beatif co sit de eētia beatitudinis. In p̄ncipio solutiois
dicit̄: Respondet̄ hic supplendū sicut ostensū est in p̄mo l̄. di.
p̄ma. q. 3. in solutione. Ad p̄mū argumentū 7 in eadē dī in. 4.
in solone p̄mi argumētū sic quidē d̄z eē p̄us est opio thome dī.
48. q̄rū ar i. p̄mo. q. 3. 7 fratris richardi in p̄nti dī. arti. 3. q. 6.
qz delectatio est de eētia beatitudinis qz beatitudo nō pōt eē
sine gaudiō. Dimissa. 8. q. in. 9. querit̄ vtz homines velint de
necessitate 7 summe beatitudinē. In s̄do ar. ponit̄ opio h̄rici
quodlī. 7. q. 17. qz omnes appetitu libero sūme 7 necessario ap
petunt beatitudinē in vniuersali nō in p̄ncipali. Rursus respon
dēdo ad argumētū tertii p̄ncipale ponit̄ opio fratris richardi
dī. p̄nti ar. 2. q. 5. qz nō est meritum in volitione finis in vniuer
sali sed tñ in particulari vbi contingit errare. Dimissa. 10. qōe
In. xi. querit̄ vtz scilicet homo ex puris nālibus possit conse
qui beatitudinē. respondendo inquit doctoꝝ cōiter dī d̄ oibz qz
nō. Sed quidā doctoꝝ frater richardus de media villa p̄nti dī.
ar. 7. secundo p̄ncipali. q. 6. argumētō p̄mo assignat talē rōnez
qz modus cogniti excedit naturā cognoscentis 7 nō rei cognite
S̄. da rō 7 tertia est thōe p̄nti dī. art. secūdo. q. 6. 7 henricqz
libeto tertio qōe. tertia et quarta. q. 7. quia de nō ē i cognoscēte

p modū informantis qđ tñ ad cognitionē exigit. Et rñdendo ad sedam rōnem doctor dicit si aut ponat obiectū pñs p spēm z spēm requiri ad cognitionē: tñc minor est falsā. nec rōnes per quas alibi oñdit qđ spēs non requirit in intellectu beati ad videndū deñ cōcludunt. hoc h; henricus vbi supra.

¶ Duodecima qōne dñmīssa in .i. querit: vtz corp^o beatis p^o resurrectionē erit impassibile. Tenendo cām impassibilitatis. pmo ponit opōnem thome. 64. di. 4. ar. 2. q. i. dicit thomas aī: Jēc cām ut sicut erit pfecte subiecta deo ita corpus sibi beati. quodli. 9. q. 16. p dotē. sicut enī duricies in ligno p̄hibet aliqñ aliqñā icisionē q̄re nō poterit aliqua dōs p̄hibere aliqñā p̄ssionē z oēm. Ad secundū pncipale dicit th. disti. 44. q̄rti arti. 2. q. pma in solone tertie z quarte q̄stioncule pncipali. Et frater richardus pñti disti. 4. pncipali. q. 3. q. oēs sensus beati sūt in actu suo.

¶ Questio. 4. est: vtz corpa beatorū erūt agilia. Articulat. q; quq; articulis. Et in 4.º dicit frater richardus disti. pñtis. 4. pncipali. q. 7. q. in agilitate est aliqua qualitas in corpe p quā red dicit habere: vt moueat ab ipsa aīa: z aufert illa qualitas illa q̄ modo impediunt ne corpus facilius moueatur ab ipsa anima.

¶ Questio. 15. est: vtz corpus glorioz erit clarū. Ad vltimū pncipale rñdet frater richardus pñtis disti. 4.º pncipali. q. 6. q. claritas corporis christi nō potuit videri ab nō glorificato. p̄p̄ infirmitatē visus z excellentiā claritatis eius. Thomas codez arti. aīr rñdet disti. 64. quarti arti. 2. q. 4. pncipali in solone pncipali tertii arg. scđe questioncule mote de claritate r̄.

¶ Questio. 16. est: vtz corpus beati p^o resurrectionē p dotem subtilitatis possit simul eē cū alio corpe. Preponit opio p̄hez dicentū qđ p nullam virtutē nec creatā nec increatā p̄ssūt duo corpora esse simul. Scđa opio est doctoris teneti 2.º pte disti. pñtis arti. 2. pncipali. q. 1. de dote subtilitatis qđ due quotitates

possunt considerari sicut eadem mathematica: et sic nequeunt esse simul: quod eadem efficeret quantitas aut sicut eadem naturale et sic potest dici quod subiecto distinguuntur. Tertia opinio est fratris richardi huiusmodi dis. 4. ar. principali q. 5. opinio est: quod corpus gloriosum virtute alicuius forme sibi inherens potest esse cum corpore non glorioso. Quarta opinio est petri de thabrantia huiusmodi dis. pbien. 4. q. 3. causa quare duo corpora non possunt esse sit est grossities, id est cum datur quantitas opposita, scilicet dos subtilitatis: potest esse simul. Sequuntur 5. rationes thome huiusmodi petri: predicatoris huiusmodi predicatorum. et est fundamentum huiusmodi quarti dis. 4. ar. 2. q. 2. in soloe principali sede questuicula. corpus enim gloriosum est sensibile: igitur locum occupat: et corpus replens locum expellit naturaliter aliud a loco. ideo dicitur beatus thomas quod deus est prima causa conservans res in esse potest tamen facere ut dato quod materia unius corporis non sit distincta a materia alterius corporis situ. Illa tamen duo corpora sunt simul in eodem loco et situ. Sexta opinio est henrici quodlibet. 9. q. ultima solvendo primum argumentum: quod deus potest conservare primum sine posteriori. Ex quo igitur quantitas est potest situ potest esse duplex quantitas et unicus situs. Septima opinio est godofredi quodlibet. 6. q. 5. quod corpus gloriosum est cum non glorioso: quod modus quantitas sit per quem aliquid est in loco localiter potest tolli ab illo et est modus. Ad 2. argumentum principale respondet frater richardus primum dis. 4. principali. q. 5. solutione. 6. arg. quod maior virtus requiritur ut unum corpus sit in duobus locis quam quod duo corpora in eodem loco.

Sequitur distinctio. 50.

Circa distinctionem. 50. querunt sex rationes. Prima est utrum aliquis sicut rectam rationem ad fugiendum miseriam potest appetere non esse. Articulat rationem duplici articulo: ut duplex est malum pene et culpe. De malo pene dicit frater richardus primum dis. quarto ar. principali. q. 2. quod non: quod non est eadem mit totum bonum quod non facit esse penale et. De malo culpe dicit quod non: quod non esse ad mit totum bonum quod non malum culpe

Frater richardus vbi supra dicit oppositum: qz magis appetendum est nō esse q̄s in culpa eē: quia recta rō: e homo magis frgere debet quod est cōtra deū sicut culpe q̄s aliud est contra se ipsū sicut nonesse: tamē qz plus tenet homo diligere deū: q̄s seipsū. cuius dilectiōis particeps efficiat benedic̄o ihesus amē.

Distinctione. 6. huius quarti ponit duas auctoritates in ultimo p̄ncipali de charactere. q. p̄ma in pede q̄onis. Primam dionysii. Secūda damaceni et cōter in textu nō cōplent. Prima autē sic debet haberi dionysius de ecclesiastica hierarchia cap. 2: Pro vectoribus vō congruit ad p̄ncipalia eoz que h̄ sunt mysteria intendere: et hoz charactez et imaginum occulta scrutari. Secūda auctoritas damaceni libro 4. capitulo p̄mo Per baptisma p̄micias spiritus sancti accipimus et principium alterius vite sit nobis regeneratio et custodia sigillum et illuminatio.

Expl̄cit hoc vade mecum vel collectarium non opinione scoti sed opinionum in scoto nullatenus signator. Dicit vade mecum vel veni mecum vt voluit magister varillonis sacre theologie doctor eximius ordinis fratrum minorum p̄uincie thetonie minister condignus qui hoc opus suum hoc nomine vade mecum baptizauit qui cum domino finaliter vadat nosqz cū eo domino dirigente ire mereamur in celis. Amen.

Urea quodlibeta sunt. 7. questiones. Pri
ma est: utrum in diuinis essentialia sint immediatio
ra eantia diuine vel notionalia. In ista qoe
sunt tres articuli. In pmo arti. doc. ostendit
qd importat p eantiam essentialia notionalia
Et quid per immediatius. 7 pmo ostendit qd
in diuinis necessario est aliqua entitas realis sive ex natura rei
7 hoc in existentia actuali: que ronabiliter a factis eantia voca
tur: sicut pz exo. 3. Qui est misit me ad vos etc. Consequens do
cto: ponit duo argumeta ibi: Contra ista q dicta sunt de isto ter
mino eantia etc. Quoz solutiones remittit in pmo dist. 8. q. 4.
de attributis circa finem qonis. Tamen ad pimum posset dici
ad maiorem q idet: ce eantia diua includit oes perfect oes sim
pliciter: non tamen formaliter: qz ex natura rei distinguuntur.
Ad confirmatione de anselmo dr qz lz quelibet perfectio sim
pliciter sit formalr infinita 7 itensine no tn radicalr cuiusmodi
est eantia 7 existentia diuina. Ad scdm dico qz eantia 7 existen
tia in creaturis se habent: sicut quidditas 7 modus. 7 ideo disti
guuntur. in diuinis autē existentia est de cōcepta eantie vt vult
doctor noster in pmo dist. 2. de ppōne per se nota: 7 ideo non
est simile in diuinis sicut in creaturis. consequenter in textu po
nuntur tria extra. pimum est magnum: quod incipit ibi: Pro
ista sententia potest adduci hillarius etc. 7 durat donec ibi: Scda
rō ad clusione talis est etc. Scdm e. tra incipit ibi: Nam lz ali
qd possit ee in re etc. 7 durat donec ibi: Nam hdictio videt ee
qz aliquid sit etc. Tertium extra incipit ibi: Vel sic nulla poter
tia hz sui pmi esse etc. 7 durat donec ibi: Quarta rō sumitur ex
pte opationis etc. Consequenter ibi: qz vera solutio questionis
dependet etc. Ostendit doctor qz in diuinis est aliquod essen
tiale imponans respectum ad creaturas. 7 aliquod essentialē
penitus absolutum ad intra. 7 hoc probat ibi q. 4. uoz ronibus vt

patet in textu deinde ibi. De quarto termino. s. immediatus etc. dicit quod immediatus dicitur dupl. s. posit ue et negative ut patet in textu.

CIn secundo articulo continentur tres breues conclusiones. In quaz vltima ponit vnum paruum extra quod incipit ibi: nec ista maior inuenit habere instantia etc. et durat vsq; ibi: Secundo pbatur a priori illa maior etc. et in fine pme ronis tertiaz conclusionē pbantis. Nota quomodo pimum notionale quod includit pimum respectum posituum ad aliquam personam est dicere.

CIn tertio articulo ponunt due instantie s. duas rones tertiam conclusionē pcedentis articuli pbantes. Prima instantia ē contra pnam rōnem. secunda vō oītra secundā. Et iste due instantie ponunt ab henrico de gandano in suma articulo. 27. q. 7. Consequenter in isto articulo doctor ostendit quomodo rō memorie perfecte et cetera essentialia pcedunt originaliter i parte pductionē verbi. deinde ibi si querat quare verbū dī magis ars etc. hic doctor ostendit quomodo a ppetate verbū dī ars patris nō formaliter. et quod verbū nō pducit p actum intelligendi sed per actum dicendi.

Seqt secūda qō.

Nsecunda qōne querit: vtz in deo possunt eē plures pductiones eiusdē ronis in qōne ista ponunt tres ar. In pncipio pmi articuli ponit conclusio negativa in q recordant oēs theologi quod in deo nō possūt esse plures pductiones eiusdē ronis q celo est rō sua tituli qōnis. ponunt quattuor rōnes in textu. istā conclusionē pbantes ibi. De pmo apponuntur ad hoc quattuor rōnes etc. que a doctore impugnantur que sunt thome pma parte summe. q. 7. articulo pmo. Et secundo scripti dist. 3. q. 4. et egidii de roma quodlibeto scdo. q. septima deinde ibi. Ad conclusionem negativam apponitur rō talis a

quibusdam. Ista rō est henrici de gandavo quodlibeto. 6. q. i.
In secundo articulo ponunt rōnes scoti ad pbandum dictam
 rclusionē tituli istius qōnis responsivā quā doctore pbat in isto
 articulo tam ostensivē q̄ ad impossibile ut p̄ in textu. z ibidem
 ostendit quō diversimode accipitur materia ab aristotele. z sit
 forma per oppositum rē. que omnia patent in textu.

In tertio articulo ponunt aliquę instantie que solvuntur a
 multis diversimode: quoz solones ipugnant a doctore. **P**ri
 ma eni solutio p̄me instantie q̄ tangit̄ ibi: Ad p̄mū duplex est
 via r̄ndendi rē. **P**rima est henrici de gandavo vbi supra fuit
 allegatus in p̄ma qōne. **S**ecūda vō solutio que tangit̄ ibi: **S**e
 cūdo mō diceret negando maiore rē. ponit̄ ab herneo natalis
 in suis quodlibetis. **T**ertia vō solō que tangit̄ ibi: **T**ertio mō
 cōceditur minor q̄ eētia rē. est solutio scoti.

Sequit̄ questio tertia.

Tertia qō ē. vtz possit simul stare q̄ relatio vt cōpara
 ta ad eētiam sit rō tm̄. Et ut comparata ad opposituz
 it res dimisso p̄mo articulo in quo nulla ponit̄ opio

In secundo articulo ponunt duo modi dicendi. De ista rclu
 sione q̄ relatio vt comparata ad eētiam est res. **P**rimus mo
 dus dicēdi est scoti qui tangit̄ ibi: De p̄mo dico q̄ relatio rē.
Secūs vō modus dicendi qui tangit̄ ibi: **I**dic tñ est alius mod⁹
 dicendi rē. est thome p̄ma pte summe. q. 36. arti. 2. z egidii de
 roma quodlibeto p̄mo. q. 6. z henrici in summa ar. 60. q. p̄ma
 z quodlibeto quinto. q. p̄ma.

In tertio articulo ponunt aliquę instantie d̄dicta in secūdo
 ar. cum eaz solutio nibus: vbi ostendit q̄ relatio idēice est ea
 dem eētie nō tamē formatr. **I**stē quō relatio in deo nō habet
 rationem accidentis rē. **S**equit̄ qō quarta.

In quarta qōe querit̄ doctor: vtz. si separata vel abstra
 ta relatione originis posset manere p̄ma p̄sona diva

constituta et distincta. In ista questione ponitur tres articuli. In primo articulo ostendit primo quod nulla est repugnancia personarum diuinas constitui per relationes originis consequentibus ibi: Contra istam rationem instat tertio. Ille doctor arguit contra rationem suam per rationem domini bonaventurae libro primo distinctionis 27. quod 2. et distinctionis 28. quod prima. et ante distinctionis 13. quod 4. in solutione principali. Et dubio tertio literaliter et recitatur a doctore conformiter libro primo distinctionis 28. Contra quam opinionem doctor arguit omnes impugnando instantias ut patet in textu. Et cito post est quoddam magnum extra quod incipit ibi: Respondet aliter ad minorem principalem rationem tertio. et durat usque ibi: Aliter respondet adhuc ad rationem et ad minorem scilicet tertio. Illa responsio est henrici de gandavo in summa et quodlibet 9. quod prima. et 3. distinguens de generatione in quantum potentialis et aptitudinalis et durat usque ibi: Aliter respondet ad eandem minorem quod constitutum tertio. Ille aliter distinguens est thomas prima parte summe quod 40. articulo 4. Contra quas opiniones doctor arguit dupliciter primo coniunctim secundo diuisim. Et modo cum ante tertium articulum ponit una alia opinio ibi: Aliter dicitur adhuc ad minorem quam exponendo tertio. que opinio est thome prima parte summe quod 36. articulo 2. Contra quam doctor tertio arguit tribus rationibus. et finaliter doctor respondet ad sui motum fundatum in auctoritate augustini que omnia patet in textu. In principio tertii articuli ponit opinio henrici ubi supra fuit allegata que ponitur in summa et quodlibet 9. quod prima et secunda. Demum cito post ponitur opinio doctoris ad quod distinguens eam in duplici articulo. et infra multum longe ita: Ex his patet ad obiecta in primo articulo que videntur tertio. Et sequitur de hoc satis est dictum alibi tertio. Illud alibi est in 3. distinctione 8. quod unica similiter est in quarto in materia de characteribus. et in materia de eucharistia de separatione accidentium a subiectis tertio.

Sequitur quod quod 9.

207

In quinta quæstione qua querit: utrum relatio originis sit formaliter infinita. Doctor ponit tres articulos. In primo articulo distinguit de infinito: et quod infinitas dicit modum intrinsecum entis et cuiuslibet attributi. Et quod ista non est concedenda paternitas est infinita; posset concedi paternitas est hic quod est infinitum. hoc idem doctor habet in primo dis. 5. et dis. 8. in fine de attributis dis. 13. et in quarto dis. 14. et sic qui voluerit propter plenam in scoto dictos passus ad maiorem explanationem videre poterit. In secundo articulo ostendit relationem non esse formaliter infinitam multis rationibus. Prima ratio fundatur in definitione perfecti-onis simplicis data ab anselmo etc. que definitio declaratur a scoto in suo primo dis. 8. q. 1. in solutione primi argumenti tamen hic doc. magis ample eam declarat ut patet in secunda ratione principali doc. ostendit quod informaliter distinctis verificatur predicatio abstracti de abstracto ubi recitat modum dicendi aliquorum ibi. Duplex ab aliquibus dicitur quod licet paternitas etc. horum aliquorum est thomas in primo dis. 5. q. 1. et filii domini bonaventuræ et henrici de gadano quodlibet. 5. q. 1. quas opiniones thomæ et aliorum doctorum impugnat unica instantia ad quam thomæ dat evasionem quam patet in textu. quam evasionem doc. refutat deinde in fine istius articuli ibi: Alii dicunt aliter et rationabiliter ut videtur etc. Ista solutio est varronis magistri scoti in secunda dis. sui primi que solo approbat a doctore. In tertio articulo in quo nulla recitat opinio doc. arguit tres dicta sua in aliis articulis. et maxime contra dicta in secundo articulo. et finaliter soluit.

Sequitur .6. quæstio
 N. 6. quæstione qua querit utrum equalitas in divinis sit relatio realis. In primo articulo doctor tractat de fundamento equalitatis in deo quod est unitas in quantitate secundum aristot. 5. me. aph. ubi ponunt tres modi relativorum. deinde doctor ostendit quod relatio equalitatis habet fundamentum reale et extrema realiter distincta. De omnibus igitur que requirunt ad equalitatem doc. asserit in divinis ipsa esse ex natura rei propter de. eternitate de qua dubitat et

tangit duos modos dicēdi in textu. Primus tangit ibi: **U**bi
dicitur quod sic quia sicut infinitas etc. Qui modus dicendi stat in una
reclutione quam primo ratione; secundo auctoritate probat.

Et iste modus dicendi stat in hac imaginatioe quod sicut existentia et
infinitas sunt in diuinis ex natura rei: ita eternitas. Secundus modus
dicendi quod tangitur in quadam obiectione immediate sequente ibi:
Contra istud obicitur per illud boetii etc. Et quod doc. expresse ad
neutra istarum viarum minime declinet. Tamen videtur quod secundus mo-
dus dicendi magis sit de sua intentione quam primus per quod soluit ratio-
nes primi modi dicendi et non secundi. unde breuiter dico quod in diuinis
sunt proprietates positive: et sunt aliquae negative. De primis tractat
magister in octavo a secunda distinctio. usque ad octauam primae sententiarum exclusi-
uae. In 8. vno distinctio. tractat de proprietatibus negativis. scilicet de simpli-
citate que dicitur carentia compositionis de immutabilitate que dicitur
negatione ad posse moueri. In 9. distinctio. tractat de eternitate: de
qua nunc est ad propositum que de suo proprio et formali significato
importat duplicem negationem sicut hoc nomen persona: importat enim
negationem ad non incipere esse et ad non desinere esse. Et de cognito
to dicitur existentia actualis sicut persona dicitur duplicem negationem
et cognoscit naturam intellectuales: et sic possunt concordari isti duo
modi dicendi qui vellet eos recordare: vnde eternitas formaliter
est negatio in genere. et hoc non sit in diuinis ex natura rei sicut eternitas po-
situa est in ex natura rei sicut hoc nomen persona. de hoc vide scotum
in primo in materia de persona distinctio. 23. q. unica. et sicut doc. dicit de perso-
na dicitur ibi de eternitate.

In 2. arti. vbi doctor propter secundam partem minoris arguitur ante
opponit et eius probatione inducit tres conclusiones. et positas con-
clusionibus cum earum probationibus ibi: Contra dicta in isto articulo obicitur
dupliciter etc. ibi ponuntur quatuor rationes que sunt thome que ali-
cuius ex dictis ipsius prima parte summe. q. 7. arti. 1. et primo scripti
distinctio. 31. etc. deinde improbat dictas. 4. rationibus a doctor. ibi: Dicitur

eni q̄equalitas nō ē aliqua real' s̄ rela to rē. Iste mod' t̄ cē
di ē t̄bo. p̄mo scripti vbi supra: quē docipugnat duabus rēnib' s̄
vt p̄z in textu. ¶ In 3. art. nulla occurrir opio s̄ p̄ci e doc. cōfē
dit auctatibus euāgelii t̄ aug. t̄ duab' rōnib' in eisdē auctatib' s̄
fundatis equalitatē in d̄inis eē relationē realē vt p̄z in textu.

Sequit q̄o 7.

In 7. q̄one qua q̄rit: vtz deū eē dipotentē possit nā
li t̄ necessaria rōne demonstrari. In p̄mo art. distinguitur
de demonstratione p̄pter qd t̄ q; t̄ de oipotentia
¶ In 2. arti. sunt q̄nq; r̄eliones: tres de demonstratione p̄pter.
qd: t̄ duas de demonstratione q; cū eaz' p̄bōnib' q̄ patēt i text.
Et in fine p̄bōnia sc̄de r̄elionis ibi: Et hoc sequit q; si ponēt
theologia eē rē. hec hen. q̄dli. iz. q. z. quē ad longū impugnat
doc. n̄r in 3. dis. 24. rē. cōfē ibi: Contra istud obiicit: q; cū volun
tas rē. hic doc. ponit tria arg' q̄ nō soluit: sed in fine argumen
toz dicit: r̄eliones ad ista q̄re alibi. istud alibi est in p̄mo dis. 2.
de p̄pōne p̄ se nota. Et in 3. dis. de cognoscibilitate dei: ex qb'
passibus p̄nt elici solones. T̄n p̄ nūc pōt dici ad p̄mū q; quis
possit cōcludi ibi esse p̄fectissimā voluntatē nō t̄n demonstrat de
p̄pter qd sed q; t̄ ex creaturis vbi ex p̄fectionib' creaturarum
arguim' summā in deo fore p̄fectionē. Ad 2. dico q; ad p̄pō
nem p̄ se notā requirit q; sit cā media inherētē p̄dicati ad sub
iectū. t̄ se maior: nō est sufficiens. Ad 3. dico q; s̄ p̄ media no
bilia p̄cedat metaphysicus q̄ p̄physic' nō t̄n p̄cedit p̄ nobili
orem demonstrat onē. demū dū doc. dicit: S; r̄eliones istas
dadas augustini t̄ richardi arguit rē. Ponit opio egidii d̄ ro
ma dis. 20. p̄mi libri. t̄ seqt p̄ i textu: De ista minore d̄f q; t̄n
est credita rē. Thomas p̄ma. pte sūme. q. 66. ar. 2. deinde ibi
r̄ndet q; ordinē r̄cessit in entib' rē. Ista r̄elio est henrici q̄dli.
8. q. 9. t̄ vltima quā doc. impugnat: vt p̄z in textu. tandē finaliter
doc. resoluit seu terminat q̄ez soluedo moriva henrici t̄ aucta

tes p̄ eū adductas. Et quō s̄m aristotelē intelligentie h̄nt cām
efficientē. ⁊ hoc est demonstrabile.

Sequit̄ q̄o. 8.

N. 8. q. qua q̄rit: vtz s̄i⁹ vel verbū diuinū beat̄ cālī-
tate ppriam resp̄ū creature. In p̄mo arti. doctor p̄-
bat q̄ nō h̄z ppriā cālitate resp̄ū creature cūctatib⁹
⁊ rōnibus q̄ patēt in textu. Nequenter ibi: Si dicat ad illud s̄m
vnā opionem tē. Ista opio est henrici de gādauo q̄ ponit q̄d
li 6. q. z. quā recitat doc. in p̄n. sc̄di ⁊ in mā de v̄bo in p̄mo li⁹
dis. 27. deinde imediate post̄ ibi: Diceret ad hoc q̄ h̄z volūtas
tē. Iste mod⁹ dicendi ē hen. de gādauo vbi supra quē doc. i.
pugnat. ⁊ imediate p̄ ibi: Aliud mediū ppriū accipit tē. istud
me s̄i⁹ est t̄bo. in 2° scripti dis. i. ⁊ elicitiue in p̄ma pte sūme. q.
6. ar. 5. deinde imediate p̄ adducit̄ quoddā arg^m ibi: Contra
ista pōt argui: noticia ⁊ amor tē. sunt rōnes hen. vbi supra q̄ sol-
unt a doctore: vt p̄z inspicienti textum.

¶ In 2° arti. ostendit̄ quō p̄ s̄us origine causat̄ q̄ s̄i⁹. ⁊ i eo
dē doc. obicit̄ s̄ se ibi: Sed hic obicit̄: q̄ s̄i p̄ tē. Et ponitur
ista rō a doc. in p̄mo. q. z. ar. 2° quā doctor soluit in eodem lib⁹
⁊ hoc in loco s̄i⁹ soluit duab⁹ rōnib⁹. p̄ma solo fundat̄ in doc.
in p̄mo dis. i. z. q. z. q̄ subtilis est. Sc̄da v̄o solo valet pp̄ repli-
cam q̄ posset fieri. ⁊ maxie p̄pter arg. noialū.

¶ In 3° arti. ostendit̄ q̄ nullus respectus ad eū includit̄ in p̄pe-
tate alie p̄sone: vbi ponunt̄ aliq̄ instātie q̄ soluit̄ tē.

Sequit̄ q̄o nona.

N. 9. q. q̄ q̄rit: vtz de⁹ possit facere angelū iformare
māz. p̄: ponit̄ intellect⁹ q̄ois. ⁊ 2° ostendit̄ q̄ nō. Et ibi
notandū ē q̄ ens d̄r triplr̄ de ista mā s̄i⁹ tractatur in
2° in p̄ma dis. q. 6. Nequenter in q̄rta rōne ill⁹ q̄ois q̄ tāgitur ibi
¶ Quarta rō videtur sumi s̄m aliquos tē. Ista rō est t̄bo. ex
p̄ma pte sue sūme. q. 78. artic. p̄mo vbi dicit̄ q̄ statts anime
in corpore est perfectior q̄ extra corpus consequenter doc. ibi:

De ista quarta rōne tē. ōndit qualr iuxta motus thōe q̄ aliq̄
 intellectio pōt dici opatio imaterialis tripli vt p̄ in textu. 7 in
 fine p̄mi intellectus est vnū extra qd̄ incipit ibi: Immo ex isto
 intellectu antecedētis videt̄ posse argui tē. 7 finit̄ ibi: Alio mō
 posset̄ intelligi antecedens tē. vbi ponit̄ scd̄s intellectus. Rur-
 sus sequit̄ in doctore fm̄ etiā istū tertū intellectū tē. vbi doctor
 noster de oib⁹ tribus mēbris tertū elegit ut p̄ in textu. Et i 3.
 arti. vbi notandū est de eē 7 cognitiōe aīe separte 7 cito p̄ obit
 cit̄ 7 se iuxta p̄mā rōnem ibi: De 3. p̄ncipali obicit̄ 7 p̄mam
 rōnem tē. vbi facit̄ quq̄ rōes quaz̄ tres p̄mas soluit̄ duas vō
 vltimas nō. Hō dicendū est ad quartā fm̄ opionem suā in aliq̄
 bus passibus q̄ aīa resp̄cū corp̄is h̄z duo. h̄z. s. informare 7 mo-
 uere 7 sunt aditiones distincte sicut p̄ circa instans mortis: vbi
 aīa h̄z informet̄ corpus tū mouere nō pōt motu saltē locali. Ad
 p̄positum celum est aiatum quo ad motuitatē sed nō quo ad
 informationē sicut procedit argumentū sumptū ex philosophis
 Ad quintū arg^m r̄ndet̄ q̄ h̄z angelus possit̄ assumere corp⁹: 7 i
 ip̄o cibos diuidere: nō tū pōt illos cibos in substantiā aliti con-
 uertere tē. De hoc vide in. z. q. qua q̄r. t. vtz angelus possit̄
 assumere corpus in quo exerceat opera vite tē.

Seq̄t̄ decima q̄o.

¶ Decima qōne qua q̄r̄t: vtz de⁹ posset̄ sp̄s in eu-
 charistia cōuerrere in aliquid p̄sistens. In p̄mo ar.
 doctor ōndit q̄re deus pōt quodlibet creatū cōuerte-
 re in aliud fm̄ totū. 7 de distinctione totius syncha. vel cathe.
 ¶ In 2. arti: in quo doctor ōndit quō idem corp⁹ sine d̄dicti
 one pōt eē in diuersis locis. In p̄ncipio ponit̄ opio egidū d̄ ro-
 ma in iuis theorematibus p̄mo theo. quam doctor improbat.
 ¶ In 3. ar. ponunt̄ tres opiones. Prima in p̄ncipio q̄ ē h̄e
 ric̄i de gadauo qd̄li. 9. q. 9. 7 qd̄li. xi. q. 4. 7 qd̄li. z. q. io. vt p̄ l
 collectorio magistri guilli sup 4. dis. xi. q. 4. d. qua ist̄ tractat̄

sicut in pñti materia. Scōa vō opio que tãgít ibi: **A**lter dñ q̄ panis nō auibilat :q; manet in potētia rē. Est opio egidii d̄ roma theoren. i. 7. 34. Tertia opio q̄ tangit ibi: **A**lter dñ q̄ sicut fm aristotelē. 5. phy. Est opio varronis in. 4. dis. xi. cui cōcor dat frater iohnes piensis ut pz in 4. scoti in dis. p̄allegata. q. 3. quā magister guills recitat z ad lucē reducit vt pz in loco dicto **E**t oēs iste tres opiones impugnant a doctore rē. In sup declarat i eodē arti. qualr accidētia sepata pñt nālr agere vel pati. De hoc habet s̄lr in 4. dis. iz. ar. z. q. vnica qua q̄rit: vtrū accidētia in eucharistia possint habere talē actionē quā poterant habere in subiecto z sic pñs qō terminat.

Seq̄t vñdecima qō.

In vñdecima. q. qua querit vtrū de⁹ posset facere q̄ manēte corpe z loco eius corpus nō hēat vbi in loco doctor istā qōnem quadruplici distinguit arti. In p̄o arti. oñdit de loco p̄mi celi. Et in fine istius p̄mi arti. doc. adducit duo dubia ibi: Si querat de isto locare rē. q̄ nō soluit: sed dicit in fine dubioꝝ. rñsiones q̄re sō ad p̄mū illoꝝ dubioꝝ dñ q̄ p̄tinet ad p̄dicamentū vbi. z lz nō diffiniat nisi vbi passiuum a p̄bo. tñ est aliud vbi qd̄ vocat actiuū qd̄ est alia spēs sp̄s vbi qd̄ est p̄dicamentū cōe ad vbi passiuū z actiuū. Ad 2^m dñ cōit q̄ doctoribus q̄ in tali casu nō moueret celū.

In 2° ar. oñdit q̄ de⁹ posset facere vacnū z quō. Et ibi alia qua de q̄te z motu oñduntur.

In 3° arti. oñdit quō variat loc⁹ ex variatione locatoꝝ.

In 4° vō arti. doc. oñdit quō vbi nō est forma absoluta. z lz doc̄ in 4. in fine de eucharistia p̄babit̄ det duas vias. tñ in 3° in p̄ma. q. resoluit se q̄ vbi est respect⁹ z nō forma absoluta. s̄lr ibi doctor in isto 4. articulo oñdit de distinctione respect⁹ p̄ in trīsecū z extrīsecū: z quō vbi diuidit̄ z quō angelus est i loco

Sequit qō. iz.

N. 12. q. qua q̄rit: vtz rei create sit idē respectus ad
deū vt creatantē ⁊ deū vt ōseruantē. Diuisa i tres arti.
In p̄mo arti. oñdit qualr rei create sit idē respctus ad
deū creatantē ⁊ ōseruantē: vbi ponit vn̄ modus dicēdi ibi: Dicit
res h̄ q̄ fundamentū reionis tē est op̄io dñi bonauētūre l̄: 2.
v̄l. i. Et in isto arti. nota q̄ actio ⁊ passio nō sunt p̄mū fūda-
mentū relationū sc̄di modi. ⁊ d̄nter ibi: H̄die obiect̄ p̄ illud au-
gustini. i. z. ista obiectio est bonauētūre vbi supra.

C In 2. arti. oñdit qd significat creare ⁊ qd ōseruare: ⁊ quō
creatio nō p̄dicat de ōseruatione rōne respectū ibi: Prop̄
igit istos distinctos respectus tē.

C In 3. arti. nota quō aliqd p̄t manere solum p̄ instās: ⁊ quō
different̄ h̄nt p̄mū ⁊ vltimū p̄manētia ⁊ raptū transseūtia. Itē
quō p̄pones de incipit ⁊ desinit dupl̄ exponunt. ⁊ infra ibidē
sequit̄ in tertio: Sed nūqd tenēdo deū agere nālī necessitate.
⁊ sequit̄ imēdiatē r̄sionē quere. istud q̄re doc. dimittit ad intel-
lectū inuestigātis sicut sepe facit. iō dicēdū ē q̄ si de⁹ p̄duceret
illā creaturā sine cāssēda mediā posset t̄m p̄ instās durare qd n̄
cōcedūt p̄bi: q̄ negant creatiōnē. si v̄o p̄duceret mediāte eā 2.
nō videt̄ p̄cedendum q̄ posset tantum durare per instans.

Sequit̄ qd. 13.

N. 13. q. qua q̄rit: vtz act⁹ cognoscēdi ⁊ appetēdi sint
eētialr̄ absoluti vel eētialiter relatiui Vbi nota qd
doctor dat duas vias p̄ncipalē ad r̄solutōz qd̄s. vna
via dicit qd illi act⁹ p̄ncipalr̄ dicūt absolutū ⁊ cognotāt respectū
nū. Alia dicit de p̄ncipali significato dicunt vtrūqz. ⁊ hec cōiter
tenet̄ a scotistis: q̄ si p̄ncipalr̄ diceret absolutū cū beatitudo p̄
absoluto. s. p̄ q̄litate posset poni in lūcifero: luc fer eēt v̄e beat⁹
ergo beatitudo nō dicit̄ h̄cise absolutū q̄qd t̄m sit de hoc doc.
nec hic nec in aliquo passu exp̄sse se re d̄nit. iō qui voluerit te-
nere aliā viā p̄t tenere eā: q̄ eā doc. oīno nō refutat. Et dum

dicit doctor: In 2° arti. ad p^mū quere alibi rē. istud alibi est in
4° in mā de beatitudine. pōt tñ dī q̄ cōcludit q̄ opatio bea
tūca nō includit p̄se ab' cluū sicut cōcedo.

Sequit qō. 14.

N. 14. q. qua q̄rit: vtz aīa sue nāli p̄fectioni relicta
possit cognoscere trinitatē p̄sonaz in dīis. Vbi no
ta p̄mo quō dēns pōt a nobis cognosci ex creaturis.

Slt nota de fide infusa et acq̄sita vbi doc. ponit tres dīas inter
eas. tñ sine p̄me differentē vbi doc. facit quandā. obiectiōnē
ibi: Cōtra nec fides acq̄sita rē. et dū dicit immediate doc. rōnez
quere alibi. De hoc in. 3. dī. 24. vbi ad longū tractat de p̄nti
mā pōt tñ dīci q̄ quānis neutra sit euīdens ex obiecto tñ fides
infusa nō pōt exire in actū sine acq̄sita. silt fides acq̄sita nō suf
ficit sine infusa vt p̄z practicanti rōnem ad hoc de vtraq̄.

¶ In 2° arti. vbi distinguit noticiā in intuitivā et abstractivā.
et sequentē infra de obiecto intellectus: dū dī vt videtur alig di
cere. Sed sp̄alīe q̄dditas rei mōlis rē. Est opio tho. p̄ma p̄e
sume. q. 12. ar. 4. et q. 85. ar. 1. de qua doc. nō est cōtentus: sed eā
improbat nō solū in p̄nti qōne sed etiā in p̄ma dī. 3. q. 3.

¶ In 3° arti. ponit vnā cōclusiōnē talē negativā: q̄ aīa ex nālib⁹
in quocūq̄ statu vel angelus nō pōt cognoscere eēntiaz dīnam
sub rōne p̄pā rē. Cōtra quā cōclōnē doc. ponit aliq̄s obiectio
nes q̄s immediate soluit. et in solōnib⁹ arg. nota de obiecto moti
uo et emīnatio p̄ isto statu et ex nā potēte. de vtroq̄ doc. tra
ctat in textu.

Sequit qō. 15.

N. 15. q. qua queritur de modo quo intellectus exit in
actum. Et p̄mo supposito q̄ homo in patria habeat
verbum de creatura visa in eēntia vna: vtz resp̄cū v
bi creature intellectus possibilis habeat se pure passiue: vbi de
articulata. questione ponit tres articulos. In p̄mo articulo p̄i
ma conclusio ponitur q̄ intellectio aliqua est noua. in nobis.

Inā delationē pbat doc. rōnib⁹ ⁊ auctoritatib⁹ q̄ patēt i textu
 tandem ibi hic dī q̄ angelū posse habere nonā itellectionē ⁊c
Iste modus dicēdi est godofredi dicētis q̄ angelū posse h̄re
 nonā itellectionē est mere creditū: q̄ p̄bī p̄cipui hoc nō vide-
 rūt quē modus dicēdi doc. ipugnat. ⁊ ipugnatō dat duas vias
 catholicis de itellectōe q̄ angel⁹ se itelligit. **P**ria via ē: an sit
 coena angelo. **S**cda via est: an sit aliq̄ itellectio noua in angelo
 ⁊ ibidē oñdit quō qlibet pōt tenere vnā viā vel aliā ⁊ quō deb⁹
 p̄sequēt dicere q̄ patēt in textu. **I**nter sequitur in textu ibi: **D**e 2.
 p̄mi articuli p̄ncipalī: certū ē q̄ ad actualē itellectionē causan-
 dā cōcurrūt aliqd̄ ipsius aīe itellectiue ⁊ obiectū aliquō p̄ns ⁊c.
Etia hōc habet ex determinatis p̄ seonū 1.3. dis. p̄mi circa textū
 p̄te eiusdē dis. q. z. vbi. **I**stā partē determinat de illa vō p̄te vix
 itellectus agens vel possibilis se hēat actiue ad itellectionē.
Doctor p̄babit ē ⁊ quālibet p̄te ut p̄z in textu tū a scotistis ⁊c
 q̄ itellectus possibilis cōcurrūt actiue ad itellectionē: q̄ intel-
 lectus agens imp̄ssā spē itelligibili cessat ab eius actione sicut
 ōz tenere tenentib⁹ illā viā. ⁊ itellectus possibilis in noticia ab-
 stractiua habita spē cōcurrūt p̄ncipalr in suo ordie ad causandū
 itellectionē. ⁊ iō q̄ voluerit tenere istam partē dicat **I**nter sicut
 doctor oñdit in textu.

In scdo arti. doctor oñdit quō creatura format verbum de
 creatura visa in deo. ⁊ quō pōt esse aliū. et aliū act⁹ videndi
 verbū ⁊ res in verbo. **P**osset dici breuī q̄ itellect⁹ creatus
 nō pōt habere verbū de diuina eētia nec de creatura visa in eo
 quāq̄z itellectus ponat cōcurrere actiue ad itellectionē. p̄mi-
 mus p̄z q̄ verbū est naturalr genitū. eētia autē diuina nō ē obie-
 ctum naturalr visum. ergo ⁊c. **S**cōm p̄z q̄ creatura visa i vbo
 ob itellectū creato nō est naturalr visa: quia deus potest eam
 non ostendere: ergo ⁊c. vñ dico q̄ ad rōnem verbi requirit q̄
 obiectum sit naturalr visum: quia verbum p̄cedit amorem

qui est actus voluntatis. mo aut qd cognoscit an acti voluntatis naturalr cognoscitur fm scoti in pmo in ma de ides r de futuris cōtingentibz in eodē ar. ibi. Ad alia qre alibi rē. imediate iuxta solutionē. Ad pmi argumētū pncipale. Istud alibi implicite habet. In secūda qōne pmi destrui. Et i tertia dis
14. q. 2. Sequit qō. 16.

L N. 16. qōne qua querit vtz libertas voluntatis r necessitas nālis pnt se cōpati in eodē respū eiusdē acti r obiecti. diuisa. q. in tres articulos. In pncipio pmi arti. doc ponit rclusionē suā. s. q. in actu voluntatis diue est necessitas simplr rē. Qua pbata ponunt a qbusdā quedā pbōes dictā conclusionē pbātes ibi: Ad hanc rclusionē ponuntur qdā pbationes rē. Iste rōnes sunt hērici de gandauo qōli. 3. q. 17 r quodli. 4. q. xi. Et thomas pma sede. q. 10. ar. i. r. z. que etiā rōnes recitant a doctore in suo pmo dis. i. de fruitione. Et iste rōnes impugnant a doctore ut patz in textu. Et sequit imediate post ibi. Hic of q maior vera ē de illis absolutis rē. iste modus dicendi est henrici vbi supra.

In 2. art. nota quō necessitas stat cū libertate: vbi silt vidē doctore in pmo dis. 10. valde vtile est. r magistz petz de cādia ordinis minorz q alexāder quintis dicitur est in suo pmo i mā de fruitione r de libertate voluntatis: in qua mā valde rōmif ad doctore subtilit tractat. Cōsequēt in isto ar. est quoddā eē qd incipit ibi: Sed sēp est dubiū in quo stat p se rō libertatis rē r durat vsqz ad finē istius articuli inclusive. r durat vsqz ad 3. articulū exclusive. In pncipio tertiū articuli ponit quedā opio q est henrici in sūma art. 60. q. i. dicētis q in aliquo actu voluntatis diuine. s. in actu spirandi rē. quā opionē doctor impugnat nō solū hoc in loco sed etiā dis. 10. pmi dnter in isto arti. ibi. Si intelligeret assuetiā eē vt obiecti rē. Istud fm aliquos ē vnū extra qd durat vsqz ibi: De isto articulo pōt dici rē. Et quia i

quodli. 17. et. 18. nulla occurrat opo: iō dimittuntur.

Sequitur qō. 19.

N. 19. q. q̄ q̄ritur: vtz in cōsulto vnitas n̄ae hūane ad verbū sit sola depēdēt a n̄ae assūpte ad psonā: Dōne dīctā in tres ar. i. in pmo arti. oñdit q̄ vnitas n̄ae as sumpte ad verbū sit relatio realis. Et quid sit iō terminādī istā dependentiā. deinde ibi seqtur i term. Itē dī q̄ h̄ sit aliquid cōe toti rē ille mod⁹ dicēdi est varro. li. 3. q. i. quē doc. ipugnat ¶ In 2. arti. doc. oñdit de possibilitate h⁹ vnic⁹ is. et quō depē dentia est duplex. s. formalis et m̄alis. deinde ibi: Tertio fm ali quos declaratur ppositū sic. et istoz aliquoz pnceps est tbo. in 3. scripti dis. 1. q. 9. et varro vbi supra libro. 3. q. 1.

¶ In 3. art. doc. oñdit ex aucte anselmi quō verbū assumpsit nām in athomo: et quō nām nostra ē psonata psonalitate creata. De qua mā tractatur in 3. scoti ad longū d. s. i.

Sequitur qō. 20.

N. 20. q. q̄ q̄ritur: vtz sacerdos obligatur ad dicēdū missam p vno rē. in ista qōne doc. oñdit quō aliquod op⁹ pōt. valē alieni triplr. s. specialissime generalissime et spāl. Itē oñdit q̄ missa nō tm̄ valet rōne opis opantis: sed et a rōe opis opati. Itē nota ibi: quo motus localis differt ab aliis motib⁹. silt quō q̄ p vnā missam q̄tat se. p plurib⁹ et quō non.

Sequitur qō. 21. et vitima.

N. 21. et vitia. q. q̄ q̄ritur: vtz ponēs mūdi eternitate: possit sustinere aliquē eē vlr bene fortunatū. i ista. q. doc. oñdit de bōa fortuna fm phos et fm catholicos Et quō aristoteles cū eternitate mundi potuit saluare aliquem bene fortunatum simplr rē.

Explicet collectariū sup qđlibeta scoti sumati qđes qđlibeta
 les tractas cū opionib⁹ doctoꝝ recitatis z solonib⁹ argumētoꝝ
 a doct⁹ ad alios libros remissoꝝ. delatū ab vrbē parisii p ma/
 gistrum petrum de cruce regentē in cōuentu sancti antonii pa/
 due z ad ipsius petitionē vt omnibus p̄ficeret: impressum per
 magistꝝ mattheum cerdonis de vindelgretz.

P. 1

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.